

CURTEA DE APEL BACĂU

**BULETINUL
JURISPRUDENȚEI
CURȚII DE APEL BACĂU
PE TRIMESTRUL I 2013**

CUPRINS

SECȚIA PENALĂ, PENTRU CAUZE CU MINORI ȘI DE FAMILIE

1. Starea de recidivă postexecutorie stabilită în baza unei hotărâri de condamnare de o autoritate judiciară străină competentă	3
2. Casare cu trimitere spre rejudecare la aceeași instanță, pentru nemotivarea hotărârii.	7
3. Subiectul activ al infracțiunii de nerespectare a obligațiilor și măsurilor stabilite cu privire la securitatea în muncă	12
4. Tăiere fără drept de arbori de pe terenuri din afara fondului forestier național	19

SECȚIA I CIVILĂ

1. Revizuire. Ipoteze prevăzute de art. 322 pct. 2 cod pr. civilă. Minus petita	24
2. Litigiu muncă, contestare măsură sistare plată sporuri condiții muncă personal contractual bugetar.	25
3. Modalitatea de reglementare și aplicare a sistemului de salarizare prevăzut de contractul colectiv de muncă la nivel de unitate în raport de dispozițiile contractului colectiv de muncă la nivelul superior în ramura transporturi	28
4. Dreptul Familiei. Stabilire locuință copil minor. Indicare în concret a acesteia.....	30
5. Condițiile de incidență a instituției puterii de lucru judecat	32

SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

1. Decizie de sancționare disciplinară a unui funcționar public. Termen de contestare. Dispoziții legale aplicabile	36
2. Achiziții publice. Preț neobișnuit de scăzut. Obligația autorității contractante de a lua în considerare justificarea referitoare la posibilitatea de a beneficia de ajutor de stat. Condiții.	38
3. Contract de Achiziție Publică. Acțiunea reclamantului în pretenții, cu titlul de prejudiciu – admitere. Recurs declarat de pârât. Admitere recurs pentru lipsa calității procesuale active a reclamantului	40
4. Decizie de impunere pentru impozit pe clădirile și terenul situate în perimetrul unui parc industrial. Interpretarea dispozițiilor art. 250 alin.1 pct.9 și art. 257 lit. 1) din Lg.571/2003 privind Codul fiscal.	42
5. Despăgubiri acordate în baza Legii nr. 290/2003. Termenul de executare a acestor despăgubiri. Disponibilitățile financiare alocate anual în bugetul Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților. Întârziere excesivă în acordarea despăgubirilor	45
6. Concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate. Aplicabilitatea termenului prevăzut de art. 40 din O.U.G. nr. 158/2005 în cazul cererilor de restituire formulate de plătitori în temeiul art. 38 alin. 2.	49
7. Premiul anual pentru anul 2010. Controlul constituțional al art. 8 din Legea nr. 285/2010. Limitele între care legiuitorul național poate adopta măsuri fără a aduce atingere prevederilor Primului Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.	52

SECȚIA PENALĂ, PENTRU CAUZE CU MINORI ȘI DE FAMILIE

1. Starea de recidivă postexecutorie stabilită în baza unei hotărâri de condamnare de o autoritate judiciară străină competentă.

Cod penal

Art. 37 lit. b Cod penal; art. 131-134 din Legea nr. 302/2004, modificată și completată; art. 9 lit. d din Legea nr. 290/2004, modificată și completată

Greșit, instanța de fond a reținut la încadrarea juridică a faptelor pentru care inculpatul a fost trimis în judecată, dispozițiile art. 37 lit. b Cod penal, respectiv starea de recidivă postexecutorie, pe care nu a motivat-o, preluând-o în mod mecanic din rechizitoriu, deși la fila 37 dosar urmărire penală exista cazierul judiciar al inculpatului. Faptul că la finalul acestuia a fost trecută o condamnare de 2 ani închisoare aplicată inculpatului în Marea Britanie în anul 2007, nu înseamnă în mod automat reținerea stării de recidivă raportat la aceasta, în condițiile în care hotărârea de condamnare nu a fost recunoscută de statul român, în condițiile stabilite prin legea nr. 302/2004, modificată, iar instanța de recurs a fost sesizată doar cu recursul inculpatului.”

*Curtea de Apel Bacău - Secția penală, pentru cauze cu minori și de familie
Decizia penală nr. 181 din 21 februarie 2013*

Prin sentința penală nr. 1168/2012 din 27 Iunie 2012 pronunțată de Judecătoria Bacău, s-au dispus următoarele:

I. În temeiul art. 321 al. 1 C.p. cu aplicarea art. 37 lit. b C.p. a fost condamnat inculpatul S.C.G., fiul lui Ioan și Maria, n. la data de 01.06.1982 în municipiul Bacău, cu domiciliul în comuna L., județul Bacău și reședința în municipiul Bacău, str. N., nr..., sc..., ap..., județul Bacău, CNP ..., la pedeapsa închisorii în cuantum de 1 an pentru săvârșirea infracțiunii de ultraj contra bunurilor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice.

II. În temeiul art. 86 ind. 5 C. p. s-a anulat suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei închisorii în cuantum de 2 ani și 6 luni aplicată prin sentința penală 1788/2011 și s-a dispus descontopirea acesteia în:

A - pedeapsa închisorii în cuantum de 2 ani și 6 luni pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie prev. de art. 211 al. 1, 2 lit. b, 2 ind. 1 C.p. cu aplicarea art. 74 al. 2 C.p..

B - pedeapsa închisorii în cuantum de 1 an și 6 luni pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat prev. de art. 208 al. 1 C. p. rap. la art. 209 al. 1 lit. e, g C. p. cu aplicarea art. 74 al. 2 C. p.

C - pedeapsa închisorii în cuantum de 1 an și 6 luni pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat prev. de art. 208 al. 1 C.p. rap. la art. 209 al. 1 lit. e C.p. cu aplicarea art. 74 al. 2 C.p..

D - pedeapsa închisorii în cuantum de 1 an și 6 luni pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat prev. de art. 208 al. 1 C.p. rap. la art. 209 al. 1 lit. e C.p. cu aplicarea art. 74 al. 2 C.p..

E - pedeapsa închisorii în cuantum de 1 an și 6 luni pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat prev. de art. 208 al. 1 C.p. rap. la art. 209 al. 1 lit. e C.p. cu aplicarea art. 74 al. 2 C.p..

În temeiul art.33 lit. a C.p. și art.34 lit. b C.p. s-au contopit pedepsele astfel cum au fost stabilite la pct. I și II lit. A, B, C, D, E.

S-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai mare pedeapsă.

Pedeapsa de executat: închisoare în cuantum de 2 ani și 6 luni.

În temeiul art. 88 C.p. s-a computat din pedeapsa aplicată, durata reținerii și arestării preventive începând cu data de 17.02.2010 și până la data de 01.10.2010 și începând cu data de 06.10.2011 și până la data de 10.10.2011. În temeiul art. 71 al. 1,2 C. p. s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza II și b C.p.

În temeiul art. 11 pct. 2 lit. b C.p.p. și art. 10 lit. h C.p.p. s-a dispus încetarea procesului penal pornit împotriva inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii de lovire sau alte violențe prev. de art. 180 al. 2 C.p. cu aplicarea art. 37 lit. b C.p. întrucât a intervenit împăcarea părților.

În temeiul art. 14 C.p.p., art. 346 C.p.p. s-a luat act de neconstituirea părții vătămate P.F.C. ca parte civilă.

În temeiul art. 189 C.p.p. s-a dispus plata din fondurile MJ a sumei de 200 de lei pentru avocat P.R.G.

În temeiul art. 191 al. 1 C.p.p. a fost obligat inculpatul la plata sumei de 250 lei cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de către stat.

În temeiul art. 192 alin. 1 pct. 2 lit. b C.p.p. a fost obligată partea vătămată P.F.C. la plata sumei de 10 lei cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de către stat.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut următoarele:

Prin rechizitoriul procurorului de la Parchetul de pe lângă Judecătoria Bacău nr. 2849/P/2011 s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată a inculpatului S.C.G., fiul lui I. și M., născut la data de 01.06.1982 în municipiul Bacău, cu domiciliul în comuna L., județul Bacău și reședința în municipiul Bacău, str. N., nr..., sc..., ap..., județul Bacău, CNP ..., pentru săvârșirea infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice și lovire, fapte prev. și ped. de art. 321 alin. 1 C. p. și art. 180 alin. 2 C. p., cu aplic. art. 37 lit. b C. p. totul cu aplicarea art. 33 lit. a C. p..

În motivarea actului de sesizare s-a arătat că în noaptea de 12/13.04.2011, în timp ce se afla în incinta localului Nobil Bar din mun. Bacău, a provocat indignarea persoanelor prezente, adresând cuvinte jignitoare și amenințări cu acte de violență părții vătămate P.F.C., pe care ulterior a și lovit-o cu pumnul în zona feței, provocându-i leziuni care au necesitat pentru vindecare 16-18 zile de îngrijiri medicale.

Pentru dovedirea situației de fapt au fost propuse spre administrare următoarele mijloace de probă:

- declarație parte vătămată P.F.C.;
- declarație inculpat S.C.G.;
- declarație martor N.S.N.;
- declarație martor N.V.;
- declarație martor N.D.O.;
- declarație martor J.D.;
- declarație martor P.O.L.;
- certificat medico-legal;
- fișă de spitalizare;
- documente medicale.

Inculpatul a avut o atitudine oscilantă. În faza de urmărire penală a recunoscut săvârșirea faptelor. În etapa cercetării judecătorești a revenit asupra declarației afirmând că a avut loc „un schimb de vorbe” și că nu a provocat scandal.

În apărare, inculpatul nu a propus spre administrare mijloace de probă.

Prin coroborarea probelor administrate, instanța a reținut că în noaptea de 12/13.04.2011, inculpatul S.C.G. a provocat scandal public, adresându-i cuvinte jignitoare și amenințări cu acte de violență părții vătămate P.F.C., pe care ulterior, în cursul aceleiași nopți, a lovit-o cu pumnul în zona feței, provocându-i leziuni care au necesitat pentru vindecare 16-18 zile de îngrijiri medicale.

Conflictul dintre cei doi a avut loc în localul Nobil Bar, amplasat pe str. R., din mun. Bacău. Potrivit declarațiilor persoanelor implicate, dar și a martorilor oculari, inculpatul și partea vătămată au purtat inițial o discuție contradictorie, care a degenerat într-un conflict verbal, în timpul căruia S.C.G. a proferat mai multe injurii și amenințări. Totul a culminat cu lovitura aplicată părții vătămate P.F.C.

Acesta din urmă a susținut că în seara zilei de 12/13.05.2011 se afla în localul respectiv împreună cu N.V. A arătat că, la un moment dat, a fost abordat de inculpatul S.C.G. care i-a pretins să-i cumpere băutură. Întrucât acesta nu a fost de acord cu această solicitare, a intrat în conflict cu inculpatul, care a provocat scandal proferând o serie de injurii și amenințări că la ieșirea din bar, îi va aplica o corecție fizică.

Partea vătămată a precizat că scandalul provocat de inculpat a fost de natură a-i provoca o temere însemnată, motiv pentru care a evitat să părăsească incinta barului timp de câteva ore, timp în care spera ca S.C.G. să părăsească zona.

În jurul orei 01.30, partea vătămată, însoțită de martorii N.V. și N.S.N. a încercat să se îndrepte spre casă, moment în care, la ieșirea din bar, a fost acostată și lovită violent în zona feței de către inculpat.

Aceste aspecte au fost confirmate de martorii oculari N.V. și N.S.N., care au arătat faptul că partea vătămată a refuzat să dea curs solicitării inculpatului, spunându-i acestuia că nu intenționează să-i ofere de băut.

Cei doi martori au relatat scandalul provocat de S.C.G., arătând că injuriile și amenințările proferate de acesta au fost de natură a le provoca un însemnat disconfort emoțional atât lor, cât și celorlalți clienți care, indignați au părăsit incinta barului.

Numiții N.V. și N.S.N., au afirmat că au însoțit-o pe partea vătămată în momentul în care aceasta a încercat să părăsească incinta barului, confirmând agresiunea violentă inițială de inculpatul S.C.G., împotriva acesteia.

N.S.N. a declarat că S.C. l-a lovit cu pumnul în zona feței pe P.C., motiv pentru care acesta a căzut în stare de inconștiență, fiind transportat la Spitalul de Urgență, cu o ambulanță, care a fost chemată de barmanița de serviciu, din acea noapte.”

Martora J.D. a relatat că, anterior agresiunii fizice inițiale împotriva părții vătămate, inculpatul provocase scandal în bar folosind un limbaj vulgar și rostind amenințări, care au generat un sentiment de indignare în rândul persoanelor aflate în local. A mai arătat că inculpatul S.C.G. este un obișnuit al barului în care lucrează și că, acesta a mai provocat și în trecut scandaluri.

Acest lucru a fost confirmat și de N.D.O., care în calitate de administrator al societății comerciale care deține barul respectiv, a declarat că S.C.G. a mai provocat în trecut scandal, cauzând chiar distrugerii în interiorul localului.

La termenul de judecată din 19.01.2012 inculpatul și partea vătămată P.F.C. s-au împăcat cu privire la infracțiunea de lovire sau alte violențe prev. de art. 180 al. 2 C.p..

La reținerea situației de fapt instanța a avut în vedere următoarele mijloace de probă :

- declarație parte vătămată P.F.C.;
- declarație inculpat S.C.G.;
- declarație martor N.S.N.;
- declarație martor N.V.;
- declarație martor N.D.O.;
- declarație martor J.D.;
- declarație martor P.O.L.;
- certificat medico-legal;
- fișă de spitalizare;
- documente medicale.

În drept, instanța a calificat fapta inculpatului, ca infracțiunea de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice și lovire, faptă prev. și ped. de art. 321 alin. 1 C.p. cu aplic. art. 37 lit. b C.p..

La individualizarea judiciara a pedepsei, instanța a ținut seama de criteriile generale prev. de art.72 C.p. respectiv dispozițiile părții generale ale C.p., limitele de pedeapsa fixate în partea specială, gradul de pericol social al faptei săvârșite și persoana inculpatului.

În temeiul art. 86 ind. 5 C.p. instanța a anulat suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei închisorii în quantum de 2 ani și 6 luni aplicată prin sentința penală 1788/2011 pronunțată de Judecătoria Bacău și a dispus descontopirea acesteia în pedepsele componente.

Împotriva acestei hotărâri, în termen legal au declarat recurs, Parchetul de pe lângă Judecătoria Bacău și inculpatul.

Parchetul, a criticat hotărârea primei instanțe pentru nelegalitate, întrucât nu s-a pronunțat asupra acțiunii civile exercitată în cadrul procesului penal de către Spitalul de Urgență Bacău și Serviciul de Ambulanță Bacău.

Inculpatul, la rândul său, a invocat mai multe motive de recurs, a căror susținere a fost consemnată în preambulul hotărârii, astfel că nu se vor mai relua, dar care vizează nelegalitatea hotărârii, constând în nemotivarea acestei, precum și netemeincia, sub acest aspect referindu-se la modalitatea de executare a pedepsei.

Instanța de control judiciar, analizând hotărârea atacată atât prin prisma motivelor invocate de către cei doi recurenți, dar și din oficiu, a constatat următoarele:

Pe baza probelor administrate atât în faza de urmărire penală, cât și cu ocazia cercetării judecătorești, instanța de fond a stabilit o situație de fapt corectă, în raport de care a dat o încadrare juridică legală faptelor comise de către inculpat, în seara zilei de 12/13 aprilie 2011, respectiv în infracțiunile de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice prev. de art. 321 alin. 1 Cod penal și lovire sau alte violențe prev. de art.180 alin.2 Cod penal.

Din analiza hotărârii atacate, se constată că prima instanță, cu ocazia motivării acesteia, a respectat întru-totul dispozițiile art. 356 Cod procedură penală, sentința cuprinzând elementele stabilite prin articolul susmenționat, făcând ample referiri cu privire la descrierea faptelor pentru care inculpatul a fost trimis în judecată, analizând probele care au servit la dovedirea vinovăției, precum și antecedenta penală a acestuia, constatând în mod corect că faptele deduse judecătii sunt concurente cu cele pentru care inculpatul a fost condamnat prin sentința penală nr. 1788/2011, pronunțată de Judecătoria Bacău dispunându-se în mod legal, anularea suspendării sub supraveghere pentru pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare.

Cât privește modalitatea de executare a pedepsei, Curtea apreciază că executarea prin privare de libertate stabilită de prima instanță este aptă de-ași atinge scopul prevăzut de art.52 Cod penal, având în vedere perseverența infracțională a inculpatului, care prin sentința penală anterioară, respectiv nr.1788/2011 a Judecătoriei Bacău, a fost condamnat pentru cinci infracțiuni concurente, iar aplicarea disp.art.86/5 alin.(2) din Codul penal, este opțională pentru instanță.

Referitor la latura penală a cauzei deduse judecătii, Curtea însă constată că în mod greșit instanța de fond a reținut la încadrarea juridică a faptelor pentru care inculpatul a fost trimis în judecată dispozițiile art. 37 lit. b Cod penal, respectiv starea de recidivă postexecutorie, pe care nu o motivează, preluând-o în mod mecanic din rechizitoriu, deși la fila 37 dosar urmărire penală există cazierul judiciar al inculpatului. Faptul că la finalul acestuia este trecută o condamnare de 2 ani închisoare aplicată inculpatului în Marea Britanie în anul 2007, nu înseamnă în mod automat reținerea stării de recidivă raportat la aceasta, în condițiile în care hotărârea de condamnare nu este recunoscută de statul român. Ca atare, raportat la cele arătate anterior, Curtea constată că nu trebuia reținută starea de recidivă în sarcina inculpatului, motiv pentru care recursul acestuia va fi admis sub acest aspect, urmând a se înlătura disp. art. 37 lit. b Cod penal, de la încadrarea juridică a faptei de ultraj contra bunelor moravuri, a ordinii și a liniștii publice.

Se mai constată că prin hotărârea primei instanțe, pentru infracțiunea prev. de art.180 alin.2 Cod penal, a intervenit împăcarea părților, astfel încât instanța de fond a dispus

încetarea procesului penal cu privire la această infracțiune, dar din probele administrate a rezultat că inculpatul a fost acela care i-a aplicat părții vătămate P.F., mai multe lovituri, cauzându-i acesteia leziuni pentru a căror vindecare au fost necesare 16-18 zile de îngrijiri medicale. Din actele și lucrările efectuate în faza de urmărire penală rezultă că Serviciul de Ambulanță Bacău, care a transportat victima de la locul incidentului până la spital, precum și unitatea spitalicească Spitalul de urgență Bacău, care i-a acordat îngrijiri medicale victimei, s-au constituit părți civile cu sumele de 324,8 lei, respectiv 372 lei.

Deși potrivit disp.art.364 alin.4 Cod pr. penală, instanța nu soluționează acțiunea civilă când pronunță încetarea procesului penal în temeiul art.10 lit.h Cod pr. penală, totuși Curtea consideră că aceste dispoziții sunt aplicabile doar în cazul acțiunii civile formulate de victima infracțiunii, nu și în cazul acțiunii civile exercitate de o instituție publică prev. de art.145 Cod penal. Chiar dacă a intervenit împăcarea părților în cursul procesului penal, instanța ținând seama de culpe fiecărei părți, în cazul în care există constituire de parte civilă din partea spitalului sau a serviciului de ambulanță, trebuie să se pronunțe cu privire la cheltuielile rezultate în urma internării sau transportării cu ambulanța, a victimei infracțiunii, lucru pe care instanța de fond nu l-a făcut.

Față de cele arătate, urmează ca recursul parchetului să fie admis pe latură civilă, iar inculpatul să fie obligat la plata despăgubirilor civile către Spitalul Județean de Urgență Bacău și Serviciul de Ambulanță Bacău.

Urmează ca celelalte dispoziții ale sentinței atacată să fie menținute.

Văzând și dispozițiile art. 192 alin. 3 Cod pr. penală.

2. Casare cu trimitere spre rejudecare la aceeași instanță, pentru nemotivarea hotărârii.

Cod penal

Art. 385/15 pct. 2 lit. c Cod procedură penală; art. 385/9 alin. 1
pct. 9 Cod procedură penală; art. 6 paragraf 2 din
Convenția Europeană și Protocolul nr. 7

„Instanța de fond avea obligația să motiveze pe baza căror probe își fundamentează soluția, să arate probele pe care le înlătură și să argumenteze înlăturarea acestora, să examineze susținerile din actul de sesizare a instanței, dar și toate apărările pe care și le-a făcut inculpatul și să argumenteze de ce sunt neconforme cu realitatea.

Judecătorul fondului nu putea pronunța o hotărâre, decât după stabilirea adevăratelor raporturi juridice și prin analizarea tuturor probelor administrate.”

*Curtea de Apel Bacău - Secția penală, pentru cauze cu minori și de familie
Decizia penală nr. 176 din 21 februarie 2013*

Prin sentința penală nr.324 din data de 25.09.2012, pronunțată de Judecătoria Roman, s-au dispus următoarele:

Pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie prev. și ped. de art.211 alin.1, art.211 indice 1 lit. a Cod penal cu aplicarea art. 75 alin.1 lit.c Cod penal cu aplicarea art. 74 lit. a raportat la art. 76 lit. b Cod penal, a fost condamnat inculpatul S.C.D., fără antecedente penale la 4 ani închisoare.

Potrivit art.88 Cod penal, s-a dedus din pedeapsa aplicată prin prezenta perioada reținerii cuprinsă între 1.08.2012-2.08.2012.

S-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie prev de art 71 C. pen. constând în interzicerea drepturilor prevăzute de art.64 alin. 1 lit. a teza a II-a și lit. b C. pen. pe durata executării pedepsei.

Pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat prev. și ped. de art.208 alin.1, art.209 alin.1 lit. a și i Cod penal și art.75 lit.c Cod penal, art.320 indice 1 alin.1 și 7 Cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul M.S., fără antecedente penale la 2 ani închisoare.

S-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie prev. de art.71 C.pen. constând în interzicerea drepturilor prevăzute de art.64 alin.1 lit.a teza a II-a și lit.b C.pen. pe durata executării pedepsei.

Potrivit art.81 alin.2 Cod penal și art.71 alin.5 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei și accesorii pe durata termenului de încercare de 4 ani, stabilit în condițiile art.82 Cod penal.

Potrivit art.83 Cod penal, s-a pus în vedere inculpatului consecințele ce intervin în condițiile săvârșirii unei infracțiuni înăuntrul termenului de încercare astfel stabilit.

Pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat prev.și ped.de art. 208, alin.1, 209, alin.1 Cod penal litera a și i Cod penal, și art.75, lit.c Cod penal și art.320 indice 1 Cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul S. G. D.U, fără antecedente penale la 2 ani închisoare.

S-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie prev. de art. 71 C. pen. constând în interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și lit. b C. pen. pe durata executării pedepsei.

Potrivit art.81 alin.2 Cod penal și art.71 alin.5 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei și accesorii pe durata termenului de încercare de 4 ani, stabilit în condițiile art.82 Cod penal.

Potrivit art. 83 Cod penal, s-a pus în vedere inculpatului consecințele ce intervin în condițiile săvârșirii unei infracțiuni înăuntrul termenului de încercare astfel stabilit.

Pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la infracțiunea de furt calificat prev. și ped. de art. 26 raportat la art.208, alin.1 209, alin.1 și litera a, i Cod penal, cu aplicarea art.99 și următoarele și art.320 indice 1, alin.1 și 7 Cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul M. F., fără antecedente penale la 1 an închisoare.

Conform art. 71 C. pen. s-a interzis inculpatului exercitarea drepturile prevăzute de art. 64 alin.1 lit. a teza a II-a și lit. b C. pen. pe durata executării pedepsei, a cărei executare va începe la împlinirea vârstei de 18 ani.

Potrivit art.110 alin.1 Cod penal rap. la art.81 alin.2 Cod penal și art.71 alin.5 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei rezultante și accesorii pe durata termenului de încercare de 1 an și 6 luni, stabilit în condițiile art. 82 Cod penal.

Potrivit art. 110 indice 1 alin.2 și art.83 Cod penal, s-au pus în vedere inculpatului consecințele ce intervin în condițiile săvârșirii unei infracțiuni înăuntrul termenului de încercare astfel stabilit.

Pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la infracțiunea de furt calificat prev. și ped. de art. 26 raportat la art. 208, alin.1, art. 209, alin.1 lit. a, i Cod penal, cu aplicarea art.99 și următoarele Cod penal și art.320 indice 1 alin.1 și 7 Cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul S.D., fără antecedente penale la 1 an închisoare.

Conform art.71 C.pen. s-a interzis inculpatului exercitarea drepturile prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și lit. b C. pen. pe durata executării pedepsei, a cărei executare va începe la împlinirea vârstei de 18 ani.

Potrivit art.110 alin.1 Cod penal rap. la art. 81 alin. 2 Cod penal și art. 71 alin. 5 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei rezultante și accesorii pe durata termenului de încercare de 1 an și 6 luni, stabilit în condițiile art. 82 Cod penal.

Potrivit art. 110 indice 1, alin. 2 și art. 83 Cod penal, s-a pus în vedere inculpatului consecințele ce intervin în condițiile săvârșirii unei infracțiuni înăuntrul termenului de încercare astfel stabilit.

S-au respins pretențiile părții civile V.C.

Conform art.191 alin.2 Cod procedură penală fiecare inculpat, a fost obligat către stat la câte 400 lei cheltuieli judiciare.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut următoarele:

Prin rechizitoriul nr. 2741/P/2011 Parchetul de pe lângă Judecătoria Roman a trimis în judecată inculpații S. C. D. trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie prev. de art. 211 alin.2 1 lit. a din Cod penal și pe inculpații S.G. D. și M.S., trimiși în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat prev. de art. 208 alin.1, art. 209 alin.1 lit.a și i Cod penal și M. F. și S. D., trimiși în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la infracțiunea de furt calificat prev. de art. 26 din Cod penal raportat la art. 208 alin.1, art. 209 alin. 1 lit. a și i Cod penal, cu aplicarea art. 99 alin.3 din C. penal.

Prin actul de sesizare a instanței s-a reținut faptul că cei cinci inculpați se deplasau la data de 25.07.2011 cu un autoturism marca Opel Astra condus de către S. G. D. de la R. către Bacău, iar în apropiere de Roman au văzut în câmp o construcție izolată din care ei s-au hotărât să sustragă bunuri. În timp ce o parte dintre ei stăteau de pază, alții au intrat să sustragă bunuri, când au fost surprinși de către proprietarul acestui depozit. Acesta din urmă în încercarea de a-i opri, a băgat mâna pe geamul de la mașină de pe partea dreaptă, moment în care a fost lovit de inculpatul S.C.D.

Din examinarea probelor administrate în cauză instanța a reținut următoarea situație de fapt.

Cei cinci inculpați se deplasau la data de 25.07.2011 cu un autoturism marca Opel Astra condus de către S.G. D. de la R. către Bacău, iar în apropiere de Roman au văzut în câmp o construcție izolată din care ei s-au hotărât să sustragă bunuri. În aceste condiții inculpatul S. G. D. a virat stânga, a părăsit drumul național european E 85 după care a condus autoturismul până în spatele construcției aparținând părții vătămate V. C., loc în care a oprit. În continuare inculpatul S.D. a rămas lângă autoturism pentru a asigura paza în timp ce inculpații S. G. D., S. C. D., M.S. și M. F. au pătruns în curtea imobilului escaladând gardul, ultimul dintre cei 4 inculpați rămânând, la rândul său, să asigure paza. În continuare inculpații S.G. D., S.C. D. și M. S. au pătruns prin efracție în imobilul tip hală de unde au sustras un flex, după care au forțat ușa unui container ce se afla în curte de unde au sustras și un aparat de sudură. După ce au așezat bunurile în portbagajul autoturismului, inculpații au fost surprinși în flagrant de către partea vătămată V. C. și fiul acestuia V. C., aceștia din urmă au ajuns la fața locului cu mașina. Pentru a nu fi prinși inculpații s-au urcat imediat în mașină încercând să părăsească locul infracțiunii, la volan fiind inculpatul S.G. D., iar în dreapta sa inculpatul S. C. D., iar ceilalți inculpați au ocupat locurile din spate. Partea vătămată și fiul acesteia au încercat să-i prindă pe inculpați prin blocarea drumului cu autoturismele lor. Inițial inculpatul S. G. D. a încercat să evite autoturismul condus de fiul părții vătămate, dar nu a reușit să facă acest lucru și a intrat în coliziune cu autoturismul acestuia. După impact partea vătămată s-a deplasat la geamul de la ușa din dreapta față (geamul era deschis) a autoturismului în care erau inculpații și l-a prins de haină pe inculpatul S. C. D., încercând să-l scoată din interiorul mașinii. În acel moment inculpatul S. C. D. a folosit violența pentru a-și asigura scăparea, lovind-o pe partea vătămată de mai multe ori cu pumnul în zona capului. În final S. G. D. a reușit să evite mașina părții vătămate, părăsind astfel locul infracțiunii. Fiul părții vătămate a plecat după inculpați, urmărindu-i până la Roman, pe strada M.C., unde inculpații au abandonat aparatul de sudură sustras, fiind aruncat din mers de către inculpatul M.S.. După ce au scăpat de urmăritori inculpații și-au continuat deplasarea către localitatea de domiciliu, după care s-au preocupat de ștergerea urmelor infracțiunii, având în vedere că în urma percheziției efectuate la data de 29.07.2011 la domiciliul inculpatului S. C. D., în curtea locuinței sale a fost identificat autoturismul cu care cei 5 inculpați au fost surprinși la furat, autoturism care prezenta urme de reparații și vopsire.

Inculpații S.G. D., M.S., M.F. și S.D. au recunoscut în fața instanței săvârșirea infracțiunii pentru care au fost trimiși în judecată, ei însă au negat că împreună cu ei ar fi fost și inculpatul S.C.D.. Acesta din urmă a negat permanent că ar fi fost în ziua aceea la locul

indicat în actul de sesizare și chiar a încercat să-și creeze un alibi, spunând că în ziua respectivă a fost cu părinții la un praznic, iar după-amiază a turnat alee în curtea casei sale. Poziția inculpatului S. C.D. a fost însă contrazisă de probele administrate în cauză. El a arătat că partea vătămată l-a confundat cu celălalt inculpat, S.G.D.. Instanța a considerat că această susținere a inculpatului nu poate fi reținută deoarece la fila 47 dosar de urmărire penală există declarația de recunoaștere făcută de partea vătămată, căreia i s-au prezentat atât fotografiile atât ale inculpatului S. C.D. cât și ale lui S. G.D. situația în care partea vătămată l-a indicat pe el, fără să facă vreo confuzie. De altfel, acesta a fost și scopul pentru care părții vătămate i s-au prezentat fotografiile celor doi inculpați, tocmai pentru ca partea vătămată să stabilească în mod corect care este inculpatul care l-a lovit. La fila 55 dosar urmărire penală există procesul verbal de recunoaștere din grup făcută de către partea vătămată la care se adaugă și declarația părții vătămate și a fiului acestuia V.C.. În această situație instanța a constatat că nu există nici un dubiu cu privire la participarea inculpatului S. C. D. la săvârșirea infracțiunii reținute prin actul de sesizare.

În drept faptele inculpaților S. C. D. au fost calificate ca: infracțiunea de tâlhărie. prev. de art. 211 alin.2 1 lit.a din Cod penal, iar ale inculpaților S. G. D. și M.S., ca infracțiunea de furt calificat prev. de art. 208 alin.1, art. 209 alin.1 lit.a și i Cod penal și ale inculpaților M. F. și S. D., ca infracțiunea de furt calificat prev. de art. 26 din Cod penal raportat la art. 208 alin.1, art. 209 alin.1 lit.a și i Cod penal, cu aplicarea art. 99 alin.3 din C.pen.

S-a precizat că faptele descrise mai sus sunt pe deplin dovedite de probele administrate în cauză respectiv proces verbal de consemnare a denunțului formulat de către V.C., declarațiile părții vătămate, proces verbal de cercetare la fața locului, proces verbal de reconstituire cu planșe foto, declarațiile martorilor V.C., M.A.A., S. C., certificat medico-legal, proces-verbal de predare a bunului sustras, raport de identificare a bunului sustras, raport de investigații, proces-verbal de verificare, proces verbal de prezentare a albumului foto, proces verbal de prezentare pentru recunoaștere, proces-verbal de recunoaștere din grup, proces verbal de efectuare a percheziției domiciliare, raport de expertiză preliminar, proces verbal de conducere în teren, anchetă socială pentru inculpații minori, raportul de evaluare întocmit de Serviciul de Probațiune pentru inculpații minori, declarațiile inculpaților, etc.

La individualizarea judiciară a pedepselor ce au fost aplicate fiecărui inculpat instanța a avut în vedere criteriile prev. de art.72 Cod penal privind gradul de pericol social al fiecărei infracțiuni, concretizat în împrejurările și condițiile concrete desăvârșire, mijloacele folosite, consecințele produse, leziune cauzate, prejudiciul cauzat, persoana fiecărui inculpat (aceștia nu au antecedente penale, S.D. și M.F. sunt minori) poziția lor procesuală. În raport de aceste criterii instanța a aplicat inculpatului S.C. D. o pedeapsă cu închisoarea de 4 ani din care a dedus perioada reținerii în condițiile art.88 alin.1 Cod penal. Cu privire la ceilalți inculpați stabilirea cuantumului pedepselor s-a făcut ținând seama și de aplicarea dispozițiilor art.320 indice 1 alin.1 și 7 Cod procedură penală, precum și aplicarea dispozițiilor art. 99 și urm. Cod penal pentru inculpații minori.

Cu excepția inculpatului S. C. D. care va executa pedeapsa aplicată efectiv, pentru ceilalți inculpați instanța a făcut aplicarea dispozițiilor legale privitoare la suspendarea condiționată a executării.

Soluționând latura civilă a cauzei instanța a constatat că partea vătămată V. C. s-a constituit parte civilă în cursul urmăririi penale cu suma de 700 lei, reprezentând valoarea prejudiciului nerecuperat.

Instanța a respins aceste pretenții deoarece bunurile sustrate au fost recuperate (flex și aparat de sudura), iar partea civilă nu a făcut dovada că i-au mai fost sustrate și alte bunuri sau că cele care i-au fost restituite nu mai erau în stare de funcționare.

Împotriva acestei hotărâri, în termen legal a declarat recurs, inculpatul S. C.D., invocând două cazuri de casare prev. de art.385/9 Cod procedură penală, respectiv cele prevăzute de punctul 9 și 18, iar susținerea detaliată a acestora a fost consemnată în preambulul deciziei, astfel că nu se vor mai relua și în considerente.

Față de motivele susținute, s-a solicitat de către recurentul inculpat, prin apărătorul ales, în principal, admiterea recursului, casarea sentinței penale atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare, iar în subsidiar, admiterea recursului, casarea hotărârii primei instanțe, reținerea cauzei spre rejudecare, iar pe fond, achitarea pentru infracțiunea de tâlhărie.

Analizând sentința recurată în raport de motivele de recurs invocate dar și din oficiu, în conformitate cu prevederile art. 385/9 alin. 3 Cod procedură penală, Curtea constată că recursul este întemeiat, urmând a fi admis pentru considerentele care vor fi prezentate.

Astfel expunerea sau considerentele hotărârii trebuie să cuprindă constatările la care a ajuns instanța cu privire la fapta care a generat conflictul de drept penal, la temeiurile răspunderii penale ale inculpatului, la probele pe care se întemeiază aceste constatări și alte date în legătură cu soluționarea cauzei.

Instanța de fond avea obligația să motiveze pe baza căror probe își fundamentează soluția, să arate probele pe care le înlătură și să argumenteze înlăturarea acestora, să examineze susținerile din actul de sesizare a instanței, dar și toate apărările pe care și le-a făcut inculpatul și să argumenteze de ce sunt neconforme cu realitatea.

Judecătorul fondului nu putea pronunța o hotărâre, decât după stabilirea adevăratelor raporturi juridice și prin analizarea tuturor probelor administrate.

Hotărârea judecătorească nu este un act discreționar, ci rezultatul unui proces logic de analiză științifică a probelor administrate în cauză în scopul aflării adevărului, proces de analiză necesar stabilirii situației de fapt desprinse din acestea, prin înlăturarea motivată a unor probe și reținerea altora, urmare a unor raționamente logice făcute de instanță și care își găsesc justificarea în motivarea hotărârii judecătorești.

Hotărârea reprezintă astfel, rezultatul concret, sinteza operei de judecată, iar motivarea acesteia reprezintă argumentarea în scris a rațiunii care îl determină pe judecător să adopte soluția dispusă în cauză.

Motivarea hotărârii justifică echitatea procesului penal, pe de o parte, prin dreptul justițiabilului de a fi convins că justiția a fost îndeplinită, respectiv că judecătorul a examinat toate mijloacele procesuale și procedurale propuse de participanți și, pe de altă parte, prin dreptul acestuia de a cunoaște oportunitatea promovării căilor de atac.

Deși formarea propriei convingeri a judecătorului printr-o muncă de reflecție și de conștiință constituie suportul rațional al demersului judiciar pentru cunoașterea faptelor, drept garanție a unui proces echitabil și în concordanță cu disp. art. 6 paragraf 2 din Convenția Europeană și Protocolul nr. 7, instanța are obligația de a-și motiva soluția dată cauzei, ceea ce implică justificarea procesului de convingere în mecanismul silogismului judiciar al aprecierii probelor.

Această poziție a instanței este reliefată și de practica CEDO - cauza *Boldea contra României* în care se arată că: „judecătorul trebuie să răspundă cu argumente la fiecare dintre criticile și mijloacele de apărare invocate de părți”.

Dreptul la un proces echitabil garantat de art. 6 alin.1 din Convenție înglobează, între altele, dreptul părților de a prezenta observațiile pe care le consideră elocvente pentru cauza lor.

Convenția nedorind să garanteze drepturi teoretice sau iluzorii, ci drepturi concrete și efective (*Artico împotriva Italiei*, Hotărârea din.13.05.1980), a statuat că acest drept nu poate trece drept efectiv decât dacă observațiile sale sunt într-adevăr „ascultate”, adică examinate cum trebuie de instanța sesizată. Cu alte cuvinte, art.6 implică în special în sarcina instanței obligația de a examina efectiv mijloacele, argumentele și ofertele de probă ale părților (*Perez împotriva Franței*, Hotărârea (GC), nr. 47287/99, CEDO 2004-1 și *Van de Hurk împotriva Olandei*, Hotărârea din 19.04.1994).

Din examinarea sentinței recurate rezultă că aceasta nu respectă exigențele prevăzute de dispozițiile procedurale, de Convenția Europeană a Drepturilor Omului și de practica Curții Europene a Drepturilor Omului.

Trebuie observat că recurentul inculpat S. C.D., a susținut în mod constant că nu se

face vinovat de comiterea infracțiunii reținute în sarcina sa, solicitând în dovedirea nevinovăției, proba cu martorii D. C. și G.D., care din punctul de vedere al acestuia ar fi condus la soluția de achitare, instanța de fond nici nu le-a enunțat și nu a motivat de ce nu le consideră utile și pertinente cauzei. Mai mult decât atât, deși ceilalți coinalpați, precum și martorii S. C. și martorul asistent D. M. au declarat că recurentul inculpat nu a participat la comiterea infracțiunii, aflându-se în alt loc, decât cel unde s-a comis fapta dedusă judecării, instanța de fond, nu a făcut nicio referire la acestea, rezumându-se doar să invoce declarațiile părții vătămate și a fiului său.

Față de cele arătate, în baza art. 385¹⁵ pct. 2 lit. „c”, Cod Procedură Penală va fi casată în ceea ce-l privește pe inculpatul S.C.D., iar cauza se va trimite spre rejudecare primei instanțe, Judecătoria Bacău.

Întrucât se va pronunța o soluție de casare cu trimitere, potrivit art.383 alin.3 din Codul de procedură penală, vor fi menținute toate actele procedurale efectuate în cauză.

3. Subiectul activ al infracțiunii de nerespectare a obligațiilor și măsurilor stabilite cu privire la securitatea în muncă

Drept penal

Art. 38 din Legea nr. 319/2006

În cazul infracțiunii prevăzute de art. 38 din Legea nr. 319/2006, subiectul activ este particularizat de lege, respectiv lucrător sau alt participant la procesul de muncă care are un contract de muncă încheiat în formă scrisă cu angajatorul sau față de care se face dovada prevederilor contractuale și a prestațiilor efectuate prin orice alt mijloc de probă.

În speța de față, Curtea de Apel reține că recurentul inculpat nu era angajat al vreunui angajator, iar producerea accidentului nu avea legătură cu nerespectarea îndatoririlor de serviciu, produs în timpul procesului de muncă, neexistând între A.J.V.P.S. Bacău și recurentul inculpat un contract de muncă sau o dovadă a prevederilor vreunui contract de muncă și a prestațiilor efectuate prin vreun alt mijloc de probă., așa fiind subiectul activ al infracțiunii nu avea calitatea cerută de lege pentru a răspunde conform dispozițiilor art. 38 din Legea nr. 319/2006, nefiind întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de nerespectare a obligațiilor și a măsurilor stabilite cu privire la securitatea și sănătatea în muncă.

*Curtea de Apel Bacău - Secția penală, pentru cauze cu minori și de familie
Decizia penală nr. 125 din 07 februarie 2013*

Prin sentința penală nr. 1169 din 27.06.2012, pronunțată de Judecătoria Bacău, în dosar nr. 1958/180/2011, s-a dispus:

I. În temeiul art. 178 alin 2 Cp cu aplicarea art 74 lit a Cp și art 76 lit d Cp condamnarea inculpatului C.I , la pedeapsa închisorii în quantum de 1 an și 9 luni pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă.

II. În temeiul art. 38 alin 1,4 din Legea 319/2006 cu aplicarea art 74 lit a Cp și art 76 lit e Cp a fost condamnat același inculpat la pedeapsa închisorii în quantum de 4 luni.

În temeiul art.33 lit.a C.p. și art. 34 lit. b C.p., s-au contopit pedepsele astfel cum au fost stabilite la pct. I și II.

S-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai mare.

Pedeapsa de executat închisoare în quantum de 1 an și 9 luni.

În temeiul art. 81 C.p., s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei.

În temeiul art. 82 C.p. , s-a stabilit termenul de încercare pe o durată de 3 ani și 9 luni.

S-a atras atenția inculpatului asupra prev.art.83 C.p.

În temeiul art.71 al.1,2 C.p., s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art.64 lit.a teza II și b C.p.

În temeiul art.71 al.5 C.p., s-a suspendat executarea pedepsei accesorii a interzicerii drepturilor prev. de art.64 lit.a teza II și b C.p. pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii.

În temeiul art 7 din Legea 76/2008, s-a dispus recoltarea de la inculpat a probelor biologice în vederea stocării acestora în SNDGJ.

În temeiul art.14 C.p.p., art 16 ind 1 Cpp, art.346 C.p.p., s-a luat act de tranzacția intervenită între păți .

În temeiul art 14 Cpp, art 17 Cpp, art 346 Cpp și art 998 C Civ, a fost obligat inculpatul să plătească părților civile N.A, N.C și N.R. câte 2000 lei cu titlu de daune morale.

S-au respins pretențiile părților civile N.A, N.C și N.R cu privire la obligarea inculpatului la plata pentru fiecare a unei prestații lunare de întreținere ca nefondate.

În temeiul art.191 al. 1 C.p.p., a fost obligat inculpatul la plata sumei de 400 lei cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de către stat.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță constată următoarele:

În ziua de 12.10.2008 în baza autorizației de vânatoare colectivă în grup mare (tip B) seria AGVPS nr 184300/02.09.2008, pe fondul de vânatoare nr 32 Buhoci, gestionat de AJVPS Bacău, s-a organizat o vânatoare colectivă la mistreți și dăunători cu păr.

La vânatoare au participat un număr de 11 vânători, respectiv N.C (paznic de vânatoare), C.I, O.I, G.V., A.N., A.L., C.M., L.I., C.G. și C.I (membri vânători) precum și 8 gonași.

Adunarea a avut loc în jurul orelor 08,00, în punctul de întâlnire „la bariera Racova” .

Înainte de începerea vânătorii, paznicul de vânatoare N.C., titularul autorizației și organizatorul vânătorii, a făcut instructajul membrilor vânătorii și a gonașilor, cf art 43 din Regulamentul privind organizarea și practicarea vânătorii, aprobat prin Ord 353/2008 al MADR întocmind un proces-verbal în acest sens.

Pe parcursul zilei, respectiv în intervalul ora 09⁰⁰-14³⁰ s-au efectuat cinci bătăi (goane), fără însă a se împușca vreun animal.

În jurul orelor 15,00 s-a organizat o ultimă bătaie, a șasea, în Pădurea de pe raza localității V., com P., în punctul denumit „Valea lui Colț”.

Conform declarațiilor martorilor G.V. și O.I., organizarea goanei cu amplasarea vânătorilor în standuri și direcția de acțiune a hăitașilor au fost stabilite de către vânătorul C.I., care cunoștea cel mai bine terenul și modul în care trebuia organizată goana. Astfel, cei 11 vânători au fost așezați în formă de L, după cum urmează: pe latura orientată de la sud către nord au fost așezați, în ordine, C.G., L.I., C.M., C.N., C.I și A.N.; pe latura orientată de la vest către est, au fost așezați, în ordine: A.L., O.I. , G.V., C.I. și N.C..

Conform declarației inculpatului C.I, coroborată cu declarația martorului G.V., poziția în stand a vânătorului N.C. a fost stabilită în spatele liniei celorlalți vânători, respectiv lângă 3 stejari aflați la o distanță de aproximativ 34 m de standul ocupat de inculpat, în direcția NE.

În timpul vânătorii N.C. și-a modificat, însă, poziția în stand, avansând către sud-vest, până a ajuns în line cu ceilalți vânători, la o distanță de aproximativ 49,2 m de locul în care se afla C.I..

În jurul orelor 15²⁰, în flancul drept al bătăii a intrat un orc mistreț, care a fost observat de către N.C. . Acesta a executat două focuri de armă, fără a lovi animalul, care s-a deplasat în goană printre standul său și cel al vânătorului C.I.. La câteva secunde după focurile trase de N.C., inculpatul C.I. a tras un foc de armă către mistreț, dintr-un unghi mai mic de 45⁰ față de locul în care se afla N.C.. Proiectilul tras de către inculpat a lovit un arbore la bază și a ricoșat către victima N.C., pe care l-a lovit în ochi, provocând moartea instantanee a acestuia.

După încheierea goanei, datorită faptului că N.C. nu a mai apărut la punctul de întâlnire al vânătorilor, martorul O.I. s-a deplasat către zona în care fusese poziționat acesta,

găsind cadavrul acestuia la o distanță de aproximativ 50 m de standul lui C.I., în linie cu acesta.

Sușinerile inculpatului nu pot fi reținute din considerentele care vor fi expuse:

În raport de distanțele dintre locul trăgătorului C.I., poziția inițială în stand a victimei, locul unde a fost găsit cadavrul lui N.C. și locul în care se află copacul din care a ricoșat proiectilul (măsurate cu ocazia cercetării la fața locului) rezultă și în raport de prima poziție ocupată de victimă în stand (anterior deplasării sale în linie cu ceilalți vânători), unghiul de tragere a fost mai mic de 45⁰ astfel încât inculpatul C.I. a încălcat obligația impusă de art 45 pct 13 din Regulamentul de organizare și practicare a vânătorii, aprobat prin Ordinul nr 353/300/ al MADR:

Din declarația inculpatului C.I. și din depozițiile martorilor audiați în cauză rezultă c primul vânător care tras focurile de armă înspre porcul mistreț a fost N.C., urmat la câteva secunde de inculpat. În acest condiții, inculpatul C.I. putea localiza fonic locul în care se afla N.C. și chiar îl putea vizualiza, având în vedere că din procesul-verbal de cercetare la fața locului din data de 13.08.2008 rezultă că „distanța de la locul unde a fost găsită victima și locul unde a tras C.I. este de 49,2 m”, iar potrivit declarațiilor martorilor C.V, G.V., O.I. „distanțele dintre vânători erau de aproximativ 50 m, fiecare vânător putând să îl observe pe celălalt”.

În aceste condiții, inculpatul C.I. nu ar mai fi trebuit să execute focul de armă, cu riscul unui ricoșeu provocator de accidente.

La reținerea situației de fapt instanța a avut în vedere următoarele mijloace de probă:

- procesul-verbal de cercetare la fața locului întocmit în data de 12.08.2008,
- procesul-verbal de cercetare la fața locului întocmit la data de 13.08.2008,
- raportul de necropsie nr S2917/09.01.2009 întocmit de SJML Bacău
- raportul de constatare tehnico-științifică balistică nr 245278/11.08.2008.

În drept, faptele inculpatului întrunesc conținutul constitutiv al infracțiunilor prev de art 178 alin 2 Cpen și art 38 alin 1,4 din legea 319/2006, cu aplic art 33 lit b C pen.

În temeiul art.345 C.p.p. având în vedere că faptele există, fiecare constituie infracțiune și că au fost săvârșite de către inculpat, a dispus condamnarea acestuia.

La individualizarea judiciară a pedepselor, instanța a ținut seama de criteriile generale prev. de art. 72 C.p. respectiv dispozițiile părții generale ale C.p., limitele de pedeapsă fixate în partea specială, gradul de pericol social al faptelor săvârșite, persoana inculpatului și împrejurările care atenuază răspunderea penală prev de art 74 lit a Cp.

Constatând îndeplinite condițiile art. 33 lit. a C.p. la aplicarea pedepsei rezultante instanța a avut în vedere tratamentul sancționator propriul concursului de infracțiuni prev. de art. 34 lit. b Cp.

Având în vedere că pedeapsa aplicată este mai mică de 2 ani, că inculpatul nu a mai fost condamnat anterior la pedeapsa închisorii mai mare de 6 luni, și că scopul pedepsei poate fi atins chiar fără executare, instanța constatând întrunite condițiile prevăzute de art.81 C.p., u a dispus suspendarea condiționată a executării acesteia, a stabilit termenul de încercare pe durata prev. de art. 82 C. p. și a atras atenția inculpatului asupra prev. art.83 C.p.

În temeiul art. 71 al. 1,2 C.p. instanța a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza II și b C.p.

În temeiul art. 71 al. 5 C.p. instanța a suspendat executarea pedepsei accesorii a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 lit. a teza II și b C.p. pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii.

În temeiul art. 7 din Lg. 76/2008 instanța a dispus recoltarea de la inculpat a probelor biologice în vederea stocării acestora în S.N.D.G.J.

II.SOLUȚIONAREA ACȚIUNII CIVILE

N.M. în calitate de soție supraviețuitoare și N.A, N.C și N.R în calitate de copii (descendenți privilegiați) minori au suferit ca urmare a decesului victimei N.C. atât vătămări morale cât și materiale.

Descendenții minori au fost reprezentați în proces de curatorul N.V..

Curatorul nu s-a prezentat în instanță iar instanța a făcut aplicarea art 17 Cpp.

Accidentul a avut loc pe durata contractului de asigurare RCA încheiat între SC ASIGURARE ROMÂNEASCĂ ASIROM VEINNA INSURANCE GROUP SA în calitate de asigurator de răspundere civilă și inculpat în calitate de asigurat.

În art 1 din anexa 1 a contractului de asigurare se menționează că vânătorii sportivi cu domiciliul în România, membri AGVPS care posedă permise de vânătoare sunt asigurați pe baza de contract, pentru:

- răspundere civilă ca urmare a vătămării corporale sau a decesului terțelor persoane, în legătură cu activitatea de vânătoare,

- accidente ale vânătorilor sportivi întâmplare în legătură cu activitatea de vânătoare.

Potrivit art 4 din contractul de asigurare sumele asigurate corespunzătoare primelor de asigurare de la pct 3 sunt:

a) 5000 lei pentru invaliditate permanenta din accidente,

b) 2500 lei pentru deces din accidente,

c) 2000 lei pentru cazurile de răspundere civilă,

d) 30 lei/zi fără a depăși suma de 2000 lei cheltuieli de spitalizare , medicamente, tratament.

Astfel, răspunderea Asirom, este de maxim 2000 lei - doar pentru despăgubiri materiale - respectiv sumele pe care vânătorul sportiv asigurat este obligat să le despăgubească cu titlu de desdăunare și cheltuieli de judecată pentru prejudicii de care răspunde în baza legii, față de terțe persoane păgubite printr-un accident produs cu arma de vânătoare, ca urmare a vătămării corporale sau a decesului - art 2 alin 1 lit a din Condițiile de asigurare.

Daunele morale nu constituie risc asigurat - conf. art. 6 lit d din Condițiile de asigurare.

În plus la data accidentului-victima N.C. era asigurat la Asirom, conf contractului mai sus menționat, iar partea civilă N.M. a fost despăgubită cu suma de 2500 lei la data de 10.12.2008, reprezentând suma asigurată pentru cazul de deces din accidente - art 4 lit b din Contractul de asigurare.

Între partea civilă N.M. și inculpatul C.I. s-a încheiat pe timpul judecății un contract de tranzacție care a stins acțiunea civilă între aceștia.

Potrivit contractului, părțile au hotărât de comun acord să stingă acțiunea civilă din procesul penal ce formează obiectul dosarului nr 195/180/2011 aflat pe rolul Judecătoriei Bacău - Secția Penală.

C.I. a fost de acord să achite părții vătămate N.M suma de 12.000 (doisprezece mii) lei reprezentând daune morale și materiale.

Se precizează că din sumă N.M. a primit suma de 10.000 lei, urmând ca diferența de 2000 lei să fie achitată în 4 rate lunare egale a câte 500 lei fiecare începând cu luna ianuarie 2012, fiecare rată urmând a fi achitată până la data de 20 a fiecărei luni.

N.M. a declarat că este de acord cu cuantumul despăgubirilor și modalitatea de plată arătată.

S-a specificat că prezentul contract constituie titlu executoriu cf art 67 din Legea 36/1995 și că părțile prin acesta au stins litigiul civil, nemaivând nici un fel de pretenții unul asupra celuilalt.

În ce privește soluționarea acțiunii civile față de minori, instanța a obligat inculpatul în temeiul art 14 Cpp, art 17 Cpp, art 346 Cpp și art 998 C.civ la plata daunelor morale.

Instanța a stabilit cuantumul acestora în funcție de suferințele psihice provocate acestora ca urmare a încălcării drepturilor personal nepatrimoniale rezultate din raporturile de familie și de intensitatea acestora.

Cu privire la obligarea inculpatului la plata unor prestații periodice lunare de întreținere, instanța a dispus respingerea acestora întrucât din adresa de la fila 134 dosar

CNPP către Judecătoria Bacău rezultă că N.A, N.C și N.R succesori ai defunctului lor tată N.C. au stabilită pensie de urmaș și sunt în plată cu aceasta.

Împotriva sentinței penale mai sus menționate au formulat, în termen legal, recurs: Parchetul de pe lângă Judecătoria Bacău, inculpatul C.I. și partea civilă N.M.

Parchetul a criticat sentința pentru motive de nelegalitate și netemeinicie, respectiv: pedeapsa aplicată inculpatului C.I pentru infracțiunea prevăzută de art. 38 al. 1,4 din Legea nr. 319/2006, a fost greșit individualizată, în alte limite decât cele prevăzute de lege; daunele morale acordate părților civile minore sunt modice, iar cuantumul acestora(2000 lei fiecare) nu poate fi considerat apt să acopere în parte prejudiciul nepatrimonial suferit ca urmare a pierderii unui părinte.

Recurenta - parte civilă N.M. a solicitat majorarea cuantumului daunelor morale acordate părților civile minore, care este prea mic raportat la decesul tatălui.

Recurentul - inculpat C.I a criticat sentința pentru motive de nelegalitate, arătând că nu se face vinovat de comiterea faptei, în cauză fiind incident cazul fortuit întrucât inculpatul nu putea anticipa faptul că victima se va deplasa de la locul stabilit, iar raportul balistic a concluzionat că nu este autorul decesului deoarece glonțul nu a fost primit din arma inculpatului ci prin ricoșare.

Culpa aparține victimei, iar recurentul arată că a plătit părții civile o sumă de bani potrivit contractului de tranzacție deșus la dosarul cauzei.

Analizând sentința penală recurată, sub aspectul motivelor de recurs invocate, dar și conform dispozițiilor art. 385/6 al. 3 C. pr. penală, Curtea de Apel reține următoarele:

În ceea ce privește situația de fapt ce rezultă din coroborarea probelor administrate, la fel ca și judecătorul primei instanțe, Curtea de Apel reține că în ziua de 12.10.2008 în baza autorizației de vânatoare colectivă în grup mare (tip B) seria AGVPS nr 184300/02.09.2008, pe fondul de vânatoare nr 32 Buhoci, gestionat de AJVPS Bacău, s-a organizat o vânatoare colectivă la mistreți și dăunători cu păr.

La vânatoare au participat un număr de 11 vânători, respectiv N.C (paznic de vânatoare), C.I, O.I, G.V., A.N., A.L., C.M., L.I., C.G. și C.I (membri vânători) precum și 8 gonași

Adunarea a avut loc în jurul orelor 08,00, în punctul de întâlnire „ la bariera Racova” .

Înainte de începerea vânătorii, paznicul de vânatoare N.C. titularul autorizației și organizatorul vânătorii, a făcut instructajul membrilor vânătorii și a gonașilor, cf art 43 din Regulamentul privind organizarea și practicarea vânătorii, aprobat prin Ord 353/2008 al MADR întocmind un proces-verbal în acest sens.

Pe parcursul zilei, respectiv în intervalul ora 09⁰⁰-14³⁰ s-au efectuat cinci bătăi (goane), fără însă a se împușca vreun animal.

În jurul orelor 15,00 s-a organizat o ultimă bătaie, a șasea, în pădurea de pe raza localității V., în punctul denumit „Valea lui Colț”.

Conform declarațiilor martorilor C.I, coroborată cu declarația martorului G.V., poziția în stand a vânătorului N.C. a fost stabilită în spatele liniei celorlalți vânători, respectiv lângă 3 stejari aflați la o distanță de aproximativ 34 m de standul ocupat de inculpat, în direcția NE.

În timpul vânătorii N.C. și-a modificat, însă, poziția în stand, avansând către sud-vest, până a ajuns în line cu ceilalți vânători, la o distanță de aproximativ 49,2 m de locul în care se afla C.I..

În jurul orelor 15²⁰, în flancul drept al bătăii a intrat un porc mistreț, care a fost observat de către N.C.. Acesta a executat două focuri de armă, fără a lovi animalul, care s-a deplasat în goană printre standul său și cel al vânătorului C.I.. La câteva secunde după focurile trase de N.C., inculpatul C.I. a tras un foc de armă către mistreț, dintr-un unghi mai mic de 45⁰ față de locul în care se afla N.C.. Proiectilul tras de către inculpat a lovit un arbore la bază și a ricoșat către victima N.C., pe care l-a lovit în ochi, provocând moartea instantanee a acestuia.

După încheierea goanei, datorită faptului că N.V. nu a mai apărut la punctul de

întâlnire al vânătorilor, martorul O.I. s-a deplasat către zona în care fusese poziționat acesta, găsind cadavrul acestuia la o distanță de aproximativ 50 m de standul lui C.I, în linie cu acesta.

Curtea de Apel reține că inculpatul nu a respectat următoarele obligații stabilite prin Ordinul nr. 353 din 04 iunie 2008 pentru aprobarea Regulamentului privind autorizarea, organizarea și practicarea vânătorii;

- art. 44 pct. 11,12,13, care arată că: ”persoanele autorizate să practice vânătoarea individual, la fiecare ieșire în teren, cu următoarele obligații:

11. înainte de acționarea siguranței și declanșarea focului asupra vânatului, vânătorul se va asigura că pe direcția lui de tragere nu sunt persoane;

12. declanșarea focului se va face numai după identificarea clară a vânatului;

13. declanșarea focului asupra vânatului în mișcare pe jos, la ridicare sau în zbor se va face numai după asigurarea că prin ricoșare nu pot fi provocate accidente”;

Textul legal al art. 45 pct. 13 arată că „La vânătorile colective, vânătorii au obligația să respecte următoarele reguli: - în situația amplasării standurilor pe o singură linie, se interzice declanșarea focului sub un unghi mai mic de 45 grade față de linia vânătorilor, tirul fiind permis în fața și spatele liniei vânătorilor”.

În speța de față, Curtea de Apel reține că cei 11 vânători nu au fost așezați în linie dreaptă ci în formă de L (a se vedea schița - fl.10 d.u.p.), poziția în stand a victimei N.C. a fost stabilită în spatele liniei celorlalți vânători, respectiv lângă 3 stejari aflați la o distanță de aproximativ 34 m de standul ocupat de recurentul-inculpat, în direcția N.E.

Trebuie reținut, așa cum se arată mai sus, că victima N.C., fără să anunțe și-a modificat poziția în stand, avansând către sud-est, până a ajuns în linie cu ceilalți vânători, la o distanță de aproximativ 49,2 m de locul unde se afla recurentul-inculpat, fără a anunța în prealabil modificarea poziției în stand (a se vedea procesul verbal din 13.oct.2008 al Serviciului Criminalistic - fl.22 d.u.p.).

Recurentul-inculpat nu avea de unde să cunoască noua poziție a victimei pentru a putea aprecia unghiul de declanșare a focului față de linia unde C.I. a fost poziționat în stand.

În ceea ce privește dispozițiile art. 45 pct. 14 din Ordinul nr. 353/2008, nerespectarea acestei reguli, respectiv: în situația amplasării standurilor în linie pe o distanță mai mică de 200 m, cu unul sau două flancuri, declanșarea focului de către vânătorii aflați pe flancuri este permisă numai în spatele liniei flancului, cu respectarea unghiului minim de tragere de 45 grade.

Nu poate fi imputată recurentului-inculpat având în vedere că victima N.C. era poziționat în spatele liniei celorlalți vânători la o distanță mică de numai 34 m, unghiul de tragere evident fiind mai mic de 45 de grade.

Așadar, instanța de recurs apreciază că victima N.C. nu a respectat dispozițiile art. 45 pct.3 și 7 din Ordinul nr. 353/2008 care dispune că „La vânătorile colective, vânătorii au obligația să respecte următoarele reguli: 3.este interzisă schimbarea locului indicat de organizator; 7- este interzisă părăsirea standului în timpul vânătorii”.

Față de situația de fapt și de drept reținută, Curtea de Apel apreciază că în sarcina recurentului inculpat se poate reține o culpă în procent de 50%, iar în sarcina victimei o culpă în procent de 50%.

Prin adresa nr. 98 din 11.02.2009 emisă de A.J.V.P.S. Bacău se reține că victima N.C. era titularul autorizației și organizator al vânătorii, în calitate de paznic de vânătoare, angajat în calitate de gestionar al fondului de vânătoare nr. 33 Gioseni și gestionar temporar al fondului de vânătoare nr. 32 Gioseni (fl.101 d.u.p.).

În aceeași adresă A.J.V.P.S. Bacău arată că recurentul inculpat C.I în calitate de vânător, bun cunoscător al locului a avut în aceeași zi funcția neoficială, de ”maistru de vânătoare”.

Această funcție de ”maistru de vânătoare” nu există în mod oficial, iar recurentul nu era angajat al A.J.V.P.S. Bacău, așa încât acesta a participat la vânătoare ca simplu vânător și

nu din partea unei instituții ca angajat, neaflându-se în timpul desfășurării activității la locul de muncă.

Textul legal al art. 38 din Legea nr. 319/ 2006, încriminează fapta de:

„(1) Nerespectarea de către orice persoană a obligațiilor și a măsurilor stabilite cu privire la securitatea și sănătatea în muncă, dacă prin aceasta se creează un pericol grav și iminent de producere a unui accident de muncă sau de îmbolnăvire profesională, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la un an la 2 ani sau cu amendă.

(2) Dacă fapta prevăzută în alin. (1) a produs consecințe deosebite, pedeapsa este închisoarea de la un an la 3 ani sau amendă.

(3) Dacă nerespectarea constă în repunerea în funcțiune a instalațiilor, mașinilor și utilajelor, anterior eliminării tuturor deficiențelor pentru care s-a luat măsura opririi lor, pedeapsa este închisoarea de la un an la 2 ani sau amendă.

(4) Faptele prevăzute la alin. (1) și (3) săvârșite din culpă se pedepsesc cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă, iar fapta prevăzută la alin. (2) săvârșită din culpă se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la un an sau cu amendă.”

De asemenea textul legal al aceluiași act normativ arată că - art. 3 alin. 2 ” prevederile prezentei legi se aplică angajatorilor, lucrătorilor și reprezentanților lucrătorilor”.

În sensul L 319/2006 termenii și expresiile de angajator, lucrător și alți participanți la procesul de muncă, au următorul înțeles:

„(a) lucrător - persoană angajată de către un angajator, potrivit legii, inclusiv studenții, elevii în perioada efectuării stagiului de practică, precum și ucenicii și alți participanți la procesul de muncă, cu excepția persoanelor care prestează activități casnice;

b) angajator - persoană fizică sau juridică *ce se află în raporturi de muncă ori de serviciu* cu lucrătorul respectiv și care are responsabilitatea întreprinderii și/sau unității;

c) alți participanți la procesul de muncă - persoane aflate în întreprindere și/sau unitate, cu permisiunea angajatorului, în perioada de verificare prealabilă a aptitudinilor profesionale în vederea angajării, persoane care prestează activități în folosul comunității sau activități în regim de voluntariat, precum și șomeri pe durata participării la o formă de pregătire profesională și persoane care nu au contract individual de muncă încheiat în formă scrisă și *pentru care se poate face dovada prevederilor contractuale și a prestațiilor efectuate prin orice alt mijloc de probă”*.

Față de textele legale anterior precizate, Curtea de Apel reține că recurentul inculpat nu era angajat al vreunui angajator, iar producerea accidentului nu avea legătură cu nerespectarea îndatoririlor de serviciu, produs în timpul procesului de muncă, neexistând între A.J.V.P.S. Bacău și recurentul inculpat un contract de muncă sau o dovadă a prevederilor vreunui contract de muncă și a prestațiilor efectuate prin vreun alt mijloc de probă.

În cazul infracțiunii prevăzute de art. 38 din Legea nr. 319/2006, subiectul activ este particularizat de lege, respectiv lucrător sau alt participant la procesul de muncă care are un contract de muncă încheiat în formă scrisă cu angajatorul sau față de care se face dovada prevederilor contractuale și a prestațiilor efectuate prin orice alt mijloc de probă.

Așa fiind, Curtea de Apel, apreciază că subiectul activ al infracțiunii nu are calitatea cerută de lege pentru a răspunde conform dispozițiilor art. 38 din Legea nr. 319/2006, nefiind întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de nerespectare a obligațiilor și a măsurilor stabilite cu privire la securitatea și sănătatea în muncă.

În ceea ce privește latura civilă a cauzei, respectiv quantumul daunelor morale acordate părților civile minore, Curtea reține că aceste persoane au suferit prin pierderea tatălui în plan afectiv și psihic, impunându-se acordarea unor desdăunări morale. Pentru stabilirea acestor despăgubiri instanța nu poate statua în mod arbitrar, ci are la îndemână o serie de criterii orientative, o serie de aspecte.

Astfel, pe de o parte, instanța se raportează la gravitatea suferinței de ordin afectiv și psihic suportate de partea civilă (copiii victimei), care în speța de față dată, s-a apreciat că nu

este neglijabilă, iar pe de altă parte, trebuia avut în vedere că sumele de bani ce urmează a se acorda cu acest titlu trebuie să aibă efecte compensatorii pentru copiii victimei și să nu constituie amenzi excesive pentru inculpatul care prin fapta sa ilicită a stat la originea lot și care pentru aceasta a suferit deja o condamnare penală. De asemenea, instanța de recurs are în vedere și principiul potrivit căruia daunele morale, având drept finalitate compensarea suferințelor psihice ale copiilor victimei, suferințe care în sine pot fi înlăturate sau vindecate prin prestații bănești, nu se pot constitui în sursă de îmbogățire fără just temei a părților civile.

Or, din perspectiva tuturor acestor aspecte, instanța apreciază că valoarea daunelor morale acordate părților civile nu este nici exagerată și nici nerezonabilă. În raport de împrejurările reținute anterior, având în vedere prejudiciul moral suferit de părțile civile, pe de altă parte, culpa comună a victimei și a recurentului inculpat în producerea accidentului, faptul că recurentul a dat familiei victimei suma de 12.000 euro cu titlu de daune morale și materiale conform contractului de tranzacție autentificat sub nr. 484/6.12.2011 la B.N.P.-C.N. B. (fl.107 d.f.), ținând totodată seama că acordarea de despăgubiri civile reprezentând daune morale are un caracter pur afectiv (rolul unor astfel de despăgubiri fiind acela de a (se) da o compensare moștenitorilor victimei), instanța apreciază că suma de 2000 lei acordată fiecărui copil al victimei, cu titlu de daune morale este de natură să compenseze efectul negativ al faptei ilicite imputabile recurentului inculpat, neimpunându-se nici majorarea și nici diminuarea acestor despăgubiri.

Față de cele mai sus reținute, Curtea apreciază ca fiind fondat recursul inculpatului în temeiul art. 385/15 pct.2 lit. d c.p.p. raportat la art. 385/9, pct.12,14,17 c.p.p. a admis recursul inculpatului în latura penală a cauzei, în sensul stabilirii unei culpe comune a părților, reducerea pedepsei pentru ucidere din culpă și achitarea inculpatului pentru art. 38 al. 1 și 4 din Legea 319/2006, în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a și art. 10 lit. d C.pr.pen.

Având în vedere că recurentul inculpat a fost trimis în judecată și condamnat greșit pentru art. 38 alin. 1 și 4 din Legea 319/2006, s-a stabilit în sarcina inculpatului și a victimei o culpă comună, iar cuantumul daunelor morale compensează efectul negativ al faptei ilicite imputabile inculpatului, ce nu impune majorarea despăgubirilor, Curtea în temeiul art. 385/15 pct.1 lit. b c.p.p. a respins recursul formulat de Parchet și partea civilă N.M. ca nefondate.

4. Tăiere fără drept de arbori de pe terenuri din afara fondului forestier național

Legea Nr. 46/2008

Art. 6 al. 2,3; 108, 104, din Legea nr. 46/2008, Anexa la Legea 46/2008 pct. 50;
Ordinul Ministerului Agriculturii nr. 606/2008; Ordinul nr. 33/2002

Suprafața de teren de pe care cei doi inculpați au tăiat arborii, face parte din categoria fânețe împădurite, ce reprezintă una din cele 8 categorii ce intră în componența vegetației forestiere situată pe terenuri din afara fondului forestier național, conform pct. 50 lit. c din Anexa la Legea 46/2008, ca atare, pentru exploatarea celor trei arbori existenți pe acest teren, era necesară marcarea acestora, fapt neîndeplinit de către cei doi inculpați.

*De altfel, din nota Raportului de expertiză tehnică rezultă că „pe această fâneță, chiar dacă vegetația forestieră nu realizează condițiile care se cer unei păduri, pentru a fi încadrată ca fâneță împădurită, **exploatarea și valorificarea arborilor izolați, așa cum au fost cei trei arbori, trebuie să se realizeze cu respectarea regimului silvic, privind evaluarea și transportul masei lemnoase rezultate**”.*

S-a stabilit, însă, că arborii nu au fost tăiați din pădure, ci de pe un teren cu vegetație forestieră, situat în afara fondului forestier național

Prin sentința penală nr. 561 din 16.10.2012, pronunțată de Judecătoria Onești în dosar nr. 3762/270/2011, s-a dispus:

În baza art.11 pct.2 litera a Cod procedură penală raportat la art 10 pct. 1 lit. d Cod procedură penală achitarea inculpaților B.A., și G.S., pentru săvârșirea infracțiunii de „tăiere fără drept de arbori” prev. și ped. de art. 108 al. 1 lit. c și al. 2 lit. a din Legea nr. 46/2008.

S-a luat act că părțile vătămate G.A. și D.S. B. nu s-au constituit părți civile în cauză.

S-a constatat că inculpații au fost asistați de către avocat ales-av. Cociangă F.

În baza art.192 al. 3 Cod procedura penală, cheltuielile judiciare avansate de stat în ambele faze ale procesului penal au rămas în sarcina statului.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a avut în vedere următoarele:

La data de 5.01.2011 inculpații B.A. și G.S. au tăiat 3 arbori de pe proprietatea privată a părții vătămate G.A. (mama inculpatului G.S.) pe care i-au transportat cu căruța cu doi cai ce aparținea părinților acestora .

Identificați și interogați pe parcursul cercetării judecătorești inculpații B.A. și G.S. nu au recunoscut comiterea faptelor așa cum au fost ele reținute în actul de sesizare. Astfel, inculpații au declarat că au luat materialul lemnos de pe proprietatea privată a părții vătămate (mama inculpatului G.S.) de pe un fânaț care nu necesită marcarea.

În cursul cercetării judecătorești s-a solicitat de către inculpați și s-a încuviințat o proba cu expertiza tehnică topo (fila 73-75 dosar i.) având ca obiecțiuni:

- Identificarea terenului de pe care s-au tăiat arborii;
- Să se determine categoria de folosință a terenului;
- Să se stabilească dacă terenul de pe care s-au tăiat arborii intră în componența terenurilor descrise de anexa- Definiții ale Codului Silvic, pct.50.

Expertul a răspuns obiectivelor stabilite, a identificat terenul și a arătat că terenul face parte din categoria de folosință fânaț și că nu se încadrează în terenurile descrise în art.50 din anexa arătată mai sus. Concluziile raportului de expertiză topografică se coroborează cu răspunsul Primăriei Oituz (fl.20 d.u.p.), prin care se arată că terenul este fânaț.

Probele în procesul penal nu au valoare dinainte stabilită, ele trebuie să se coroboreze, iar în situația dată raportul de expertiză, declarațiile inculpaților, adeverința emisă de către Primăria Oituz, declarația martorului B.I. și planșele foto existente la dosarul de urmărire penală (care dovedesc că în afară de cei 3 arbori nu mai există și nu au mai existat și alți arbori în fânaț) se coroborează în totalitate.

Codul Silvic are ca obiect de reglementare relațiile sociale referitor la tăierea arborilor aflați pe Fondul forestier național și de pe terenurile din afara Fondului Forestier național, așa cum este definită noțiunea de fond forestier din afara fondului forestier național în art.50 din anexă - Definiții. Art. 50 definește fondul forestier din afara Fondului forestier național ca fiind un fond forestier național dar care nu îndeplinește unul sau mai multe criterii de definire a pădurii și este alcătuită limitativ din categoriile descrise în acest articol de la literele a la h.

Din concluziile raportului de expertiză tehnică rezultă clar că suprafața de teren de pe care s-au tăiat arborii nu intră sub incidența art.50 din Codul silvic. Astfel, terenul fiind fâneața nu se încadrează în art.50 lit.c Cod silvic care face trimitere la fâneața împădurită.

În concluzie, suprafața de teren arătată nu intră în reglementarea normativă a Codului Silvic și prin urmare cei 3 arbori tăiați de către cei 2 inculpați nu erau supuși regulilor de marcarea.

Potrivit principiului nemijlocirii, instanța este obligată să reia în faza de cercetare judecătorească administrarea tuturor probelor deoarece numai acestea din urmă satisfac criteriul probei apte să elimine “orice îndoială rezonabilă”, exigență impusă de jurisprudența CEDO și regăsită printre altele în cauza nr.15473/89 *Klaas C. Germania*, hotărâre din 22.09.1993.

În dreptul nostru, învinuitul sau inculpatul nu trebuie să-și dovedească nevinovăția, organelor judiciare revenindu-le obligația administrării probelor în procesul penal. Fiind o prezumție relativă, prezumția de nevinovăție poate fi răsturnată prin dovedirea vinovăției în cursul activității de probațiune. Răsturnarea prezumției de nevinovăție poate fi făcută numai prin probe certe de vinovăție.

Astfel, având în vedere concluziile raportului de expertiză tehnică (fila 73-75 dosar i.) din care rezultă cu certitudine că terenul de pe care s-au tăiat arborii de către cei 2 inculpați nu se încadrează în prevederile art. 50 din Anexa-definiții ale Codului Silvic, neavând categoria de “fâneață împădurită”, instanța a apreciat că în speță nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de “ tăiere fără drept de arbori” , prev. și ped. de art. 108 al. 1 lit. c și al. 2 lit. a din Legea 46/2008, în ceea ce privește latura obiectivă a infracțiunii și ,în consecință, a dispus achitarea inculpaților B.A. și G.S., în baza art.11 pct.2 litera a Cod procedură penală raportat la art 10 pct. 1 lit. d Cod procedură penală.

S-a constatat că inculpații au fost asistați de către avocat ales.

S-a luat act că părțile vătămate G.A. și D.S. B. nu s-au constituit părți civile în cauză.

Împotriva sentinței penale mai sus menționate a formulat, în termen legal, recurs Parchetul de pe lângă Judecătoria Onești pentru nelegala achitare a inculpaților.

Analizând sentința penală recurată, sub aspectul motivelor de recurs invocate, dar și potrivit art.385/6 al.3 C. pr. penală, Curtea de Apel reține următoarele:

Din probele administrate în cauză rezultă că, G.A.- mama învinuitului G.S., deține o suprafață de 0,2400 ha fânețe naturale, în punctul ”Manciuc” de pe raza comunei Oituz, înscrisă în registrul agricol vol. 14, poziția 2, a Primăriei Oituz (fl.20). Suprafața susmenționată este ocupată de vegetație forestieră, se află în afara fondului forestier național, însă conform art.6, al.2,3 din Legea nr. 46/2008, recoltarea și valorificarea masei lemnoase de pe acest teren, este supusă regimului silvic de marcă și tăiere(fl.22).

La data de 05.01.2011, având nevoie de lemne de foc pentru încălzirea locuinței, învinuitul G.S., a solicitat sprijinul lui B.A. pentru a transporta material lemnos din pădurea proprietatea părinților săi. În acest sens, învinuiții s-au deplasat în punctul „Manciuc”, cu câte o căruță tractată de câte doi cai, aparținând părinților acestora, de unde au tăiat de pe picior, cu ajutorul unui fierăstrău mecanic, proprietatea lui B.P. - tatăl învinuitului B.A., un arbore esență stejar cu diametrul la cioată de 88 cm și doi arbori esență arțar, cu diametrul de 64 cm și respectiv 28 cm, fără a fi marcați de către organele silvice (fl.19).

Curtea de Apel reține că: textul legal al art.108 al.1 lit.c și al.2 lit.a din Legea nr. 46/2008, dispune că:”

(1) Tăierea, ruperea, distrugerea, degradarea ori scoaterea din rădăcini, fără drept, de arbori, puieți sau lăstari din fondul forestier național și din vegetația forestieră situată pe terenuri din afara acestuia, indiferent de forma de proprietate, constituie infracțiune silvică și se sancționează după cum urmează:

a) cu închisoare de la 6 luni la 4 ani sau cu amendă, dacă valoarea prejudiciului produs este de cel puțin 5 ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior la data constatării faptei;

b) cu închisoare de la 6 luni la 4 ani, dacă valoarea prejudiciului produs este mai mică decât limita prevăzută la lit. a), dar fapta a fost săvârșită de cel puțin două ori în interval de un an, iar valoarea cumulată a prejudiciului produs depășește limita prevăzută la lit. a);

c) cu închisoare de la 2 ani la 6 ani, dacă valoarea prejudiciului produs este de cel puțin 20 de ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior la data constatării faptei;

d) cu închisoare de la 4 ani la 16 ani, dacă valoarea prejudiciului produs este de cel puțin 50 de ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, la data constatării faptei.

(2) Maximul pedepselor prevăzute la alin. (1) se majorează cu 3 ani, în cazul în care faptele au fost săvârșite în următoarele împrejurări:

a) de două sau mai multe persoane împreună;

Anexa la Legea nr. 46/2008 pct.50 referitoare la vegetația forestieră din afara fondului forestier național „vegetația forestieră situată pe terenuri din afara fondului forestier național, care nu îndeplinește unul sau mai multe criterii de definire a pădurii, fiind alcătuită din următoarele categorii:

a) plantațiile cu specii forestiere de pe terenuri agricole;

b) vegetația forestieră de pe pășuni cu consistentă mai mică de 0,4;

c) fânețele împădurite;

d) plantațiile cu specii forestiere și arborii din zonele de protecție a lucrărilor hidrotehnice și de îmbunătățiri funciare;

e) arborii situați de-a lungul cursurilor de apă și canalelor;

f) zonele verzi din intravilan, altele decât cele definite ca păduri;

g) parcurile dendrologice și arboreturile, altele decât cele cuprinse în păduri;

h) aliniamentele de arbori situate de-a lungul căilor de transport și comunicație.”

Curtea de Apel reține că: în conformitate cu dispozițiile art. 104 din Codul silvic, exploatarea pădurilor și a vegetației forestiere nu se face în mod arbitrar de către proprietari, chiar dacă se are de a face cu păduri sau **terenuri cu vegetație forestieră proprietate privată**, ci respectându-se regulile de exploatare stabilite prin lege, iar cei ce încalcă aceste reguli trebuie trași la răspundere penală sau contravențională, după caz.

Suprafața de teren proprietatea particulară a numitei G.A., de pe care inculpații au tăiat fără drept cei trei arbori, intră în categoria fânețe cu vegetație forestieră, din afara fondului forestier național, așa cum rezultă din adresa nr. 2026/16.05.2011, emisă de Direcția silvică Bacău, în care se precizează că vegetația forestieră este supusă normelor tehnice silvice, iar recoltarea și valorificarea masei lemnoase din vegetația forestieră de pe aceste terenuri este la latitudinea proprietarilor, însă cu respectarea prevederilor art. 6 al. 2,3 din Legea 46/2008(fl. 22 dosar).

Din examinarea dispozițiilor art. 17 al. 2 lit. g, art. 62, art. 63, art. 68, art. 70 din Codul silvic, art. 1,2,4, art. 11, art. 12 din Ordinul nr. 606/2008 al Ministerului agriculturii și dezvoltării rurale, pentru aprobarea instrucțiunilor privind termenele, modalitățile și perioadele de colectare, scoatere și transport a materialului lemnos și art. 1 al. 1, 2, art. 4, art. 10 și art. 11 din Ordinul nr. 33/2002, pentru aprobarea Regulamentului privind confecționarea și folosirea ciocanelor silvice, emis de același minister, rezultă că **indiferent de natura proprietății, exploatarea masei lemnoase** se face numai după obținerea autorizației de exploatare, inventarierea și **marcarea cu dispozitive speciale de către personalul silvic autorizat a arborilor ce urmează a fi tăiați**.

Legiuitorul a prevăzut obligativitatea exploatarea materialului lemnos din pădurile ce fac parte din fondul forestier național sau de pe terenurile cu vegetație forestieră din afara acestui fond, indiferent de forma de proprietate, cu respectarea regimului silvic, cu scopul ca proprietarii să nu exploateze pădurile și vegetația forestieră în mod arbitrar și pentru gestionarea durabilă a fondului forestier național.

Suprafața de teren de pe care cei doi inculpați au tăiat arborii, face parte din categoria fânețe împădurite, ce reprezintă una din cele 8 categorii ce intră în componența vegetației forestiere situată pe terenuri din afara fondului forestier național, conform pct. 50 lit. c din Anexa la Legea 46/2008, ca atare, pentru exploatarea celor trei arbori existenți pe acest teren, era necesară marcarea acestora, fapt neîndeplinit de către cei doi inculpați.

De altfel, din nota Raportului de expertiză tehnică rezultă că „pe această fâneață, chiar dacă vegetația forestieră nu realizează condițiile care se cer unei păduri, pentru a fi încadrată ca fâneață împădurită, **exploatarea și valorificarea arborilor izolați, așa cum au fost cei trei arbori, trebuie să se realizeze cu respectarea regimului silvic, privind evaluarea și transportul masei lemnoase rezultate**”(fl. 73,74 dosar Judecătoria Onești).

S-a stabilit, însă, că arborii nu au fost tăiați din pădure, ci de pe un teren cu vegetație forestieră, situat în afara fondului forestier național.

Față de cele mai sus reținute, Curtea de Apel apreciază că faptele comise de inculpați întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.108 al.1 lit.c și al.2 lit.a din Legea nr. 46/2008, urmând a dispune condamnarea inculpaților.

La individualizarea pedepsei, instanța de recurs va avea în vedere dispozițiile prevăzute de art.72 C.penal, respectiv infracțiunea săvârșită, urmarea produsă, valoarea socială ocrotită, persoana inculpaților necunoscuți cu antecedente penale, comportamentul sincer al inculpaților pe parcursul procesului penal.

În ceea ce privește modalitatea de executare a pedepsei, Curtea de Apel, apreciază că scopul pedepsei poate fi atins și fără executarea pedepsei în regim de detenție față de criteriile mai sus arătate, dar având în vedere și motivul care a condus la comiterea faptei, în cauză fiind realizate și cerințele impuse de art.81 C.penal, față de care suspendarea condiționată a executării pedepsei apare ca legitimă.

Față de considerentele mai sus reținute, Curtea de Apel a apreciat sentința penală recurată ca nelegală, a admis recursul declarat de Parchet, în baza art.385/15 pct.2 lit.d C.pr.penală și a dispus condamnarea inculpaților pentru săvârșirea infracțiunii de tăiere fără drept de arbori.

SECȚIA I CIVILĂ

1. Revizuire. Ipoteze prevăzute de art. 322 pct. 2 cod pr. civilă. Minus petita.

Revizuire. Ipoteze prevăzute de art. 322 pct. 2 cod pr. civilă. Minus petita.

Art. 322 pct. 2 cod pr. civilă.

Ipoteza precizată de art. 322 pct. 2 cod pr. civilă vizează inadvertențele dintre obiectul pricinii supus judecății și ceea ce instanța a hotărât, prin „lucru cerut” înțelegându-se cererile care au fixat cadrul litigiului și au stabilit obiectul pricinii supus judecății care se reflectă în dispozitiv.

*Curtea de Apel Bacău - Secția I Civilă
Decizia civilă nr. 24 din 7 ianuarie 2013*

Prin decizia civilă nr. 1697/03.10.2012 pronunțată de Curtea de Apel Bacău în dosarul nr. 751/32/2012 s-a admis recursul civil declarat de reclamantul N.C. împotriva sentinței civile nr. 17/D/09.01.2012 pronunțată de Tribunalul Bacău în dosarul nr. 198/110/2011.

S-a modificat în tot hotărârea recurată în sensul că s-a admis contestația formulată împotriva deciziei de pensionare R 14891 din 13.12.2010 și obligă pârâta C. Jud. P. Bacău să recalculeze, să emită o nouă decizie de pensionare cu luarea în calcul a perioadelor 3.01.1986-1.07.1989 și 1.01.1991-3.01.1992 ca lucrate în condiții de grupa I de muncă.

A fost respinsă ca nedovedită cererea recurentului pentru cheltuieli de judecată.

Ulterior, prin decizia nr. 2149/05.12.2012 pronunțată de Curtea de Apel Bacău în același dosar s-a admis cererea formulată de recurentul N.C. privind înlăturare omisiune din dispozitivul deciziei civile nr. 1697/3.10.2012 pronunțată de Curtea de Apel Bacău.

S-a completat dispozitivul deciziei civile nr. 1697/3.X.2012, pronunțată de Curtea de Apel Bacău în dosar 198/110/2011 cu sintagma „lucrate în condiții de grupa I de muncă 100% timp de muncă”.

Cererea de revizuire formulată de recurentul – revizuiant N.C. împotriva deciziei nr. 1697/03.10.2012 a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel Bacău sub nr. 751/32/2012 și este scutită de plata taxei de timbru.

A fost criticată soluția instanței de recurs, susținându-se faptul că aceasta nu s-a pronunțat asupra unui lucru cerut în concret atât la fond, cât și în recurs respectiv faptul că instanța de control judiciar nu s-a pronunțat și asupra faptului că a lucrat în perioadele 25.04.1980 – 31.12.1985, 03.01.1986 – 01.07.1989 în procent de 100% în grupa I de muncă.

Cererea de preschimbarea primului termen de judecată formulată de revizuiantul N. C. a fost respinsă prin încheierea din 3.12.2012.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 322 pct. 2 cod pr. civilă, art. 112 – 114 cod pr. civilă, Legea 19/2000 și Ord. 50/1990 intimatul, legal citat, nu s-a prezentat în instanță și nu a depus întâmpinare.

Examinând revizuirea prin prisma motivelor invocate, a actelor și lucrărilor dosarului, a dispozițiilor art. 322 cod pr. civilă Curtea reține următoarele:

Ipoteza prevăzută de art. 322 pct. 2 cod pr. civilă „minus petita” vizează inadvertențele dintre obiectul pricinii supuse judecății și ceea ce instanța a hotărât.

Ori, Curtea constată că această ipoteză nu este incidentă în cauză, atâta timp cât instanța s-a pronunțat asupra cererii în întregul ei, considerent pentru care nu se poate susține faptul că nu s-a pronunțat asupra unui lucru cerut.

Astfel, prin decizia civilă nr. 1697/3 octombrie 2012 așa cum a fost completată prin

decizia civilă 2149/05.12.2012 instanța a obligat pârâta C. Jud. P. Bacău să emită o nouă decizie de pensionare cu luarea în calcul a perioadelor 03.01.1986 – 01.07.1989 și 01.01.1991 – 03.01.1992 ca fiind lucrate în grupa I de muncă în procent de 100%.

Referitor la perioada 21.04.1980 – 31.12.1985 instanța de recurs a analizat-o, considerând că nu poate fi valorificată, instanța care judecă cererea de revizuire nefiind îndreptățită să reexamineze fondul sau să reaprecieze probele prin prisma dispozițiilor art. 322 cod pr. civilă.

Deoarece instanța de recurs s-a pronunțat asupra cererii în întregul ei, cererea de revizuire va fi respinsă raportat la dispozițiilor art. 322 cod pr. civilă.

2. Litigiu muncă, contestare măsură sistare plată sporuri condiții muncă personal contractual bugetar.

Dreptul muncii

Art. 13 alin.1 lit. ”a, b”, alin. 5 O.U.G. 115/2004;
art. 8 din H.G. 281/1993; art. 160, 161, 172 C. muncii

Sistarea, în mod unilateral și arbitrar, de către angajator a unor sporuri acordate pentru condiții de muncă, în baza unor dispoziții legale de salarizare aflate încă în vigoare, constituie modificare nelegală a contractului individual de muncă, salariații justificând recuperarea sumelor abuziv oprite la plată.

*Curtea de Apel Bacău - Secția I Civilă
Decizia civilă nr. 248 din 11 februarie 2013*

Prin Sentința civilă nr. 1086/C din 1.10.2012, pronunțată de Tribunalul Neamț în dosar nr. 4819/103/2011, s-a dispus:

- admiterea acțiunii precizate, formulată de reclamantii M.G., S.I., M.C.P., M.L., ș.a, în contradictoriu cu pârâta Direcția de Sănătate Publică cu consecința obligării pârâtei la plata drepturilor bănești, reprezentând diferențe sporuri restante (spor pentru încordare psihică, spor pentru condiții vătămătoare și periculoase și spor de prevenție), aferente lunilor iunie, iulie, august și septembrie 2009, respectiv a anulării Hotărârii nr.** din 10.07.2009 emisă de Comitetul Director al Direcției de Sănătate Publică, în ceea ce îi privește pe reclamantii.

Pentru a pronunța această soluție prima instanță a reținut că:

Reclamantii sunt salariații unității pârâte, personal contractual pe durată nedeterminată, și își desfășoară activitatea în cadrul Laboratoarelor de Microbiologie și Epidemiologie.

În temeiul prevederilor HG nr. 281/1993 cu privire la salarizarea personalului din unitățile bugetare, reclamantii, până în luna mai 2009, au beneficiat, pe lângă salariul de bază și sporul de vechime în muncă, și de plata sporului de 15%, prevăzut de art. 8 lit. a din hotărâre, pentru condiții periculoase sau vătămătoare și a sporului de 25%, prevăzut de art. 8 lit. b pentru activități ce solicită o încordare psihică foarte ridicată sau se desfășoară în condiții de muncă deosebite, din aceeași hotărâre, precum și de plata sporului de prevenție de 11%, conform OG nr. 17/2008.

Prin Hotărârea nr. **/10.07.2009, s-a dispus neacordarea celor trei sporuri salariale enumerate.

Prin hotărârea suspusă controlului judecătoresc s-a dispus modificarea unilaterală a contractului individual de muncă al reclamantilor, în sensul diminuării drepturilor salariale, măsură ce nu a fost adusă la cunoștință salariaților reclamantii, astfel fiind încălcate dispozițiile art. 17 din Codul Muncii.

Ca efect al emiterii și aplicării Hotărârii nr. **/10.07.2009, reclamanților le-au fost încălcate drepturile deja câștigate și stabilite în favoarea lor.

Potrivit art. 160 din codul muncii ”*salariul cuprinde, salariul de bază, indemnizațiile, sporurile, precum și alte adaosuri*”, ori, pârâta a modificat unilateral contractul de muncă, încălcând una din clauzele esențiale negociate și stabilite prin contractul individual de muncă, salariul, fără a avea acordul salariatului, contrar prevederilor art. 41 din Codul muncii.

Față de acest considerent, în temeiul textelor de lege menționate, instanța a constatat că Hotărârea analizată a fost emisă cu încălcarea dispozițiilor legale aplicabile în materie, sens în care, se justifică anularea sa în ceea ce-i privește pe reclamanți.

Suținerea pârâtei privind insuficiența fondurilor primite de la bugetul de stat, precum și cele referitoare la lipsa caracterului imperativ al prevederilor HG nr. 281/1993, cu privire la acordare sporurilor menționate nu au fost reținute de către instanță, motivat de faptul că aceste drepturi salariale trebuie achitate până în momentul în care dispozițiile legale nu mai prevăd acordarea lor.

Față de cele anterior expuse, concluzionând în sensul că a existat o gravă încălcare a dispozițiilor art. 41 din Codul muncii, tribunalul a reținut, pe cale de consecință, caracterul întemeiat al prezentei acțiuni ce se impune a fi admisă, astfel cum a fost precizată, în sensul anulării Hotărârii nr. 18/10.07.2009 emisă de intimată, în ceea ce îi privește pe reclamanți și obligării pârâtei către aceștia, la plata sumelor convenite acestora, reprezentând sporul de 15% prevăzut de art. 8 lit. a din HG 281/1993 – pentru condiții periculoase sau vătămătoare, sporul de 25%, prevăzut de art. 8 lit. b din HG 281/1993, sporul de prevenție de 11%, conform OG nr. 17/2008, sporuri restante aferente lunilor iunie, iulie și august 2009.

Împotriva acestei soluții a declarat recurs pârâta Direcția de Sănătate Publică.

În motivarea recursului declarat, pârâta a susținut, în esență, nelegalitatea și netemeinicia soluției justificat de faptul că:

- s-au interpretat greșit dispozițiile art. 160 din Legea 53/2003 ca fiind în sensul plății obligatorii a unor sporuri pentru care actul normativ ce le reglementează (H.G. 281/1993) prevede doar posibilitatea acordării într-un quantum de până la ... și în limita bugetului aprobat.

- s-a apreciat eronat că prin Hot. 18/2009 s-a modificat unilateral Contractul de muncă al reclamanților, deși a susținut că au fost ședințe cu reprezentanții sindicatelor și niciodată nu s-a contestat acordarea în aceleași condiții a unor sporuri la limita maximă.

- măsura suspendării acordării drepturilor s-a justificat de dificultățile financiare care de atunci au devenit constante.

Legal citați, intimații reclamanți au formulat concluzii scrise prin care au solicitat respingerea recursului ca nefondat întrucât:

- în calitate de personal contractual, raporturile lor de muncă sunt guvernate de Codul muncii, iar modificarea contractului individual de muncă, în forma sistării plății unor sporuri, făcută nelegal nu putea rămâne nesancționată.

- plata sporurilor a fost garantată de Ministerul Sănătății și Casa de Asigurări de Sănătate prin Acordul încheiat la 21.05.2009 cu Federația SANITAS, în quantumul aprobat prin Hot. Comitetului Director nr. 1/29.01.2009.

- insuficiența fondurilor nu justifică neacordarea drepturilor salariale, cu atât mai mult cu cât bugetul la acest capitol putea fi suplimentat din veniturile proprii, cum de altfel s-a procedat prin Hot. 31/9.11.2009.

- prin plata pe parcursul procesului a unei părți din drepturile solicitate, recurenta a recunoscut implicit dreptul la acele sporuri.

Examinând recursul în raport de susținerile recurente, de actele și lucrările dosarului, precum și față de dispozițiile art. 304 pct.9, 304/1, 312 C. pr. civ., Curtea a constatat următoarele:

Litigiul a fost declanșat în octombrie 2009 de sistarea plății către reclamanți, urmare a Hotărârii Comitetului Director al Direcției de Sănătate Publică nr. **/10.07.2009, începând cu

drepturile salariale pe iunie 2009, a sporurilor *pentru condiții periculoase sau vătămătoare* (art. 13 alin.1 lit.”a” O.U.G. 115/2004 cu modif. până la 30.04.2009), *pentru activități ce solicită o încordare psihică foarte ridicată sau care se desfășoară în condiții deosebite* (art. 13 alin.1 lit.”b”O.U.G. 115/2004 cu modif.), respectiv *de prevenție* (art. 13 alin.5 O.U.G. 115/2004 cu modif.).

Cuantumul cuvenit („de până la...”) al acestor sporuri - plătite până la data sistării lor - nu a constituit temei pentru emiterea Hot. **/2009 și nici al neplății ulterioare lunii iunie 2009; prin urmare, nu prezintă relevanță asupra legalității actelor contestate și, implicit, a modului de soluționare a cauzei; însă, fiind formulate critici și apărări, s-a arătat că nu poate fi luată în considerare susținerea recurenței că nu se cuvenea cuantumul solicitat întrucât, atât timp cât nu a survenit un act normativ care să-l limiteze la un procent inferior celui deja recunoscut de angajator și aflat în plată, nu se poate opera, unilateral, modificarea sa.

Caracterul eventual al acordării sporurilor și nu de obligație - susținut de recurență prin trimitere la art. 8 din H.G. 281/1993 - nu poate fi însușit de instanță, dar nu pentru argumentele tribunalului, ci justificat de faptul că posibilitatea prevăzută de legiuitor se raportează numai la condițiile în care se desfășoară activitatea, nefiind lăsată la aprecierea angajatorului acordarea : „**În raport cu condițiile în care se desfășoară activitatea, pot fi acordate următoarele categorii de sporuri...** „; iar atât timp cât condițiile avute în vedere la acordarea sporurilor nu s-au modificat, angajatorul nu putea, unilateral, opera retragerea lor.

Referitor la încadrarea în limitele bugetare, această limitare a legii - constantă de altfel în toată legislația privitoare la salarizarea bugetară - nu se referă la drepturile salariale prevăzute de legea de salarizare și acordate adecvat, ci la celelalte drepturi decurgând din raporturile de muncă ce se pot acorda prin negociere (art. 26 H.G. 281/1993: „(1) *Sumele necesare pentru plata salariilor de bază, împreună cu sporurile, premiile, treceri în gradații superioare, avansări în grade sau trepte și celelalte drepturi trebuie să se încadreze în alocațiile bugetare stabilite cu această destinație*”).

Această concluzie se susține prin însuși faptul că salariul - astfel cum e definit de art. 160 C. muncii - este garantat a fi plătit (art. 172 C. muncii), mai înainte de orice alte obligații bănești ale angajatorilor (art. 161 C. muncii), neputând fi modificat decât prin Act Adițional la contractul individual (art. 17 alin.5 C. muncii) și numai cu acordul salariatului (art. 41-48 C. muncii); ceea ce însă nu a survenit în cauză.

Nu s-a probat nici o negociere, respectiv un acord, al angajaților în modificarea unuia din elementele esențiale ale contractului individual de muncă, respectiv salarizarea; simpla susținere făcută de angajator, nu are, în litigiile de această natură, nici o forță probantă, sarcina probei revenind exclusiv recurenței (art. 272 C. muncii); iar eventualul precedent, făcut chiar și în favoarea salariaților, nu poate fi invocat cu succes în prezent, neputând înlătura obligațiile expres prevăzute de legislația muncii.

Eventualele dificultăți financiare, nu justificau sistarea plății drepturilor salariale, arbitrar alese de angajator, în contextul actelor normative deja amintite, cumulat cu faptul că un management defectuos nu poate fi opus angajaților. De altfel, s-a observat că, ulterior declanșării litigiului, recurența a găsit resurse în achitarea parțială a drepturilor solicitate în cauză, precum și a altor drepturi.

Față de toate acestea, constatând și că nu sunt alte motive de nelegalitate de ordine publică, recursul a fost respins ca nefondat.

3. Modalitatea de reglementare și aplicare a sistemului de salarizare prevăzut de contractul colectiv de muncă la nivel de unitate în raport de dispozițiile contractului colectiv de muncă la nivelul superior în ramura transporturi

Dreptul munci

Art. 238 Codul Muncii.

Prin Contractul Colectiv de Muncă unic la nivel de ramură Transporturi pe anii 2008-2010 au fost reglementate în capitolul IV – Salarizarea și alte drepturi bănești, condițiile generale de organizare a muncii și de salarizare, coeficienții minimi de ierarhizare pentru anumite categorii de salariați. Astfel, după ce prin art.40 alin.1, 2 sunt enunțate cu caracter general formele de organizare a muncii și de salarizare ce se pot aplica, s-a prevăzut și că la nivelul fiecărui grup de unități sau unitate/instituție urmează să stabilească prin Contractul Colectiv de Muncă formele de organizare a muncii și de salarizare aplicabilă. În concretizarea acestor dispoziții au fost prevăzute în Contractul Colectiv de Muncă la nivelul societății-pârâte salariile de bază ale diferitelor categorii de personal, inclusiv cel de specialitate și administrativ, din categoria căruia face parte și recurentul-reclamant care a îndeplinit funcția de revizor regional.

Trimiterile recurentului la sistemul de salarizare reglementat de dispozițiile art. 41 alin.1,2,3 din Contractul Colectiv de Muncă la nivel de ramură transporturi nu sunt confirmate de cadrul normativ reprezentat de dispozițiile art.40 din același Contract Colectiv de Muncă și de Capitolul II din Contractul Colectiv de Muncă la nivel de unitate. Prevederile invocate, ale art.41, se referă în mod expres la anumite categorii de salariați, stabilind coeficienții minimi de ierarhizare, concretizarea formelor de salarizare realizându-se în sensul dispozițiilor art.40 alin.4 din Contractul Colectiv de Muncă la nivel de ramură.

În acest context instanța a constatat că prin Contractul Colectiv de Muncă la nivelul unității, capitolul II pct. C art.10-16 au fost prevăzute regulile de stabilire a salariilor de bază pentru muncitorii calificați și necalificați, iar la punctul D pentru personalul de specialitate și administrativ.

*Curtea de Apel Bacău – Secția I civilă
Decizia civilă nr. 231 din 11 februarie 2013*

Prin sentința civilă nr.1126/C/11.10.2012 pronunțată de Tribunalul Neamț în dosarul nr.1902/103/2012 a fost respinsă ca nefondată, acțiunea formulată de reclamantul H.S. în contradictoriu cu pârâta S.N.T.F.M. C.F.R. MARFĂ S.A. București, acțiunea având ca obiect obligarea pârâtei la plata drepturilor bănești reprezentând diferența dintre salariul convenit conform art.41 din Contractul colectiv de muncă la nivel de ramură transporturi pe anii 2008-2010 și salariul efectiv încasat pentru perioada aprilie 2009-1.01.2011, în cuantum actualizat cu indicele de inflație până la data plății efective.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut următoarele:

Reclamantul a fost angajatul societății-pârâte, în cadrul Sucursalei Moldova, iar în perioada supusă verificării judecătorești în prezenta cauză a deținut funcția de *revizor regional SC*, astfel după cum rezultă atât din actele adiționale încheiate la contractul individual de muncă, cât și din mențiunile înregistrate în carnetul său de muncă, deus la dosar.

Este adevărat că potrivit art. 41 alin. 3 lit. „a” din Contractul Colectiv de Muncă la nivel la nivel de ramură – transporturi pe anii 2008-2010 – „salariul de bază, minim brut la nivelul ramurii transporturi, valabil de la data de 01 ianuarie 2008 și negociat pentru un program complet de lucru de 170 ore medie/lună este de 700 lei, adică 4,12 lei/oră, salariul fiind stabilit fără alte sporuri, adaosuri ori indemnizații incluse în acesta.” și că, aceste

prevederi contractuale nu au fost aplicate de unitatea pârâtă cu motivarea că aceste drepturi salariale nu sunt reluate și în contractul colectiv de muncă la nivel de unitate.

Însă, prin Contractul colectiv de muncă încheiat la nivelul unității pentru anii 2009 -2010, sistemul de salarizare al personalului angajat în cadrul acesteia a fost reglementat diferențiat, în funcție de categoriile de personal existente la nivelul societății, măsura fiind în acord și cu prevederile Contractului colectiv de muncă la nivelul de ramură transporturi pe anii 2008 -2010, care, la art.40 alin.4 a statuat faptul că formele de organizare a muncii și de salarizare aplicabile fiecărei activități specifice se stabilesc prin convenția colectivă de muncă la nivel de grup de unități sau unitate..

În acest context, s-a reținut că, la cap.II , pct.C, art.10 -16, din convenția colectivă de muncă invocată, au fost prevăzute clauzele privind modalitatea de stabilire a salariilor acordate muncitorilor, necalificați și calificați, iar la cap.II, pct.D, art.17 -18 din același contract, a fost reglementat salariul de bază al personalului de specialitate și administrativ, categorie profesională în care se încadrează și reclamantul.

Or, potrivit prevederilor art.17 din contractul anterior menționat salariile de bază pentru personalul de specialitate și administrativ, sunt diferențiate pe funcții, conform Anexei nr.2, stabilirea acestora realizându-se, în quantum fix, prin negociere individuală între conducerea angajatorului și salariat, (art.18 din contract), funcția deținută de reclamant nefiind prevăzută în grila de salarizare pentru care s-au reglementat coeficienți de ierarhizare.

Prin urmare, raportat la aceste prevederi contractuale, salariul acordat reclamantului a fost stabilit în mod corect, prin negociere individuală, acesta fiind încadrat în Anexa II din contract, la pct. B, poziția 34.

Astfel, potrivit actelor adiționale la contractul său de muncă, statelor de plată și fluturașilor de salarii, reclamantul, în perioada supusă verificării judecătorești a încasat un salariu de 2697 lei, pentru anul 2009, respectiv de 2839 lei, pentru anul 2010, acest quantum fiind cu mult mai mare decât cel minim garantat pentru personalul cu studii superioare atât prin Contractul Colectiv De Muncă la nivel de ramură transporturi pentru anii 2008 -2010, cât și prin normele legale aplicabile în materie.

Așadar, în cauza de față nu este justificată acordarea diferenței de drepturi salariale pretinse, salariul încasat de reclamant fiind stabilit în concordanță cu normele contractuale și legale aplicabile.

Față de toate considerentele ce preced, în temeiul textelor de lege invocate, instanța a constatat că acțiunea formulată este nefondată și a respins-o ca atare.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs, în termen legal, reclamantul H.S., recurs scutit de plata taxei judiciare de timbru conform dispozițiilor art. 15 lit.a din Legea nr.146/1997.

În motivarea recursului a fost criticată hotărârea primei instanțe pentru interpretarea greșită a actului dedus judecății, în motivarea instanței fiind schimbate natura și înțelesul lămurit și vădit neîndoielnic al acestuia. Astfel s-a susținut că din conținutul clauzelor Contractului colectiv de muncă ramura transporturi pe anii 2008-2010 este foarte clară intenția părților, dispozițiile fiind aplicabile tuturor societăților menționate în anexa 5 la contract, inclusiv pârâtei, potrivit dispozițiilor art. 238 alin.1 din Codul muncii și ale art.8 alin.2,3 din Legea nr.130/1996.

Legal citată, intimata S.N.T.F.M. C.F.R. MARFĂ S.A. –Sucursala Moldova a formulat întâmpinare în cauză solicitând respingerea recursului ca nefondat.

Examinând recursul promovat pentru motivele arătate, în condițiile art.304, 304¹ Cod procedură civilă, instanța îl apreciază ca fiind nefondat pentru considerentele ce se vor arăta în continuare.

Prin Contractul Colectiv de Muncă unic la nivel de ramură Transporturi pe anii 2008-2010 au fost reglementate în capitolul IV – Salarizarea și alte drepturi bănești, condițiile generale de organizare a muncii și de salarizare, coeficienții minimi de ierarhizare pentru

anumite categorii de salariați. Astfel, după ce prin art.40 alin.1, 2 sunt enunțate cu caracter general formele de organizare a muncii și de salarizare ce se pot aplica, s-a prevăzut și că la nivelul fiecărui grup de unități sau unitate/instituție urmează să stabilească prin Contractul Colectiv de Muncă formele de organizare a muncii și de salarizare aplicabilă.

În concretizarea acestor dispoziții au fost prevăzute în Contractul Colectiv de Muncă la nivelul societății-pârâte salariile de bază ale diferitelor categorii de personal, inclusiv cel de specialitate și administrativ, din categoria căruia face parte și recurentul-reclamant care a îndeplinit funcția de revizor regional.

Trimiterile recurentului la sistemul de salarizare reglementat de dispozițiile art. 41 alin.1,2,3 din Contractul Colectiv de Muncă la nivel de ramură transporturi nu sunt confirmate de cadrul normativ reprezentat de dispozițiile art.40 din același Contract Colectiv de Muncă și de Capitolul II din Contractul Colectiv de Muncă la nivel de unitate.

Prevederile invocate, ale art.41, se referă în mod expres la anumite categorii de salariați, stabilind coeficienții minimi de ierarhizare, concretizarea formelor de salarizare realizându-se în sensul dispozițiilor art.40 alin.4 din Contractul Colectiv de Muncă la nivel de ramură.

În acest context instanța constată că prin Contractul Colectiv de Muncă la nivelul unității, capitolul II pct. C art.10-16 au fost prevăzute regulile de stabilire a salariilor de bază pentru muncitorii calificați și necalificați, iar la punctul D pentru personalul de specialitate și administrativ.

Examinând salariul de bază stabilit în perioada indicată prin acțiune pentru reclamant prin actele adiționale nr. I.B.1./1093/3.06.2008, respectiv nr.I.B.1./674/19.02.2010, instanța constată că acesta concordant cu clasa de salarizare corespunzătoare pentru funcția ocupată de către recurent, potrivit anexei 2 la Contractul Colectiv de Muncă la nivelul unității – fila 187 fond, nivelul acestuia fiind superior celui reprezentat prin aplicarea art.40 din Contractul Colectiv de Muncă la nivel de ramură, împrejurare care confirmă modalitatea diferită de salarizare a diferitelor categorii de salariați recunoscută prin art.40 din același contract.

În consecință, în mod corect a interpretat prima instanță dispozițiile contractuale aplicabile în cauză, nefiind în situația de a da eficiență dispozițiilor art.238 din Codul muncii în vigoare în perioada vizată prin acțiune, respectiv ale art. 8 alin.2 din Legea nr.130/1996 în condițiile în care nu existau dispoziții contradictorii privind aceeași situație de fapt.

Față de aceste considerente, în temeiul art.312 alin.1 Cod procedură civilă a fost respins recursul ca nefondat.

4. Dreptul Familiei. Stabilire locuință copil minor. Indicare în concret a acesteia.

Dreptul Familiei. Stabilire locuință copil minor. Indicare în concret a acesteia.

Art. 400 Noul Cod civil

Locuința copilului minor se stabilește la o adresă fizică identificabilă, judecătorul trebuind să verifice care dintre cei doi părinți are o situație locativă mai bună.

*Curtea de Apel Bacău – Secția I Civilă
Decizia civilă nr. 435 din 11.03.2013*

Prin sentința civilă nr. 42/2012 a fost admisă acțiunea principală formulată de reclamanta B.EL.O. în contradictoriu cu pârâtul B.D.

A fost admisă cererea reconvențională.

S-a desfășurat căsătoria încheiată între părți la data de 20.07.2002 prin acordul părților.

S-a dispus ca reclamanta să revină la numele de „M..”

S-a dispus ca autoritatea părintească cu privire la minorul B.R.A. născut la data de 28.01.2006 să fie exercitată de ambii părinți.

S-a stabilit locuința minorului la reclamantă în Municipiul Bacău, Str. 9 Mai, Nr.23, Sc.C Ap. 6.

A fost obligat pârâtul la plata unei pensii lunare de întreținere în favoarea minorului în cuantum de 25% din venitul lunar net al acestuia începând cu data introducerii acțiunii și până la majoratul acestuia.

A fost obligată reclamanta – pârâta să-i permită pârâtului – reclamant următorul program de vizitare a minorului la domiciliul acestuia – în primul și al treilea weekend al fiecărei luni, de vineri ora 18⁰⁰ până duminică ora 18⁰⁰, în perioada 01-31 august în vacanța de vară, în a doua jumătate din vacanța de iarnă, în a doua jumătate a vacanței intersemestriale, primele trei zile de Crăciun în anii pari, primele trei zile de Paște în anii impari.

Prin decizia civilă nr.269/24.09.2012 pronunțată de Tribunalul Bacău s-a admis apelul civil formulat de apelantul-pârât B. D. împotriva sentinței civile nr. 42/13.03.2012 pronunțată de Judecătoria Bacău în dosarul nr. 15400/180/2011 în contradictoriu cu intimata-reclamantă B.EL.O. , intimata-autoritatea tutelară P. M. BC. .

A fost schimbată în parte sentința civilă apelată doar în ceea ce privește data de la care pârâtul este obligat la plata pensiei de întreținere, în sensul că aceasta este data pronunțării sentinței civile nr.42/2012, respectiv 13.03.2012.

Au fost menținute celelalte dispoziții ale sentinței apelate.

S-a respins cererea de aderare la apel ca neîntemeiată.

Împotriva acestei decizii a promovat recurs apelanta-reclamantă B.El.O., recurs declarat și motivat în termen, legal timbrat și înregistrat pe rolul Curții de Apel Bacău sub nr. 15400/180/2011.

A fost criticată soluția Tribunalului , susținându-se faptul că instanța nu a analizat motivele sale de apel și că nu a avut în vedere principiul interesului superior al copilului. S-a mai arătat că în tăcerea legii nu este obligatorie menționarea adresei părintelui la care va locui copilul și că de esența acestor dispoziții este indicarea părintelui cu care copilul va locui. În prezent, invocă recurența-reclamantă, locuiește efectiv cu minorul în str. C. B. /37/C/41.

Examinând recursul prin prisma motivelor invocate, a actelor și lucrărilor dosarului, a dispozițiilor art. 304, 312 Cod pr.civilă Curtea reține următoarele:

Susținerea recurenței conform cu care instanța de apel nu ar fi analizat motivele sale de apel nu poate fi reținută atâta timp cât T. Bc. a examinat problemele care i-au fost supuse, partea primind un răspuns specific și explicit la mijloacele decisive pentru soluționarea procedurii în cauză.

De asemenea Curtea constată faptul că instanța de apel în mod corect a avut ca singur criteriu după care s-a călăuzit - principiul interesului superior al copilului, ținând seama de întregul complex de împrejurări menite să asigure copilului o dezvoltare fizică, morală și intelectuală armonioasă.

Potrivit art. 400 N Cod civil locuința copilului minor se stabilește la părintele cu care locuiește în mod statornic. Opinia recurenței conform cu care nu ar trebui individualizată această adresă nu poate fi primită de către Curte.

În mod cert, în lege se vorbește de o adresă fizică identificabilă. De altfel, conform algoritmului de scoring, judecătorul trebuie să verifice care dintre cei doi părinți are o situație locativă mai bună (prin efectuarea anchetelor sociale la adrese exact identificate).

Pe de altă parte, în situația în care hotărârea s-ar rezuma la a stabili locuința la reclamant sau la pârât, această dispoziție ar putea să lipsească de orice justete prevederile Codului civil referitoare la relațiile personale și la condițiile schimbării locuinței.

Faptul că în sentința Judecătoriei Bacău s-a precizat locuința minorului pe str. 9 Mai nr.23 în loc de 29 reprezintă o evidentă eroare materială, iar potrivit art. 281^{2 a} Cod pr.civilă,

modif. prin Legea 202/2010 – îndreptarea erorii nu poate fi cerută pe cale apelului sau recursului, ci numai în condițiile art. 281 -281² Cod pr.civilă.

Precizarea făcută în recurs conform cu care în prezent minorul locuiește la o altă adresă – respectiv pe str. C. B. , reprezintă o cerere nouă, în sensul art. 294 cu art. 316 Cod pr.civilă.

S-a făcut aplicarea dispozițiilor art. 274 Cod pr.civilă obligând partea căzută în pretenții la plata cheltuielilor de judecată reprezentând onorariu avocat.

Pentru considerentele sus arătate în baza dispozițiilor art. 312 Cod pr.civilă a fost respins ca nefondat recursul.

5. Condițiile de incidență a instituției puterii de lucru judecat

Drept procesual civil

Art.166 Cod procedură civilă;
Art.1200, 1201, 1202 Cod Civil.

Împrejurarea că în cauza ce a făcut obiectul litigiului anterior nu a figurat ca parte numita M.V. nu reprezintă un impediment pentru incidența puterii de lucru judecat, noțiunea de părți avută în vedere de dispozițiile art.1201 Cod civil vizând o categorie mai largă decât cea a persoanelor care au participat la judecata pricinii. Deși în categoria părților, în sensul larg, figurează doar succesorii cu titlul universal sau cu titlu particular, situația juridică constatată printr-o hotărâre judecătorească se răsfrânge și asupra raporturilor juridice ce au constituit izvorul drepturilor și obligațiilor participanților în proces.

Din această perspectivă instanța constată că numita M.V. este cea care a transmis pârâților din prezenta cauză –M.P. și M.M. dreptul de proprietate privind suprafața de teren în litigiu prin contractul de vânzare-cumpărare nr.3239/18.08.2004, documentația cadastrală vizată de cererea de anulare fiind cea care a stat și la baza transmiterii dreptului de proprietate prin contractul menționat.

*Curtea de Apel Bacău – Secția I civilă
Decizia civilă nr. 479 din 8 martie 2012*

Prin sentința civilă nr.3435/18.11.2011 pronunțată de Judecătoria Roman în dosarul nr.3641/291/2011 a fost admisă excepția puterii lucrului judecat, fiind respinsă în consecință acțiunea civilă formulată de reclamanții G. M., G. A., în contradictoriu cu pârâții M.V., M.P. și M.M., acțiunea având ca obiect modificarea documentației cadastrale cu număr provizoriu 188 ce a fost întocmită pentru pârâta M.V. cu privire la suprafața de 518 mp, rectificarea încheierii de intabulare a terenului în suprafața de 518 mp.

Pentru a pronunța această hotărâre prima instanță a reținut următoarele:

Pârâții M.M. și M. P. l-au chemat în judecată pe autorul părților G.A. și au solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța acesta să fie obligat să le lase în deplina proprietate și liniștită posesie suprafața de 50 mp teren și să fie obligat să-și ridice construcțiile de pe acest teren, iar în caz contrar să fie autorizat să le demoleze ei. În aceleași dosar paratul a formulat cerere reconvențională prin care a solicitat modificarea documentației cadastrale privind amplasarea și delimitarea suprafeței de 520 mp proprietatea reclamanților.

Prin sentința civilă nr 3523 din 6 dec 2010 a fost admisă acțiunea formulată de reclamanți pârâțul a fost obligat să le lase în deplina proprietate suprafața de 23 mp teren din total de 520, a fost obligat paratul să-și ridice construcțiile de pe acest teren, stabilit limita între proprietăți și a fost respinsă cererea reconvențională. Prin decizia civilă nr 719/RC din 5 072011 Tribunalul Neamț a modificat în parte sentința recurată și a respins capătul de cerere privind ridicarea construcțiilor de pe suprafața de 23 mp. Prin prezenta cerere moștenitorii lui

G.A. în contradictoriu cu pârâții M.V., M.P. și M.M. au solicitat modificarea documentației cadastrale cu nr provizoriu nr 188 ce a fost întocmită pe numele paratei M.V. pentru suprafața de 518 mp teren situat în .

În întâmpinarea lor pârâții au solicitat respingerea acțiunii invocând excepția autorității de lucru judecat. Reclamanții s-au aparat și au susținut faptul că nu se pune problema autorității de lucru judecat deoarece nu este îndeplinită condiția triplei identități

Instanța a pus în discuție excepția puterii lucrului judecat și nu a autorității de lucru judecat ca excepție de fond care are drept scop evitarea pronunțării unor hotărâri contradictorii în aceeași cauză, excepție pe care a considerat-o întemeiată și a admis-o cu consecință respingerii acțiunii. În motivarea admiterii acestei excepții instanța a reținut faptul că autoritatea de lucru judecat cunoaște două manifestări procesuale aceea de excepție procesuală (art. 1201 Cod civil și 166 Cod procedură civilă) și aceea de prezumție, mijloc de proba de natura să demonstreze ceva în legătura cu raporturile juridice dintre părți (art. 1200 punct 4 art. 1202 alin 2 Cod civil). Dacă în manifestarea sa de excepție procesuală autoritatea de lucru judecat presupune tripla identitate de elemente, nu tot astfel se întâmplă atunci când acest efect important al hotărârii se manifestă pozitiv, demonstrând modalitatea în care au fost dezlegate anterior anumite aspecte litigioase în raporturile dintre părți, fără posibilitatea de a se statua diferit

Pentru considerentele expuse instanța a admis excepția și pe cale de consecință a respins acțiunea.

În soluționarea apelului promovat de reclamanți împotriva sentinței civile nr. 3435/2012 a Judecătoriei Roman, prin decizia civilă nr.217/AC/12.11.2012 a fost respins apelul ca nefondat.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de apel a reținut următoarele:

Puterea de lucru judecat și autoritatea de lucru judecat reprezintă aceeași instituție a puterii de lucru judecat așa cum este reglementată de art. 1201 Cod civil, deosebirea dintre aceasta fiind făcută de unii autori care folosesc expresia de autoritate de lucru judecat pentru hotărârile definitive și de putere de lucru judecat pentru hotărârile irevocabile. Apoi, art. 1200 al. 4 Cod civil, art. 1201 Cod civil și art. 1202 al. 2 Cod civil nu reglementează două instituții diferite sau două efecte distincte ale puterii de lucru judecat, ci statuează asupra aceleiași instituții a puterii de lucru judecat care este definită sub aspectul triplei identități de obiect, părți și cauză – art. 1201, prezumă că hotărârea judecătorească rămasă irevocabilă corespunde adevărului – art. 1200 al.4 Cod civil, iar împotriva acestei prezumții absolute irefragabile nu este permisă nici o dovadă – art. 1202 al. 2 Cod civil. Art. 166 Cod procedură civilă, reglementează mijlocul procedural prin care poate fi invocată puterea de lucru judecat, respectiv pe cale de excepție, care din perspectiva celor de mai sus arătate este o excepție de fond absolută și peremptorie ce afectează exercițiul dreptului la acțiune, respectiv la obținerea condamnării pârâtului, prin stingerea procesului.

Puterea de lucru judecat își produce efectele și în cauzele în care nu există identitate în obiect sau cauză, în sensul că are un efect pozitiv față de partea care a câștigat procesul, acesta având posibilitatea de a se prevala de dreptul recunoscut prin hotărârea anterioară, fără ca partea adversă sau instanța să mai poată lua în discuție existența dreptului și un efect negativ pentru partea care a pierdut procesul, în sensul că aceasta nu mai poate pune în discuție dreptul său într-un alt proces. Aceste litigii nu se soluționează însă pe excepția puterii de lucru judecat, ci pe fond, în considerentul efectelor puterii de lucru judecat mai sus amintite.

A mai constatat tribunalul că litigiul de față nu trebuie analizat din perspectiva aspectului pozitiv sau negativ al puterii de lucru judecat, deoarece, în raport cu sentința civilă nr. 3523/6.12.2010 a Judecătoriei Roman prin care instanța s-a pronunțat asupra cererii reconvenționale formulată de G.A., având ca obiect anularea aceleiași documentații cadastrale, operează chiar puterea de lucru judecat, fiind îndeplinită condiția triplei identități de obiect, părți, cauză, cerută de art. 1201 Cod procedură civilă. Împrejurarea că, în primul proces nu a figurat ca pârâtă și M.P.V. nu este de natură a înlătura puterea de lucru judecat a

hotărârii, deoarece aceasta are o situație juridică ce este identică situației părților din primul proces, iar reclamanta avea posibilitatea legală de stabilire a cadrului procesual din punctul de vedere al părților.

Față de cele arătate, tribunalul a constatat că apelul nu este fondat și a fost respins ca atare în temeiul art. 296 Cod procedură civilă.

Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs, în termen legal, reclamantii, recurs legal timbrat cu timbru judiciar de 0,15 lei și taxă judiciară de timbru de 4 lei.

În motivarea recursului, întemeiat pe dispozițiile art.304 pct.9 Cod procedură civilă, s-a susținut că nu este îndeplinită condiția triplei identități raportat la litigiul soluționat prin sentința civilă nr. 3523/6.12.2010, având în vedere că în acel litigiu nu a figurat ca parte M.V.. Pe de altă parte, s-a susținut că nu este legală și corectă intabularea dreptului de proprietate al celui care ajunge primul la Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară în cazul suprapunerii de terenuri pentru că astfel se ajunge la concluzia inutilității prevederilor art.30 alin.1 și ale art.33 din Legea 7/1996.

Intimații-pârâți, legal citați, nu au fost prezenți sau reprezentați în fața instanței și nu au formulat cereri în cauză.

Examinând recursul promovat pentru motivele arătate, în condițiile art.304 Cod procedură civilă, instanța îl apreciază ca fiind nefondat pentru considerentele ce se vor arăta în continuare.

Unul dintre elementele fundamentale ale principiului preeminenței dreptului este principiul securității raporturilor juridice care presupune, printre altele, că soluțiile irevocabile date de instanțele judecătorești să nu mai poată fi contrazise.

Concretizarea acestor principii se regăsește prin reglementarea prezumției puterii lucrului judecat prin dispozițiile art. 1200 pct.4 din Codul civil în vigoare la data promovării acțiunii.

Valorificarea prezumției legale absolute implică verificarea îndeplinirii condiției privind identitatea de părți, obiect și cauză. În prezentul litigiu instanța constată că prin sentința civilă nr.3523/6.12.2010 pronunțată de Judecătoria Roman în dosarul nr. 2383/291/2010 a fost respinsă cererea reconvențională având ca obiect, printre altele, anularea documentației cadastrale privind amplasarea și delimitarea suprafeței de 520 mp teren intravilan, sola 4, parcela 150/1, proprietatea reclamantilor M.P. și M.M..

Reiterarea cererii de modificare a documentației cadastrale pentru suprafața de 520 mp cu număr cadastral provizoriu 188, reprezintă îndeplinirea condiției identității cauzelor celor două litigii, având în vedere constatările consemnate în raportul de expertiză tehnică efectuat în dosarul nr.2383/291/2010 în care suprafața de 520mp este localizată în intravilanul localității Gherăești cu vecinii individualizați în schița anexă.

Împrejurarea că în cauza ce a făcut obiectul dosarului nr.2383/291/2010 nu a figurat ca parte numita M.V. nu reprezintă un impediment pentru incidența puterii de lucru judecat, noțiunea de părți avută în vedere de dispozițiile art.1201 Cod civil vizând o categorie mai largă decât cea a persoanelor care au participat la judecata pricinii. Deși în categoria părților, în sensul larg, figurează doar succesorii cu titlul universal sau cu titlu particular, situația juridică constatată printr-o hotărâre judecătorească se răsfrânge și asupra raporturilor juridice ce au constituit izvorul drepturilor și obligațiilor participanților în proces.

Din această perspectivă instanța constată că numita M.V. este cea care a transmis părților din prezenta cauză –M.P. și M.M. dreptul de proprietate privind suprafața de teren în litigiu prin contractul de vânzare-cumpărare nr.3239/18.08.2004, documentația cadastrală vizată de cererea de anulare fiind cea care a stat și la baza transmiterii dreptului de proprietate prin contractul menționat.

În consecință, raportul juridic ce a constituit izvorul drepturilor și obligațiilor părților din dosarul nr. 2383/291/2010 reprezintă, la rândul său, consecința juridică a raporturilor juridice în care parte a fost pârâta din prezenta cauză, M.V..

Sușinerile formulate pe calea recursului privind modalitatea de interpretare și aplicare

a dispozițiilor art. 30 alin.1 art.33 din Legea nr.7/1996 se referă la însuși fondul litigiului și nu pot fi examinate din perspectiva legalității în condițiile în care prezenta cauză a fost soluționată în primă instanță prin admiterea excepției puterii lucrului judecat, iar căile de atac promovate se circumscriu doar verificării modalității de aplicare a dispozițiilor art.1200 pct.4 art.1202 alin. 2 Cod civil.

Față de aceste considerente, în temeiul art.312 alin.1 Cod procedură civilă, a fost respins recursul ca nefondat.

SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

1. Decizie de sancționare disciplinară a unui funcționar public. Termen de contestare. Dispoziții legale aplicabile.

Litigiu privind funcționari publici

Art. 80, 109, 117 din Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici; art. 50 și 51 din H.G. nr. 1344/2007 privind normele de organizare și funcționare a comisiilor de disciplină

În ceea ce privește termenul și procedura de contestare a deciziei prin care se aplică o sancțiune disciplinară, nici art. 80 din Legea nr. 188/1999 și nici art. 51 din H.G. nr. 1344/2007 nu conțin prevederi exprese, însă, având în vedere natura de act administrativ a deciziei de sancționare, cât și dispoziția conținută de art. 117 din Legea nr. 188/1999, care face trimitere nu numai la prevederile legislației muncii, ci și la reglementările de drept comun civile, administrative sau penale, după caz, dispozițiile art. 117 trebuie interpretate ca făcând trimitere la reglementările de drept comun administrative, respectiv la Legea nr. 554/2004.

*Curtea de Apel Bacău – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal
Decizia civilă nr. 250 din 18 ianuarie 2013*

Prin sentința nr. .../29.02.2012, pronunțată de Tribunalul Bacău în dosarul nr. .../110/2011, a fost respinsă, ca tardiv formulată, contestația formulată de contestatorul N. A.C., împotriva deciziei nr. .../18.03.2011 emisă de intimata P., prin care a fost sancționat disciplinar cu diminuarea drepturilor salariale cu 5% pe luna martie 2011.

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a reținut că în conformitate cu dispozițiile art.117 din Legea 188/1999 privind Statutul funcționarului public, această lege se completează cu dispozițiile Codului Muncii.

Referitor la termenul de contestare a deciziei de sancționare disciplinară, Legea nr. 188/1999, republicată, nu prevede termenul de contestare, ci doar că se atacă la instanța de contencios administrativ, și ca atare, cu privire la termenul de contestate, se vor aplica dispozițiile din Codul Muncii și nu cele din Legea 554/2011.

Legea nr. 188/1999 este o lege specială, derogatoare de la dreptul comun în materia contenciosului administrativ, care este Legea 554/2004 (fosta Lege 29/1990), iar dispozițiile art.80 din această lege nu prevăd (ca la art. 106 al. 1), că decizia de sancționare se contestă în condițiile și termenele prevăzute de Legea contenciosului administrativ.

Ca atare, pentru contestarea în instanță a deciziei de sancționare, nu este necesar procedura prealabilă, iar termenul de contestare este cel prevăzut de art.268 al.5 din Codul Muncii, de 30 de zile de la comunicare.

Cum reclamantul a primit, sub semnătură de primire, decizia nr. .../18.03.2011, la data de 21.03.2011, trebuia să o conteste până la data de 22.04.2011, ori contestația a fost depusă la Tribunalul Bacău la data de 12.09.2011, cu depășirea termenului legal.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs contestatorul.

În motivarea recursului se arată că instanța de fond a aplicat greșit legea. Instanța de fond a reținut că în ceea ce privește contestarea deciziilor de sancționare a funcționarilor publici sunt aplicabile dispozițiile din Codul muncii referitoare la termenul și procedura de contestare .

Recurentul susține că în ceea ce privește termenul și procedura de contestare a

deciziei de sancționare Legea nr. 188/1999 face trimitere la dispozițiile din legea contenciosului administrativ. Mai susține că decizia de sancționare este un act administrativ și, prin urmare, acest act nu poate fi contestat decât respectând procedura specială prevăzută de Legea nr. 554/2004 și că Legea nr. 188/1999 stabilește competența de soluționare a deciziilor emise în legătură cu raporturile de serviciu ale funcționarilor publici în favoarea instanței de contencios administrativ.

Curtea, analizând recursul declarat în raport de actele și lucrările din dosar și de motivele de recurs invocate, constată că recursul este fondat, din următoarele considerente:

Dispozițiile legale incidente în speță, care trebuie analizate și interpretate, sunt următoarele:

Art. 80 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici: „Funcționarul public nemulțumit de sancțiunea aplicată se poate adresa instanței de contencios administrativ, solicitând anularea sau modificarea, după caz, a ordinului sau dispoziției de sancționare.”

Art. 109 din Legea nr. 188/1999 „cauzele care au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public sunt de competența instanțelor de contencios administrativ, cu excepția situațiilor pentru care este stabilită expres prin lege competența altor instanțe”.

Art. 117 din Legea nr. 188/1999: „dispozițiile prezentei legi se completează cu prevederile legislației muncii, precum și cu reglementările de drept comun civile, administrative sau penale, după caz, în măsura în care nu contravin legislației specifice funcției publice”.

Art. 50 alin. 1 din H.G. nr. 1344/2007 privind normele de organizare și funcționare a comisiilor de disciplină: „în termen de 10 zile calendaristice de la data primirii raportului comisiei de disciplină, persoana care are competența legală de a aplica sancțiunea disciplinară va emite actul administrativ de sancționare”.

Art. 51 din H.G. nr. 1344/2007 „funcționarul public nemulțumit de sancțiunea disciplinară aplicată o poate contesta, în condițiile legii, la instanța de contencios administrativ competentă”.

În ceea ce privește termenul și procedura de contestare a deciziei prin care se aplică o sancțiune disciplinară, nici art. 80 din Legea nr. 188/1999 și nici art. 51 din H.G. nr. 1344/2007 nu conțin prevederi exprese, spre deosebire de situația în care raportul de serviciu încetează, situație în care potrivit art. 106 alin. 1 din Legea nr. 188/1999, funcționarul public poate cere instanței de contencios administrativ anularea actului administrativ prin care s-a constatat sau s-a dispus încetarea raportului de serviciu, în condițiile și termenele prevăzute de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

Având în vedere însă natura de act administrativ a deciziei de sancționare, cât și dispoziția conținută de art. 117 din Legea nr. 188/1999, care face trimitere nu numai la prevederile legislației muncii, ci și la reglementările de drept comun civile, administrative sau penale, după caz, instanța de recurs apreciază că în raport de natura actului contestat, dispozițiile art. 117 trebuie interpretate în speța de față ca făcând trimitere la reglementările de drept comun administrative, respectiv la Legea nr. 554/2004. Această interpretare se impune și prin prisma faptului că toate contestațiile formulate împotriva actelor administrative emise în legătură cu raportul de serviciu al funcționarului public trebuie soluționate în mod unitar.

Având în vedere că instanța de fond a analizat excepția tardivității contestației în raport de dispozițiile din Codul muncii și față de considerentele mai sus menționate, se impune admiterea recursului, casarea sentinței recurate și trimiterea cauzei spre rejudecare la aceeași instanță, urmând ca la rejudecarea cauzei, instanța de fond să se raporteze la dispozițiile art. 11 din Legea nr. 554/2004.

2. Achiziții publice. Preț neobișnuit de scăzut. Obligația autorității contractante de a lua în considerare justificarea referitoare la posibilitatea de a beneficia de ajutor de stat. Condiții.

Litigii privind achizițiile publice

Art. 202 din O.U.G. nr. 34/2006

Potrivit art. 202 alin. 2 lit. e) din O.U.G. nr. 34/2002, autoritatea contractantă are obligația de a lua în considerare justificările primite de la ofertant, îndeosebi cele care se referă la posibilitatea ca ofertantul să beneficieze de ajutor de stat, însă autoritatea contractantă are și obligația de a verifica răspunsurile care justifică prețul respectiv. Verificarea justificării ofertantului presupune analiza posibilității reale a ofertantului de a beneficia de un ajutor de stat.

*Curtea de Apel Bacău – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal
Decizia civilă nr. 343 din 25 ianuarie 2013*

Prin decizia nr. .../409C7/5058 din 4.12.2012 Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor a admis contestația formulată de S.C. I.P.S. S.R.L. în contradictoriu cu autoritatea contractantă R.N.P. R. și a anulat raportul procedurii nr. .../29.10.2012 și actele subsecvente acesteia emise de autoritatea contractantă și a obligat autoritatea contractantă să reia procedura de atribuire cu luarea în considerare a acestei decizii.

Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor a reținut că autoritatea contractantă prin anunțul de participare nr..., la 29.06.2012 a inițiat o procedură internă, în vederea încheierii acordului cadru pentru „Servicii specializate de pază a obiectivelor”, documentația de atribuire putând fi ridicată de la sediul D. S. B.. Valoarea estimată a acordului cadru este de 2.400.000 lei, fără TVA, iar criteriul de atribuire „prețul cel mai scăzut”.

La prezenta procedură au fost depuse oferte, având următoarele prețuri: S.C. A. S. S.R.L. – 7,40 lei/oră, S.C. B. S. S.R.L. – 6,83 lei/oră și S.C. C.G.S. S.R.L. – 5,60 lei/oră, conform procesului verbal al ședinței de deschidere a ofertelor nr. 10231/03.09.2012.

Împotriva rezultatului procedurii de atribuire a formulat contestație ofertantul S.C. I.P.S. S.R.L., invocând faptul că autoritatea contractantă a încălcat decizia anterioară pronunțată de C.N.S.C. prin neluarea în considerare a celor reținute în motivarea acesteia prin prisma art. 202 alin. (I¹) din O.U.G. nr. 34/2006 și a salariului minim, a redeclarat câștigătoare oferta depusă S.C. C.G.S. S.R.L. care prin prețul ofertat, de 5,60 lei/oră, a încălcat dispozițiile art. 202 alin.(I¹) din O.U.G. nr. 34/2006.

Verificând documentele depuse la dosarul cauzei, Consiliul a constatat că în etapa de reevaluare a ofertelor, autoritatea contractantă, în termenul de 10 zile impus de C.N.S.C, a solicitat ofertantului S.C. C.G.S. S.R.L, cu respectarea dispozițiilor Deciziei și a dispozițiilor art. 202 alin.(I¹) din O.U.G. nr. 34/2006, prin adresa nr. 12546/24.10.2012, „o detaliere a prețului ofertat (tarif lei/oră) ținând cont de: Legea nr. 53/2003; HG 1225/2011; salariul minim de încadrare pentru personal calificat; spor de noapte; spor pentru orele lucrate sâmbătă conform legislației în vigoare; contribuții sociale obligatorii plătite de societate”.

Prin adresa nr. 1623/26.10.2012 ofertantul S.C. C.G.S. S.R.L. a răspuns solicitării autorității contractante invocând prevederi legale referitoare la salarizarea personalului cât și un tabel în care au fost cuprinse cheltuielile per agent.

Anexat adresei susmenționate ofertantul S.C. C.G.S. S.R.L. a prezentat adresa nr. .../26.10.2012 emisă de Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă Bacău prin care aceasta din urmă menționează care sunt prevederile legale și condițiile referitoare la stimularea angajatorilor care încadrează în muncă șomeri, cât și alte categorii de salariați, prin subvenționarea locurilor de muncă.

Ulterior, prin adresa nr. 12708/29.10.2012 autoritatea contractantă a solicitat

ofertantului S.C. C.G.S. S.R.L. să justifice „angajarea șomerilor cu vârsta de peste 45 de ani, angrenați în viitorul contract” cu mențiunea „să ne prezentați detalii și precizări în susținerea celor prezentate”.

Cu privire la această ultimă solicitare ofertantul a răspuns prin adresa nr. 1633/29.10.2012 prin care afirmă că „S.C. C.G.S. S.R.L. își asumă răspunderea angajării, personalului necesar îndeplinirii acestuia, din care 30 persoane cu vârsta de peste 45 ani sau alte categorii de personal conform art. 80 din legea 76/2002 pentru care cheltuielile salariale vor fi subvenționate din fondul de șomaj prin încheierea unei convenții cu AJOFM”, depunând totodată un document denumit „Declarație privind personalul angajat pentru desfășurarea contractului”, în conținutul căruia reprezentantul legal al societății declară pe proprie răspundere că va angaja 30 de persoane care se vor încadra în prevederile art. 80 din Legea nr. 76/2002.

Consiliul constată că prin documentele prezentate de către ofertantul S.C. C.G.S. S.R.L. aceasta nu a făcut dovada că la momentul stabilirii prețului ofertat a beneficiat de ajutor de stat, situație reglementată de dispozițiile art. 202 alin.(2) lit.c) din O.U.G. nr. 34/2006.

Potrivit dispozițiilor art. 202 alin.(2) lit.c) din O.U.G. nr. 34/2006 „Autoritatea contractantă are obligatia de a lua în considerare justificările primite de la ofertant, în condițiile alin.(1), îndeosebi cele care se referă la: (...)

e) posibilitatea ca ofertantul să beneficieze de ajutor de stat”.

Faptul că pentru angajatorii care încadrează în muncă categoriile de salariați dintre cele prevăzute de art.80 din Legea nr.76/2002 statul acordă subvenții, nu este o dovadă relevantă în justificarea prețului neobișnuit de scăzut ofertat în prezenta procedură de atribuire, în condițiile în care S.C. C.G.S. S.R.L. nu face dovada că avea personal angajat din aceste categorii la momentul stabilirii prețului ofertei, pentru care statul îi acorda subvenții astfel încât să poată justifica prețul neobișnuit de scăzut.

Consiliul a reținut ca nerelevantă justificarea prețului neobișnuit de scăzut prin prezentarea unor declarații pe propria răspundere prin care ofertantul se obligă să angajeze personal pentru care susține că va primi aceste subvenții, acceptarea unei astfel de justificări creând ofertantului S.C. C.G.S. S.R.L. un avantaj evident față de ceilalți participanți la procedura de atribuire care au înțeles să prezinte un preț care să poată fi ulterior justificat, fără a apela la un demers viitor și incert.

Împotriva acestei decizii a formulat plângere autoritatea contractantă.

În motivarea plângerii petenta arată că a luat în considerare justificarea ofertantului S.C. C.G.S. S.R.L., conform căreia există posibilitatea ca acesta să beneficieze de ajutor de stat prin angajarea unui număr de 30 persoane cu vârsta peste 45 ani sau alte categorii de personal conform art. 80 din Legea nr. 76/2002 , pentru care cheltuielile salariale vor fi subvenționate din fondul șomaj prin încheierea unei convenții cu A.J.O.F.M., ținând cont de dispozițiile art. 202 alin. 2 lit. e) din O.U.G. nr. 34/2006. Aceste dispoziții legale, justificarea ofertantului și declarația depusă de reprezentantul societății în conținutul căreia declară pe propria răspundere că va angaja 30 de persoane care se va încadra în prevederile art. 80 din Legea nr. 76/2002 a determinat petenta să considere oferta conformă și, în aceste condiții, consideră că raportul procedurii a fost întocmit în mod legal.

Curtea, analizând plângerea formulată, în raport de motivele invocate și de actele și lucrările din dosar, constată că plângerea este nefondată, din următoarele considerente :

Autoritatea contractantă i-a solicitat ofertantului S.C. C.G.S. S.R.L. precizări cu privire la prețul ofertat, în condițiile art. 202 din O.U.G. nr. 34/2006. Ofertantul, răspunzând acestei solicitări, a precizat că cheltuielile cu salariile vor fi diminuate cu subvenția pe care o va primi de la fondul de șomaj prin încheierea unei convenții cu A.J.O.F.M. pentru angajarea a 30 de persoane în condițiile art. 80 din Legea nr. 76/2002.

Într-adevăr, potrivit art. 202 alin. 2 lit. e) din O.U.G. nr. 34/2002, autoritatea contractantă are obligația de a lua în considerare justificările primite de la ofertant, îndeosebi

cele care se referă la posibilitatea ca ofertantul să beneficieze de ajutor de stat, însă autoritatea contractantă are și obligația de a verifica răspunsurile care justifică prețul respectiv. Verificarea justificării ofertantului presupune analiza posibilității reale a ofertantului de a beneficia de un ajutor de stat. Așa cum a reținut și Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor, ofertantul nu a făcut dovada că la momentul stabilirii prețului ofertat beneficia de ajutor de stat.

Împrejurarea că Legea nr. 76/2002 prevede că se acordă subvenții și facilități angajatorilor care încadrează în muncă șomeri, nu reprezintă o dovadă în sine a faptului că ofertantul are posibilitatea să beneficieze de ajutor de stat. Nici declarația dată de reprezentantul ofertantului conform căreia se obligă să angajeze 30 de persoane care se încadrează în prevederile art. 80 din Legea nr. 76/2002 nu poate fi luată în considerare ca fiind de natură a justifica prețul scăzut, întrucât până la momentul stabilirii prețului ofertat ofertantul nu a făcut demersuri pentru angajarea unor persoane din categoriile prevăzute în art. 80 și 85 din Legea nr. 76/2002.

Curtea reține că justificarea prețului scăzut prin prezentarea unei declarații pe propria răspundere prin care ofertantul se obligă să angajeze personal pentru care urmează să primească subvenții de la bugetul asigurărilor de șomaj nu poate fi luată în considerare, ofertantul invocând un demers viitor și incert. Luarea în considerare a unei asemenea justificări este de natură a crea un avantaj ofertantului S.C. C.G.S. S.R.L. față de ceilalți ofertanți, care au prezentat un preț ce poate fi justificat la momentul analizării ofertei, ceea ce ar contraveni principiului tratamentului egal, care stă la baza atribuirii contractului de achiziție publică.

Pentru considerentele mai sus enunțate, în temeiul art. 285 din O.U.G. nr. 34/2006, Curtea a dispus respingerea plângerii ca nefondată.

3. Contract de Achiziție Publică. Acțiunea reclamantului în pretenții, cu titlul de prejudiciu – admitere. Recurs declarat de pârât. Admitere recurs pentru lipsa calității procesuale active a reclamantului.

O.U.G. nr. 34/2006; H.G. nr. 1832/2006; Cod civil; Cod procedură civilă

Art. 4 din O.U.G. nr. 34/2006; art. 2 din H.G. nr. 1832/2006;
Art. 998 și 1083 Cod civil; art. 304 Cod procedură civilă

Contract de achiziție publică – achizitor municipiul P. N. Împrejurarea că a fost achitată o parte din sumă și de reclamant nu-i conferă acestuia calitatea procesuală activă în formularea acțiunii.

*Curtea de Apel Bacău – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal
Decizia civilă nr. 714 din 19 februarie 2013*

Prin sentința civilă nr. 117 din 11.09.2012, Tribunalul Neamț a respins excepția lipsei calității procesuale active invocată de pârâta S.C. V.C. S.R.L. B. și a admis acțiunea formulată de reclamanta A.J.P.I.S.N. în contradictoriu cu pârâta S.C. V.C. S.R.L.

A fost obligată pârâta să plătească reclamantei suma de 12.986,85 lei cu titlu de prejudiciu.

A fost anulată ca netimbrată cererea reconvențională formulată de pârâta S.C. V.C. S.R.L. împotriva pârâtului Municipiul P.N. - prin Primar.

S-a reținut de instanța de fond că la data de 04.10.2007 între pârâta S.C. V.C. S.R.L. și Municipiului P.N., în baza O.U.G. nr. 34/2006 s-a încheiat contractul de achiziție publică înregistrat la pârâtă sub numărul 1319. În baza acestui contract pârâta s-a obligat să execute și

să finalizeze lucrarea "Centrul S. P.", prețul contractului fiind de 4.308.189,14 lei.

La articolul 4.2 din contract s-a prevăzut că prețul se achită astfel: suma de 2.218.189,14 lei de către Municipiului P.N., în calitate de achizitor, din bugetul local și suma de 2.090.000 lei de Ministerul Muncii, Familiei și Egalității de Șanse și Egalității de Șanse prin Direcția de Muncă și Protecție Socială Neamț conform H.G. 1832/2006.

Urmare acțiunii de audit financiar efectuat de Camera de Conturi Județeană Neamț a fost emisă la data de 24.08.2010 o notă de constatare în care s-au consemnat cantitățile de lucrări executate efectiv de către pârâtă la obiectivul contractat. Diferențele rezultate din cuprinderea în situațiile de lucrări a unor cantități de lucrări mai mari decât cele executate au fost recunoscute de pârâtă care a semnat minuta încheiată la data de 15.11.2010 și în care s-a evidențiat un prejudiciu în sumă de 113.301,21 lei.

Prin procesul verbal încheiat la data de 17.02.2012 de părțile din prezenta cauză s-a consemnat că prejudicial în sumă de 113.301,21 lei a fost recuperat de la pârâtă. În ceea ce privește dobânda în sumă de 12986,85 lei (afereantă prejudiciului), pârâtă a condiționat achitarea acesteia de plata de către Municipiului P.N. a penalităților de întârziere în plata prețului lucrărilor executate.

Având în vedere că pârâtă a recunoscut prejudiciul produs prin încasarea unor lucrări supradimensionate, datorează și dobândă la suma stabilită cu titlu de prejudiciu.

Este adevărat că, așa cum a arătat și pârâtă în întâmpinare, achizitorul a achitat cu întârziere contravaloarea unor lucrări executate de pârâtă, extrasele de cont depuse la dosar confirmând susținerile pârâtei. Însă, această situație nu poate duce la respingerea acțiunii reclamantei. În baza H.G. nr. 1832/2006 privind aprobarea finanțării unor cheltuieli pentru construcția, reparația și amenajarea unor unități de asistență socială, sarcina execuției bugetare și controlul modului de utilizare a sumelor alocate revin direcțiilor de muncă, solidaritate socială și familie județene în a căror rază teritorială își au sediul unitățile de asistență socială. Având în vedere că pentru lucrările supradimensionate plata s-a făcut de către achizitor din creditele bugetare alocate reclamantei de la bugetul de stat (sumele fiind virate de către reclamantă achizitorului), prejudiciul produs de către pârâtă privește execuția bugetară gestionată de către reclamantă.

În consecință, reclamanta are în cauză calitate procesuală activă, actul normativ anterior indicat atribuind reclamantei calitatea de titulară a dreptului afirmat în acțiunea dedusă judecătii.

Pentru considerentele reținute și constatând că prin încasarea nejustificată a unor cantități de lucrări neexecutate pârâtă a cauzat reclamantei un prejudiciu care este alcătuit atât din suma încasată efectiv-recuperată de reclamantă - cât și din dobânda afereantă acesteia, instanța a constatat că acțiunea este întemeiată. În baza dispozițiilor art. 998 și 1083 din Codul Civil (în vigoare la data stabilirii raportului juridic dintre părți), a fost obligată pârâtă să plătească reclamantei suma de 12986,85 lei cu titlu de prejudiciu, respectiv suma calculată la nivelul dobânzii de referință a Băncii Naționale a României în raport de valoarea obligației principale și de durata întârzierii în plată.

În ceea ce privește susținerile făcute în întâmpinare de către pârâtă, instanța a constatat că întârzierea în plată a achizitorului nu poate fi opusă reclamantei în cauza de față ci, eventual, poate fi valorificată de pârâtă în cadrul unei acțiuni specifice dreptului apreciat încălcat de partea cocontractantă.

Având în vedere că pârâtă nu s-a conformat obligației stabilită de instanță cu privire la achitarea taxei judiciare de timbru, instanța a dat eficiență dispozițiilor art. 20 din Legea nr.146/1997 și a anulat ca netimbrată cererea reconvențională. Întrucât în cauză se acordă prioritate excepției de netimbrare, instanța nu a mai analizat excepția de inadmisibilitate a cererii reconvenționale.

Împotriva hotărârii pronunțate de Tribunalul Neamț a declarat recurs pârâtă S.C. V.C. S.R.L. considerând-o nelegală motivat de faptul că nu s-a făcut o analiză corectă a actelor dosarului din care rezultă faptul că reclamanta nu are calitate procesuală activă, iar pe fond, că

acțiunea este neîntemeiată.

Recursul este fondat, pentru următoarele considerente:

La instanța de fond, pârâta-recurentă a invocat excepția procedurală a lipsei calității procesuale active a A.J.P.I.S. Neamț; instanța de fond a respins această excepție cu motivarea plății de către aceasta a unei sume de bani din ceea ce reprezintă contravaloarea lucrărilor efectuate de recurentă.

Din contractul de achiziție publică rezultă că la data de 4 octombrie 2007 rezultă că părțile contractante sunt Municipiul Piatra Neamț și S.C. V.C. S.R.L.; raportul juridic sinalagmatic s-a creat numai între acestea, nu și cu reclamanta A.J.P.I.S. Neamț.

Faptul că aceasta a plătit o parte din contravaloarea lucrărilor are la bază Hotărârea Guvernului nr. 1832/2006 privind aprobarea finanțării unor cheltuieli pentru construcția, reparația și amenajarea unor unități de asistență socială, Consiliul Local al municipiului P.N., în speță, fiind alocate fonduri financiare pentru construirea și amenajarea Centrului Social P. din municipiul P.N.

Lucrările au fost finanțate de la bugetul de stat prin actuala A.J.P.S. Neamț; această situație nu face din reclamanta-intimată, parte a contractului de achiziție.

De altfel și instanța de fond prin considerente a precizat că „plata s-a făcut de către achizitor din creditele bugetare, sumele fiind virate de reclamantă beneficiarului” (fila 160 verso, dosar fond) beneficiar-contractant fiind Municipiul P.N.

Pe cale de consecință, față de cele mai sus menționate, în temeiul art. 312 Cod procedură civilă instanța a admis recursul, a modificat în parte sentința în sensul că a admis excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei și a respins acțiunea. Au fost menținute celelalte dispoziții ale sentinței recurate.

4. Decizie de impunere pentru impozit pe clădirile și terenul situate în perimetrul unui parc industrial. Interpretarea dispozițiilor art. 250 alin. 1 pct. 9 și art. 257 lit. 1) din Lg.571/2003 privind Codul fiscal.

Contencios administrativ .Impozite și taxe locale..

Art. 250 alin.1 pct.9 și art. 257 lit. 1), art. 286 din Lg. 571/2003 privind Codul fiscal

Prin art. 250 alin.1 pct.9 și art. 257 lit. 1) din Lg.571/2003 privind Codul fiscal, legiuitorul a prevăzut o scutire de la plata impozitului pe clădiri și pentru terenuri pentru acele imobile situate în parcuri industriale. Sintagma „potrivit legii” din ambele texte se referă la regulile de constituire și funcționare a parcurilor industriale și nu la îndeplinirea unor condiții prevăzute în legi speciale pentru acordarea scutirii. În aceste condiții sunt nelegale actele fiscale prin care s-a impus reclamantei plata impozitului .

*Curtea de Apel Bacău – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal
Decizia civilă nr. 639 din 14 februarie 2013*

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Bacău sub nr. 2262/110/2011, reclamanta SC M. SA a chemat în judecată pe pârâatul Primarul Municipiului Botoșani pentru anularea dispoziției nr. 2569/2011 și a deciziei de impunere nr.7580 din 16.02.2011, prin care în mod nelegal a fost obligată la plata sumei de 98.129,60 lei, reprezentând impozit pe teren și clădiri situate în Parcul industrial Botoșani, aferente anului 2011.

În motivarea acțiunii, reclamanta a susținut că Decizia de impunere nr.7580/16.02.2011 este nelegală ,deoarece a fost emisă cu încălcarea dispozițiilor art. 250 alin.1 pct. 9 și art. 257 lit. 1) din Lg. 571/2003 privind Codul fiscal, care prevăd că nu se datorează impozit pentru clădirile și terenurile din parcurile industriale.

Contestația formulată de SC M. SA a fost soluționată prin dispoziția nr.2569/2011 emisă de Primarul Municipiului Botoșani, decizie care, în opinia reclamantei, este rezultatul unei greșite interpretări a legii, impunându-se a fi anulată.

Prin sentința civilă nr. 1191/06.12.2011, Tribunalul Bacău a respins acțiunea reclamantei ca nefondată, în considerarea următoarelor argumente:

Reclamanta a susținut că beneficiază de facilitățile prevăzute de art. 250 alin. (1) pct. 9 și de art. 257 lit. I) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în sensul că nu datorează impozit pentru terenul și clădirile situate în Parcul Industrial Botoșani, înființat prin Ordinul MDP 170/2003.

Întrucât, reclamanta nu a solicitat aprobarea Consiliului Local Botoșani pentru acordarea scutirilor prevăzute de art. 250 alin. (1) pct.9 și de art. 257 lit. J) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, organul fiscal neavând competența legală de a acorda aceste scutiri, s-a emis Decizia de impunere nr. 7580/8 din 16.02.2011.

Conform dispozițiilor Codului fiscal, scutirea parcurilor industriale de plata impozitului pe clădiri și teren sunt acordate potrivit legii și nu prin efectul legii, așa cum susține reclamanta.

Scutirile prevăzute de art. 250 alin (1) pct. 9 din Legea nr. 571/2003 din Codul fiscal: ("clădirile din parcurile industriale, științifice și tehnologice, potrivit legii;") și de art. 257 lit. (I): "terenurile parcurilor industriale, științifice și tehnologice, potrivit legii;", se acordă pe baza hotărârilor consiliului local conform art. 7 din O.G. nr. 65/2001 privind constituirea și funcționarea parcurilor industriale.

Sintagma "potrivit legii" prevăzută de art. 257, lit. I) din Legea nr. 573/2003 privind Codul fiscal, are în vedere Ordonanța Guvernului nr. 65/2001 privind constituirea și funcționarea parcurilor industriale, conform prevederilor pct. 77 alin (5) din H.G. nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal:

"Pentru încadrarea terenurilor parcurilor industriale, prevăzute la art. 257 lit. 1) din Codul fiscal, se vor avea în vedere prevederile Ordonanței Guvernului nr. 65/2001 privind constituirea și funcționarea parcurilor industriale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 536 din 1 septembrie 2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 490/2002, precum și hotărârile Guvernului României de constituire a parcurilor industriale."

Faptul că scutirea se acordă pe baza hotărârii consiliului local, rezulta și din interpretarea art. 11 alin. 4 din Ordinul nr. 264/2002 privind aprobarea Instrucțiunilor de acordare și anulare a titlului de par industrial.

De asemenea, dispozițiile art. 18 din Ordinul nr. 296/2007 privind aprobarea schemei de ajutor de stat regional acordat pentru investițiile realizate în parcuri industriale stabilesc aceeași procedură de acordare a facilităților fiscale constând în scutiri de la plata impozitului pe teren de către unitățile administrativ teritoriale iar cele ale art. 22 alin. 1 prevăd că scutirea se acordă o singură dată pe an, în fiecare an.

Rezultă că reclamanta trebuia să formuleze cerere pentru acordarea scutirii de la plata impozitului pe teren prevăzută de art. 237 lit. I din Codul fiscal la începutul fiecărui an, iar consiliul local sau județean avea competența de a aproba acordarea facilității, prin hotărâre.

Reclamanta nu a făcut dovada că acest ajutor de stat i-a fost acordat, așa încât în mod corect pârâtul a emis deciziile de impunere pentru plata impozitului pe teren, în calitate de titular al dreptului de a colecta aceste taxe conform art. 256 alin 2 din Codul fiscal.

Au fost înlăturate apărările reclamantei referitoare la abrogarea expresă a dispozițiilor art. 7 lit. d din OG nr. 65/2001, întrucât prin art. 298 pct. 6 din Codul fiscal au fost abrogate expres dispozițiile art. 7 lit. b și c din OG nr. 65/2001. Or, dacă intenția legiuitorului ar fi fost să abroge și dispozițiile literei d a acestui text normativ ar fi făcut-o în mod expres.

Cât privește apărările referitoare la procedura de aprobare a ajutorului de stat prevăzută de Lg. 143/99 și OUG 117/2006, facilitatea fiscală a fost acordată reclamantei, astfel că nu ne aflăm în prezența unei decizii de recuperare a ajutorului de stat acordat nelegal,

ci a unei simple decizii de impunere pentru colectarea impozitelor și taxelor locale.

Față de considerentele arătate instanța de fond a respins acțiunea ca neîntemeiată.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta SC M. SA, care a susținut că soluția fondului este rezultatul unei greșite interpretări și aplicări a legii, întrucât scutirea de impozit pe clădiri și terenuri aflate în parcuri industriale este expres prevăzută de art. 257 lit. (l) Cod fiscal, fără nici o altă condiționare, instanța de fond făcând o confuzie între regimul acestei categorii de scutiri și facilitățile fiscale ce pot fi acordate de autoritățile locale, potrivit art. 286 Cod fiscal.

Intimatul pârât Primarul municipiului Botoșani a depus întâmpinare, prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat, întrucât prima instanță a făcut o corectă interpretare și aplicare a dispozițiilor legale invocate.

Analizând sentința recurată sub aspectul criticilor formulate și în raport de dispozițiile legale incidente, curtea constată fondat recursul de față, pentru considerentele ce urmează a fi expuse:

Decizia de impunere contestată prin demersul introductiv al reclamantei a stabilit că aceasta datorează impozit pe clădirile și terenul aflate în Parcul Industrial Botoșani (asupra apartenenței și situării imobilelor respective nefiind făcute discuții în fața instanței de fond și nici în procedura administrativă).

Potrivit art. 250 alin1 pct. 9 din Legea 571/2003 (Cod fiscal), „**Clădirile pentru care nu se datorează impozit, prin efectul legii, sunt, după cum urmează:**

9. clădirile din parcurile industriale, științifice și tehnologice, potrivit legii.”

Potrivit art. 257 lit. (l) din Legea 571/2003, „**Impozitul pe teren nu se datorează pentru: terenurile parcurilor industriale, științifice și tehnologice, potrivit legii”.**

Față de formularea clară și lipsită de orice echivoc a textelor citate, este evident că legiuitorul a prevăzut o scutire de la plata impozitului pe clădiri și pentru terenuri pentru acele imobile situate în parcuri industriale. Sintagma „*potrivit legii*” din ambele texte se referă la regulile de constituire și funcționare a parcurilor industriale și nu la îndeplinirea unor condiții prevăzute în legi speciale pentru acordarea scutirii.

În condițiile în care clădirile și terenurile se află într-un parc industrial care a fost constituit și funcționează în condițiile reglementate de OUG 65/2001, scutirea de la plata impozitului operează în temeiul legii, fără a fi supusă altor verificări și condiționări.

Reducerile de impozit ce pot fi acordate prin hotărâri ale consiliului local, potrivit art. 7 din OUG 65/2001, ca și facilități fiscale, sunt diferite de scutirea de impozit prevăzută de Codul Fiscal.

Interpretarea dată de instanța de fond textelor de lege mai sus citate este eronată, întrucât dacă se acceptă această interpretare, scutirea de impozit prevăzută expres de lege, fără nici o excepție s-ar transforma într-o facilitate fiscală, constând în reducerea impozitului, la latitudinea consiliului local. Ori, acolo unde legiuitorul a înțeles să lase consiliului local competențe de acordare a unor facilități, a prevăzut expres și limitativ acest lucru (art. 286 Cod fiscal).

Argumentele instanței de fond, prin care se califică scutirea de la plata impozitului pe teren și clădiri ca fiind ajutor de stat, sunt contradictorii; chiar dacă această scutire legală de la plata impozitelor ar fi calificată ca fiind ajutor de stat, procedura de restituire, competența și condițiile legale în care s-ar recupera un eventual ajutor de stat sunt total diferite de circumstanțele prezentei cauze și nu ar putea justifica măsurile dispuse de pârât, de obligare a recurenteii reclamante la plata unor impozite pentru care legea prevede o scutire expresă și necondiționată.

Așa fiind, este evident că obligațiile de plată ale societății în ce privește impozitul pe clădirile și terenul aflate în Parcul Industrial Botoșani au fost stabilite fără temei legal, actele emise de organele fiscale fiind, sub acest aspect nelegale.

Față de considerentele expuse, reținând incidența dispozițiilor art. 304 pct. 7 și 9 Cod procedură civilă, curtea a constatat că, raportat la art. 312 alin.1 Cod procedură civilă se

impune admiterea recursului și modificarea în tot a sentinței tribunalului, în sensul admiterii acțiunii reclamantei și anulării cele două decizii contestate în privința impozitului pe clădirile și terenul aflate în Parcul Industrial Botoșani.

5. Despăgubiri acordate în baza Legii nr. 290/2003. Termenul de executare a acestor despăgubiri. Disponibilitățile financiare alocate anual în bugetul Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților. Întârziere excesivă în acordarea despăgubirilor.

Drept administrativ.

Art. 10 alin. 2 din Legea nr. 290/2003; art. 18 alin. 5 din H.G. nr. 1120/2006; O.U.G. nr. 81/2007; O.U.G. nr. 93/2007; art. 1 și capitolul V¹ al titlului VII din Legea nr. 247/2005.

Legea nr. 290/2003 prevede un termen maxim de 2 ani, disponibilitățile bănești fiind un criteriu în raport de care termenul de un an poate fi prelungit până la doi ani; fără a se fi stabilit prin lege un alt moment la care plata despăgubirilor să fie efectiv realizată nu se poate reține că creanța ar deveni exigibilă la o dată neprecizată, în funcție alocările cuvenite pârâtei din bugetul de stat.

Neacordarea după mai mult de un an/doi ani de la comunicarea deciziei administrative de acordare a despăgubirilor semnifică, în raportul de argumentul final din Decizia nr. 1655/2009 a Curții Constituționale, o întârziere „într-un mod excesiv acordarea despăgubirilor”. Reclamantul s-a adresat instanței de judecată pentru ca dreptul său recunoscut prin actul autorității administrative să nu fie doar teoretic, căci îndreptățirea reclamantului nu era aceea de a se afla în posesia unei decizii administrative favorabile, ci aceea de a i se acorda despăgubiri pentru un bun de care a fost deposedat abuziv. Așa cum a constatat și Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Hotărârea dată în cauza Faimblat împotriva României (paragraful 39), „există o diferență importantă între termenele fixate de lege pentru luarea unei decizii și cele derulate în realitate”, iar reclamantului nu i-a fost oferită „nicio garanție în ceea ce privește durata sau rezultatul acestei etape a procedurii” (paragraful 40).

*Curtea de Apel Bacău – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal
Decizia civilă nr. 640 din 14 februarie 2013*

Prin *sentința civilă nr. 138/CA din 22.05.2012 Tribunalul Neamț* a hotărât următoarele: a admis acțiunea formulată de reclamantul S.P. în contradictoriu cu pârâta Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților pe care a obligat-o să plătească reclamantului suma de 156.275,4 lei cu titlu de despăgubire și sumele rezultate din actualizarea în raport de indicele de creștere a prețurilor de consum a sumei de 62.510,16 lei de la data de 28.03.2009 la data plății efective și a sumei de 93.765,24 lei de la data de 28.03.2010 la data plății, precum și la plata sumei de 39,3 lei, cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărâ astfel, tribunalul a reținut următoarele:

Prin Hotărârea nr. 108/20.02.2008 emisă de Comisia Județeană Neamț pentru aplicarea Legii nr. 290/2003 reclamantului i s-au acordat despăgubiri bănești în sumă totală de 156.275,4 lei.

Cererea reclamantului privind plata sumei stabilită prin hotărârea comisiei județene a fost înregistrată la pârâta sub numărul 007645 din 28.03.2008. La această solicitare, pârâta a comunicat reclamantului, la data de 05.05.2011, că plata se va efectua în baza art. 18 alin. 5 din H.G. 1120/2006 în limita sumelor aprobate anual cu această destinație în bugetul de stat,

că nealocarea sumelor conduce la prelungirea perioadei de plată peste termenul prevăzut de actul normativ.

Sunt de reținut dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 290/2003, dispoziții imperative care prevăd plata în termen de un an, maximum doi ani. Referirea la „disponibilitățile bănești” din cuprinsul legii nu permite autorității publice amânarea plății mai mulți ani, respectiva referire fiind doar de natură să ducă la efectuarea plății în termenul maxim de doi ani și nu în cel de un an.

Prin H.G. nr. 1120/2006 privind aprobarea Normelor metodologice pentru aplicarea Legii nr. 290/2003 s-a prevăzut procedura de plata a despăgubirilor. Se au în vedere dispozițiile art. 18, reclamantul încadrându-se în ipoteza de la litera c, despăgubirile sale depășind suma de 100.001 lei. Prin urmare, reclamantul era îndreptățit ca în termen de 1 an de la comunicarea hotărârii comisiei județene să primească tranșa de 40% din suma stabilită, urmând ca în cel de-al doilea an, să primească tranșa de 60%.

Apărarea pârâtei că nu dispune de sumele necesare efectuării plății nu este de natură să ducă la respingerea cererii. Condiționarea plății sumelor de disponibilitatea pârâtei de a le prinde în buget ar lipsi reclamantul de o despăgubire efectivă, drepturile prevăzute de Legea nr. 290/2003 putând fi valorificate doar la nivel declarativ, încălcându-se principiile care decurg din hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului date în cauzele *Faimblat c. Romania* și *Katz c. România*, respectiv dispozițiile art. 6 alineatul 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și art. 1 din primul protocol adițional la Convenție.

Se constată ca fiind întemeiată și cerea reclamantului de actualizare a sumei în raport de rata inflației avându-se în vedere art. 18 alin. 6 din H.G. nr. 1120/2006. În cauză se impune reactualizarea și a primei tranșe din sumă convenită reclamantului, principiul reparării integrale a prejudiciului impunând ca despăgubirile să corespundă, prin cuantumul lor, valorii reale a bunurilor din momentul efectuării plății (situație reținută în Decizia nr. XXI/2007 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție). Având în vedere însă precizările reclamantului cu privire la perioada pentru care solicită reactualizare, se va da eficiență poziției procesuale a acestuia și va dispune reactualizarea sumei de 62.510,16 lei (reprezentând prima tranșă) de la data de 28.03.2009, respectiv de la expirarea termenului de 1 an în care se impunea a fi făcută prima plată și a sumei de 93765,24 lei (a doua tranșă), de la data de 28.03.2010.

În termenul prevăzut de art. 20 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, *pârâta Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților* a formulat prezentul *recurs* în motivarea căruia, invocând art. 304 pct. 9 și art. 304¹ din Codul de procedură civilă, a susținut următoarele:

Din art. 18 alin. 5 din H.G. nr. 1120/2006 rezultă că plata despăgubirilor este condiționată de existența în bugetul de stat a unor sume suficiente aprobate anual cu această destinație. Sumele alocate ca despăgubiri sunt stabilite prin Legea bugetului de stat, iar sumele plătite de A.N.R.P. ca despăgubiri pe Legea nr. 290/2003 sunt publice fiind publicate pe site-ul anrp.gov.ro. Aceste fonduri sunt alocate pentru plata de despăgubiri care au fost acordate în baza mai multor legi, respectiv, Legea nr. 9/1998, Legea nr. 247/2005 și Legea nr. 290/2003.

Sunt de reținut dispozițiile art. 41 din Carta Europeană a Drepturilor Fundamentale și interpretarea Recomandării/Rec/C.M./2007/7 prin care se stabilește că „având în vedere împrejurările cauzei și volumul de activitate al autorității administrative competente în materia soluționării cererilor de acordare a cetățeniei române” termenul rezonabil reglementate de art. 41 trebuie analizat în circumstanțele date. În interpretarea dată se consideră că nu poate fi vorba de încălcarea art. 10 din Convenția Europeană asupra cetățeniei atunci când există foarte multe cereri depuse, iar mijloacele folosite se dovedesc insuficiente.

Cu referire la termenul rezonabil instanța europeană a admis că supraîncărcarea temporară a rolului unui tribunal nu angajează responsabilitatea internațională a statelor contractante dacă acestea adoptă măsurile de natură să remedieze asemenea situație.

Aspectele problematice care au fost relevate prin Hotărârea pilor în cauza *Maria*

Atanasiu și alții împotriva României se regăsesc și se explică prin numeroasele solicitări adresate A.N.R.P. care au condus la un număr mare de litigii. Sunt de reținut aspectele reținute de Curte referitoare la capacitatea administrativă a C.C.S.D. (A.N.R.P) la paragrafele 222, 223, 224. Situația observată de Curte privește întregul proces de restituire și de acordare a despăgubirilor.

Implementarea recomandărilor puse în vedere de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Hotărârea pilot urmează a se realiza prin noile măsuri legislative propuse.

Prin Decizia nr. 270/2010 a Primului ministru a fost instituit Comitetul interministerial privind procesul de reformare a legislației și procedurilor din domeniul restituirii proprietăților care are ca principală atribuție identificarea soluțiilor optime care să conducă la eficientizarea procesului de restituire a proprietăților.

Examinând hotărârea recurată în raport de motivele de recurs și de dispozițiile art. 304¹ din Codul de procedură civilă, **curtea de apel** constată următoarele:

Decizia administrativă prin care reclamantului i s-au acordat despăgubiri în temeiul Legii nr. 290/2003 (hotărârea nr. 109/20.02.2008) avea un termen maxim de executare de 2 ani de la data comunicării acesteia către reclamant. În acest sens, dispozițiile alin. 2 al art. 10 din Legea nr. 290/2003 sunt neechivoce; potrivit textului despăgubirile „vor fi acordate beneficiarilor în termen de un an de la comunicarea hotărârii comisiei județene”, teza ultimă a textului prevăzând că „plata lor se poate face și în rate, în maximum 2 ani, în funcție de disponibilitățile bănești ale direcțiilor prevăzute la art. 11 alin. (1)”. Așadar legea prevede un termen maxim de 2 ani, disponibilitățile bănești fiind un criteriu în raport de care termenul de un an poate fi prelungit până la doi ani; fără a se fi stabilit prin lege un alt moment la care plata despăgubirilor să fie efectiv realizată nu se poate reține că creanța ar deveni exigibilă la o dată neprecizată, în funcție alocările convenite părții din bugetul de stat.

Având în vedere că Legea nr. 290/2003 stabilește un termen maxim de 2 ani pentru acordarea despăgubirilor, art. 18 alin. 5 din Hotărârea Guvernului nr. 1120/2006 nu poate fi interpretat, așa cum susține recurenta, în sensul că „limita sumelor aprobate anual cu această destinație în bugetul de stat” ar o condiționare de care este ținută pentru a face plata, fără a se ține seama de termenul maxim de 2 ani.

Suspens controlului de constituționalitate sub aspectul amânării executării obligațiilor bănești aflate în sarcina statului, art. 10 alin. 2 din Legea nr. 290/2003 a fost constatat ca fiind constituțional prin Decizia nr. 1655/2009 pronunțată de Curtea Constituțională (publicată în Monitorul Oficial al României nr. 54/24.01.2010). Prin această decizie s-a reținut că termenul de un an nu aduce atingere dreptului de proprietate al acestora din urmă, considerându-l o limitare rezonabilă în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat, legiuitorul nefăcând altceva să dea expresie acestor imperativelor impuse de „interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept”, „executarea obligațiilor bănești aflate în sarcina statului putând fi condiționată de instituirea unor termene de executare a acestora în funcție de disponibilitățile financiare alocate anual în bugetele instituțiilor însărcinate, în numele statului, cu executarea lor”. Un alt argument reținut în respingerea excepției de neconstituționalitate a fost și acela că „art. 10 alin. (2) din Legea nr. 290/2003 nu împiedică, nu anulează și nu întârzie într-un mod excesiv acordarea despăgubirilor sau compensațiilor bănești convenite beneficiarilor”.

Constatând că la mai mult de un an/doi ani de la comunicarea deciziei administrative de acordare a despăgubirilor, acestea nu i-au fost acordate – ceea ce semnifică, în raportul de argumentul final din Decizia nr. 1655/2009, o întârziere „într-un mod excesiv acordarea despăgubirilor” – reclamantul s-a adresat instanței de judecată pentru ca dreptul său recunoscut prin actul autorității administrative să nu fie doar teoretic, căci îndreptățirea reclamantului nu ar avea de a se afla în posesia unei decizii administrative favorabile, ci aceea de a i se acorda despăgubiri pentru un bun de care a fost deposedat abuziv. Așa cum a constatat și Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Hotărârea dată în cauza *Faimblat împotriva României* (paragraful 39), „există o diferență importantă între termenele fixate de

lege pentru luarea unei decizii și cele derulate în realitate”, iar reclamantului nu i-a fost oferită „nicio garanție în ceea ce privește durata sau rezultatul acestei etape a procedurii” (paragraful 40).

Această instanță nu poate reține nici apărarea recurenței potrivit căreia sumele care îi sunt alocate anual din bugetul de stat servesc pentru acordarea despăgubirilor prevăzute prin mai multe legi cu caracter reparatoriu. În vederea unificării cadrului legislativ în materia acordării despăgubirilor (unul dintre argumentele reținute în expunerea de motive), prin art. 1 alin. 4 și 5 din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 81/2007 pentru accelerarea procedurii de acordare a despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv* (publicată în Monitorul Oficial al României 446/29.06.2007) despăgubirilor acordate potrivit Legii nr. 290/2003 li s-a aplicat procedura prevăzută la Capitolul V¹ din titlul VII al Legii nr. 247/2005. La scurt timp aceste dispoziții (art. 1 alin. 4 și 5 din titlul VII al Legii nr. 247/2005) au fost abrogate prin *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2007 din 26 septembrie 2007 pentru modificarea și completarea titlului VII din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente* (publicată în Monitorul Oficial al României 671/1.10.2007), în expunerea de motive reținându-se că adoptarea ordonanței de urgență se face „în vederea evitării oricăror întârzieri care ar putea apărea în procesul de acordare a despăgubirilor dispuse în baza dispozițiilor Legii nr. 290/2003 [...], ca urmare a intrării în vigoare a procedurii reglementate de cap. V¹ din titlul VII al Legii nr. 247/2005”, precum și „în vederea evitării oricăror inechități în aplicarea Legii nr. 290/2003, cu modificările și completările ulterioare, față de o categorie a populației și așa defavorizată”. Preambulul ordonanței relevă intenția legiuitorului de a consacra o modalitate diferită, mai urgentă, de acordare a despăgubirilor prevăzute de Legea nr. 290/2003 în raport cu alte acte reparatorii.

Argumentele recurenței cu privire la Convenția Europeană asupra Cetățeniei semnată de statele membre ale Consiliului Europei sunt străine de natura cauzei având în vedere că această convenție stabilește, așa cum se arată în art. 1, principii și reguli în materie de cetățenie, precum și regulii care determină obligațiile militare în caz de pluralitate de cetățenie.

Hotărârea pilot dată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului la data de 12.10.2010 în cauza Atanasiu împotriva României nu poate fi invocată de pârâtă, autoritate a statului român, împotriva reclamantului. Așa cum s-a arătat deja, mecanismul de acordare a despăgubirilor prin convertirea în acțiuni la Fondul „Proprietatea”, instituit prin Legea nr. 247/2005, nu este aplicabil, ca efect al O.U.G. nr. 93/2007, despăgubirilor acordate prin Legea nr. 290/2003. De aceea, reamintind, în paragraful 237, că „procedura hotărârii-pilot are menirea de a permite ca remediul cel mai rapid posibil să fie oferit la nivel național tuturor persoanelor afectate de problema structurală identificată prin hotărârea-pilot”, Curtea a reținut că „se poate decide amânarea tuturor cererilor similare în esență pentru perioada de timp necesară punerii în aplicare a măsurilor cu caracter general menite să rezolve respectiva problemă structurală”. Deși a reținut, în paragraful 241, existența unui număr foarte mare de cereri îndreptate împotriva României, referitoare la același tip de contencios, Curtea a hotărât să suspende pentru o perioadă de 18 luni, „analiza tuturor cererilor rezultate din aceeași problematică generală, în așteptarea adoptării de către autoritățile române a unor măsuri capabile să ofere un remediu adecvat tuturor persoanelor afectate de legile de reparație.” Asemenea celorlalte termene analizate în prezenta cauză și acest termen a fost depășit, incertitudinea realizării efective a dreptului recunoscut reclamantului printr-o decizie administrativă menținându-se în cazul în care acțiunea sa ar fi respinsă ca efect al admiterii prezentului recurs.

Față de cele ce preced, această instanță constată că nu pot fi reținute motive de modificare ori de casare a hotărârii recurate.

6. Concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate. Aplicabilitatea termenului prevăzut de art. 40 din O.U.G. nr. 158/2005 în cazul cererilor de restituire formulate de plătitori în temeiul art. 38 alin. 2.

Drept administrativ.

Art. 36-40 din O.U.G. nr. 158/2005

Art. 77 și 82 din Normele metodologice de aplicare a O.U.G. nr. 158/2005.

Art. 40, care reglementează termenul în care pot fi solicitate indemnizațiile, nu se aplică angajatorilor, ca plătitori ai indemnizațiilor, în cazul în care sumele pe care le-au plătit angajaților/asiguraților sunt mai mari decât contribuțiile datorate de aceștia în luna respectivă. Art. 38 alin. 2 face trimitere doar condițiile prevăzute de norme, iar nu la termenul prevăzut în art. 40.

Pe de altă parte, cum rezultă chiar din titlul O.U.G. nr. 158/2005 și din cuprinsul acesteia, pe lângă concediul medical, indemnizația de asigurări sociale de sănătate reprezintă un drept al persoanelor asigurate, iar nu un drept al angajatorului, care este doar un plătitor al indemnizației. Nefiind, deci, beneficiarul indemnizației de asigurări sociale de sănătate – ci având doar un drept de a recupera sumele reprezentând indemnizațiile achitate angajaților săi, care depășesc obligația lunară a acestora de plată a contribuției pentru concedii și indemnizații – angajatorului plătitor al indemnizației nu i se poate aplica termenul prevăzut de art. 40 din O.U.G. nr. 158/2005.

*Curtea de Apel Bacău – Secția II civilă
Decizia civilă nr. 1180/14.03.2013*

Prin sentința civilă nr.1386 din 4.10.2012 Tribunalul Bacău a admis acțiunea formulată de S.C. F.C. S.R.L. Bacău în contradictoriu cu Casa de Asigurări de Sănătate Bacău, obligând pârâta la plata către reclamantă a sumei de 5299 lei, cu titlu de indemnizații plătite de către angajator asiguraților, care depășesc suma contribuțiilor datorate de aceștia pentru perioada ianuarie 2010-septembrie 2010 și dobândă fiscală calculată conform art. 124 din OG 92/2003; a obligat pârâta la plata cheltuielilor de judecată în cuantum de 539,3 lei.

Pentru a hotărî astfel, tribunalul a reținut următoarele:

În fapt, prin cererea nr. 126/21.07.2011 adresată de reclamantă pârâtei s-a solicitat virarea sumei de 5299 lei reprezentând diferența dintre suma indemnizațiilor convenite și contribuția de concedii și indemnizații de asigurări sociale datorată în perioada 01-09.2010. S-a specificat în cerere faptul că totalul prestațiilor de suportat din bugetul Fondului Național Unic de asigurări de sănătate pentru concedii și indemnizații pe perioada ianuarie-septembrie 2010 este de 7665 lei, iar totalul contribuțiilor pentru concedii și indemnizații datorat de angajator pe perioada ianuarie-septembrie 2010 este de 2366 lei.

Prin cererea înregistrată sub nr. 15834/3.09.2012 reclamanta a comunicat pârâtei faptul că nu a recuperat suma de 5299 lei pentru concedii și indemnizații pentru perioada ianuarie-iunie 2010, sumă evidențiată în declarațiile depuse: ianuarie 2010-939 lei, februarie 2010-1546 lei, martie 2010-1389 lei, aprilie 2010-1029 lei, mai 2010-304 lei, iunie 2010-92 lei. Prin adresa nr. 16065/5.09.2012 pârâta a răspuns cererii reclamantei și i-a comunicat faptul că indemnizațiile pot fi solicitate pe bază de acte justificativ în termen de 90 de zile, pentru recuperarea sumelor înregistrate în declarația inventar la 31.12.2010 nefiind depusă cerere de restituire în termen legal.

În drept, sunt de reținut dispozițiile art. 77 alin. 1 și 2 din Ordinul 60/2006, art. 38 alin. 1 și 2 din O.U.G. nr. 158/2005, art. 40 din O.U.G. nr. 58/2005.

Până la data de 5.09.2012 reclamanta nu a primit de la pârâtă niciun răspuns prin care să se motiveze refuzul de restituire a sumelor, în cadrul întâmpinării acest refuz fiind justificat

pe neîndeplinirea obligației reclamantei de a depune cererea de rambursare, și în cadrul adresei nr. 16065 pe nerespectarea termenului de 90 de zile.

Primul motiv invocat de pârâtă că nu este justificat având în vedere faptul că cererea nr. 126/21.07.2011 a fost comunicată pârâtei prin poștă, cu confirmare de primire la data de 25.07.2011, actul fiind semnat de un delegat al pârâtei. Analizând formularul și dovada de comunicare instanța reține faptul că reclamanta și-a îndeplinit obligația de depunere a cererii de rambursare, legea neimpunând în sarcina acesteia obligația depunerii personale a cererii, scopul acestei prevederi fiind acela de informare a autorității cu privire la situația intervenită, sumele neputând fi acordate din oficiu.

Cu privire la nerespectarea termenului de 90 de zile, sunt întemeiate apărările reclamantei referitoare la neaplicarea acestor dispoziții la situația invocată. Din interpretarea textului articolului 40 rezultă faptul că legea se referă la plata indemnizațiilor către beneficiar, care în înțelesul actului normativ este asiguratul, interpretarea având la bază modul de redactare a textului, respectiv, modul de calcul al termenului - de la data la care beneficiarul era în drept să solicite indemnizațiile. Acțiunea reclamantei vizează sumele achitate cu titlu de indemnizații de către angajatori asiguraților și care depășesc suma contribuțiilor datorate de aceștia, legea neimpunând un termen special pentru restituire, în cazul de față, în raport de natura fiscală a creanței, aplicându-se termenul general de prescripție, de 5 ani de zile. Instanța va înlătura astfel susținerile pârâtei referitoare la aplicarea termenului de 90 de zile, în accepțiunea O.U.G. nr. 158/2005 angajatorul neavând calitate de beneficiar, această noțiune vizând strict persoana fizică care se bucură de indemnizațiile reglementate de textul normativ, interpretarea având la bază și dispozițiile prevăzute de art. 78, 81 din Ordinul 60/2006.

Prin urmare, refuzul pârâtei are caracter nejustificat, în sensul articolului 2 lit. i din Legea 554/2004, exercitarea dreptului de apreciere al autorității realizându-se prin încălcarea dreptului reclamantei prevăzut de art. 38 din O.U.G. nr. 158/2005.

În ceea ce privește cuantumul debitului se au în vedere în vedere declarațiile privind evidența obligațiilor de plată către bugetul Fondului Național Unic de Asigurări Sociale pentru lunile ianuarie-iunie 2010, declarația inventar de la 31.12.2010, fișa sintetică de la CAS, coroborate cu necontestarea acestuia de către pârâtă.

Având în vedere natura juridică a creanței și prevederile art. 124 Cod pr. fiscală, este întemeiată acțiunea și în privința dobânzii, pentru recuperarea integrală a prejudiciului.

În termenul prevăzut de art. 20 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 împotriva hotărârii tribunalului, pârâta Casa de Asigurări de Sănătate a Județului Bacău a formulat prezentul recurs în motivarea căruia a susținut următoarele:

În vederea lămuririi împrejurărilor de fapt și de drept și a exercitării rolului activ era necesar ca judecătorul să stăruie prin toate mijloacele legale. Or, tribunalul a interpretat în mod greșit apărările și dovezile sale, precum și dispozițiile legale aplicabile.

Instanța a reținut interpretarea dată de reclamantă art. 40 din O.U.G. nr. 158/2005. Această abordare este greșită având în vedere faptul că acest act normativ stabilește că beneficiari ai indemnizațiilor de asigurări sociale de sănătate, denumiți asigurați, „persoanele asigurate pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate în sistemul de asigurări sociale de sănătate”, iar enumerarea acestora se face în art. 1.

Altfel spus, angajatorii persoanelor prevăzute la art. 1 care „desfășoară activități pe bază de contract individual de muncă sau în baza raportului de serviciu” nu se regăsesc în categoria distinctă de asigurați, ei sunt denumiți doar cu termenul de plătitori, astfel încât interpretarea primei instanțe este forțată. Mai mult, întrucât toate categoriile de asigurați prevăzute la art. 1 au aceeași obligație în ceea ce privește plata contribuției pentru a putea beneficia de achitarea indemnizației pentru concediu medical, legiuitorul nu putea să stabilească reguli diferențiate pentru categoriile de asigurați referitoare la alte obligații, cum ar fi, în cauză, depunerea documentelor sau referitoare la achitarea drepturilor bănești.

Decizia nr. 140/2005 a C.N.A.S. stabilește modalitățile unitare de aplicare a Procedurii de restituire a sumelor de la FNUASS. Contribuția pentru concedii și indemnizații pentru concedii medicale legiferată prin O.U.G. nr. 158/2005 nu are nicio legătură cu contribuția la acest fond, contribuție legiferată prin O.U.G. nr. 150/2002 și apoi prin Legea nr. 95/2006. Mai mult, la data intrării în vigoare a Deciziei nr. 140/2005, indemnizațiile pentru concedii medicale nici nu erau achitate de către casele de asigurări sociale de sănătate, ci de casele de pensii, obligația de plată fiind trecută la casele de asigurări sociale de sănătate abia la data de 30.10.2006 când O.U.G. nr. 158/2005 a fost modificată prin Legea nr. 399/2006.

Hotărârea recurată a fost criticată prin cererea de recurs în ceea ce privește termenul în care reclamanta, în calitate sa de angajator/plătitor, putea să recupereze, în temeiul art. 38 alin. 2 din O.U.G. nr. 158/2005, sumele pe care le-a plătit angajaților săi (asigurați), sume reprezentând indemnizații pentru concedii medicale al căror quantum depășește suma contribuțiilor datorate de angajați în perioada respectivă.

Alin. 1 al art. 38 îndatorează plătitorul să rețină din contribuțiile pentru concedii și indemnizații datorate (de asigurați) pentru luna respectivă, sumele reprezentând indemnizații, care se plătesc asiguraților și care se suportă din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate. Indemnizațiile plătite de către angajatori asiguraților se plătesc, așadar, din contribuțiile datorate de asigurați în luna respectivă. Ceea ce depășește valoarea acestor contribuții se recuperează, potrivit alin. 2 al art. 38, din una dintre cele două surse prevăzute de acest text - contribuțiile datorate pentru lunile următoare sau din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate - în condițiile prevăzute de norme (cu precizarea finală a textului că aceste „sume nu pot fi recuperate din sumele constituite reprezentând contribuții de asigurări sociale de sănătate”).

Pe de o parte, determinarea domeniului de aplicare a art. 40 din O.U.G. nr. 158/2005 se poate realiza printr-o interpretare sistematică a acestor dispoziții și a celor cuprinse în art. 38. Aceste dispoziții sunt cuprinse în capitolul 7 al O.U.G. nr. 158/2005, *Alte dispoziții privind indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate*, iar dispozițiile care îi preced și cele care urmează nu sunt în legătură directă cu aceste surse de plată a indemnizațiilor (reglementate de art. 38). Art. 36 se referă la calculul și plata indemnizațiilor, care se fac pe baza certificatului de concediu medical eliberat în condițiile legii, care constituie document justificativ pentru plată și care trebuie prezentat de asigurat plătitorului până cel mai târziu la data de 5 a lunii următoare celei pentru care a fost acordat concediul; art. 39 prevede care persoana căreia i se achită indemnizațiile; art. 38 reglementează sursele din care se face plata indemnizațiilor, art. 40 prevede termenul în care pot fi solicitate indemnizațiile; art. 41 prevede data încetării plății indemnizațiilor (s.a.).

Prin urmare, nu se poate reține, așa cum susține recurenta, că art. 40, care reglementează termenul în care pot fi solicitate indemnizațiile, se aplică angajatorilor, ca plătitori ai indemnizațiilor, în cazul în care sumele pe care le-au plătit angajaților/asiguraților sunt mai mari decât contribuțiile datorate de aceștia în luna respectivă. Art. 38 alin. 2 face trimitere doar condițiile prevăzute de norme, iar nu la termenul prevăzut în art. 40.

Normele de aplicare a O.U.G. nr. 158/2005. Ordinul nr. 60/32/2006. Art. 38 din O.U.G. nr. 158/2005 îi corespund dispozițiile art. 76 – pentru alin. 1 al art. 38 al cărui conținut îl reproduc – și 77 – pentru alin. 2 al art. 38. Art. 77 alin. 1 din norme reproduce dispozițiile art. 38 alin. 2 teza I din O.U.G. nr. 158/2005 prevăzând că „sumele reprezentând indemnizații plătite de către angajatori asiguraților, care depășesc suma contribuțiilor datorate de aceștia în luna respectivă, se recuperează din contribuțiile datorate pentru lunile următoare sau din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate din creditele bugetare prevăzute cu această destinație”.

Pentru recuperarea acestor sume (reprezentând indemnizații achitate care depășesc obligația lunară de plată a contribuției pentru concedii și indemnizații), art. 77 alin. 2 din norme prevede că angajatorul depune la registratura casei de asigurări de sănătate o solicitare

scrisă (al cărei model este prevăzut în norme), la care se atașează declarația privind obligațiile de plată, precum și, după caz, dovada achitării contribuției pentru concedii și indemnizații, pentru perioada anterioară pentru care se solicită restituirea. În alineatele următoare se prevede procedura de aprobare/respingere a cererii de restituire, fără a fi prescris vreun termen în care plătitorul avea obligația de a formula o astfel de cerere.

Așadar, în cazul reclamantei, în calitate de angajator și plătitor al indemnizației, potrivit art. 77 alin. 2 din norme, aceasta era ținută să solicite pârâtei suma în litigiu (reprezentând indemnizații achitate care depășesc obligația lunară de plată a contribuției pentru concedii și indemnizații) prin cererea tipizată prevăzută de norme la care trebuia să anexeze declarația privind obligațiile de plată. Or, înscrisurile în baza cărora trebuie solicitate indemnizațiile sunt altele decât cele prevăzute de art. 77 din norme (la care se face trimitere prin art. 38 O.U.G. nr. 158/2005). Astfel, potrivit art. 40 din O.U.G. nr. 158/2005 și art. 82 teza I din norme, „indemnizațiile pot fi solicitate, pe baza actelor justificative, în termen de 90 zile de la data la care beneficiarul era în drept să le solicite”, iar potrivit art. 36 alin. 1 din O.U.G. nr. 158/2005, document justificativ pentru plată este certificatul de concediu medical eliberat în condițiile legii și care este prezentat de asigurat plătitorului (iar nu de plătitor) până cel mai târziu la data de 5 a lunii următoare celei pentru care a fost acordat concediul.

Pe de altă parte, cum rezultă chiar din titlul O.U.G. nr. 158/2005 și din cuprinsul acesteia, pe lângă concediul medical, indemnizația de asigurări sociale de sănătate reprezintă un drept al persoanelor asigurate – denumite asigurați – iar nu un drept al angajatorului, care este doar un plătitor al indemnizației, dar nu din surse proprii, obligația sa pecuniară fiind doar cea de plată a cotei de contribuție pentru concedii și indemnizații, prevăzută la art. 4 alin. 2 din O.U.G. nr. 158/2005 ca fiind de 0,85%, aplicată la fondul de salarii (cotă destinată exclusiv finanțării cheltuielilor cu plata drepturilor prevăzute de O.U.G. nr. 158/2005), cu respectarea prevederilor legislației financiar-fiscale în materie. Rezultă, deci, că, nefiind beneficiarul indemnizației de asigurări sociale de sănătate – ci având doar un drept de a recupera sumele reprezentând indemnizațiile achitate angajaților săi, care depășesc obligația lunară a acestora de plată a contribuției pentru concedii și indemnizații – angajatorului plătitor al indemnizației nu i se poate aplica termenul prevăzut de art. 40 din O.U.G. nr. 158/2005.

Față de cele ce preced, hotărârea recurată se impune a fi menținută.

7. Premiul anual pentru anul 2010. Controlul constituțional al art. 8 din Legea nr. 285/2010. Limitele între care legiuitorul național poate adopta măsuri fără a aduce atingere prevederilor Primului Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Drept administrativ.

Art. 25 alin. 1 și 4 din Legea nr. 330/2009, art. 8 din Legea nr. 285/2010, art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sunt îndeplinite

În condițiile în care dispozițiile naționale au încetat să mai prevadă premiul solicitat de reclamant în forma pretinsă de aceștia, iar condițiile alin. 2 al art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sunt îndeplinite – dat fiind faptul că, la adoptarea art. 8 din Legea nr. 285/2010, legiuitorul român s-a aflat în limitele marjei sale de apreciere în ceea ce privește existența unei probleme de interes general generată de criza economică și financiară globală, cu păstrarea justului echilibru între cerințele de interes general ale comunității și imperativele apărării drepturilor fundamentale ale individului – pârâții nu pot fi obligați la plata premiului anual aferent anului 2010.

Prin sentința civilă nr. 1729 din 12.11.2012 Tribunalul Bacău a admis în parte acțiunea formulată de reclamanții funcționari publici în cadrul T.B. împotriva pârâților M.J., C.A.B. și T.B. pe care i-a obligat la plata premiului anual aferent anului 2010; a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a statului român, reprezentat de M.F.P., respingând cererea față de acesta.

Pentru a hotărî astfel, tribunalul a reținut următoarele:

Reclamanții sunt funcționari publici la T.B., calitate în care au formulat cererea de chemare în judecată.

Este întemeiată excepția lipsei calității procesuale pasive a statului român, prin M.F.P. având în vedere că nu există raporturi directe între reclamanți, obiectul cauzei și acest pârât. Pentru aceste considerente instanța va admite excepția și va respinge cererea de chemare în judecată formulată împotriva acestui pârât.

Dreptul la premiul anual pentru anul 2010 a fost reglementat de Legea nr. 330/2009 la art. 25, în prealabil fiind reglementat de art. 18. Sunt de reținut dispoziții le art. 25 alin. 1 și 4 din Legea nr. 330/2009. În anul 2010 acest act normativ a fost în vigoare, reclamanții și-au desfășurat activitatea sub imperiul acestui act normativ, la finalul anului dreptul fiind câștigat, fiind un bun în sensul art. 1 Protocolul 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului.

Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, „veniturile viitoare constituie un «bun» numai dacă au fost deja câștigate în baza reglementarilor în vigoare sau dacă exista un titlu executoriu cu privire la ele" (Hotărârea din 13 iulie 2006, pronunțată în Cauza Bahceyaka împotriva Turciei, Hotărârea din 24 martie 2005, pronunțată în Cauza Erkan împotriva Finlandei, Hotărârea din 20 mai 2010, pronunțată în Cauza Lelas împotriva Croației etc.). Ori, întrucât legea în vigoare pe tot parcursul anului 2010 pentru care se solicită plata dreptului prevedea acest drept, acest drept s-a materializat la finele anului 2010 într-un bun pe care reclamanții trebuiau să îl primească în luna ianuarie.

Legea nr. 285/2010 nu abrogă dreptul reglementat prin art. 25 din Legea nr. 303/2009, ci prevede că acest bun nu se mai plătește deoarece valoarea lui va intra în majorările salariale din anul 2011. Dar în anul 2011 nu s-au acordat majorări salariale, ci s-a început un proces de reparație a măsurilor de reduceri salariale luate pentru a contracara efectele crizei economice ca atare nu se poate susține că se face o reparație (la care statul era obligat prin reglementarea prin care a dispus măsurile de reduceri salariale) prin încălcarea dreptului de proprietate a unui bun dobândit, respectiv premiul anual pentru anul 2010, la data la care Legea nr. 285/2010 intra în vigoare.

Nu poate fi reținută apărarea M.J. prin care susține că legea nu retroactivează deoarece nu produce efecte pentru perioade anterioare emiterii ei, deoarece prevederile Legii nr. 285/2010 exact asta fac, dispun neacordarea unui drept câștigat oricum s-ar chema acesta, drept fundamental sau drept suplimentar. Nu se poate reține că de fapt este doar o modificare de formă motivând că aceste drepturi bănești au fost primite sub formă de majorări salariale. Majorările salariale au un alt regim juridic decât premiul anual, sunt alt gen de drepturi, și nu se poate „compensa” un drept personal câștigat cu un drept generic al personalului bugetar ce va fi acordat pe parcursul unei perioade de timp.

Prin Decizia 1655 a Curții Constituționale nu a fost analizat în mod special art. 25 al Legii nr. 285/2010.

În termenul prevăzut de art. 20 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 împotriva hotărârii tribunalului pârâtul M.J. a formulat prezentul recurs, întemeiat pe art. 304 pct. 4 și 9 din Codul de procedură civilă. În dezvoltarea acestor motive de recurs, recurentul-pârât a susținut următoarele:

I. Instanța a depășit atribuțiile puterii judecătorești. Obligarea sa la plata premiului

anual aferent anului 2010 constituie o adăugare a art. 8 din Legea nr. 285/2011, o încălcare a atribuțiilor puterii judecătorești. Dovada depășirii acestor limite este Decizia nr. 838/27.05.2009 a Curții Constituționale.

II. Legea nr. 285/2010 se aplică premiului anual aferent anului 2010 întrucât este vorba de raporturi juridice care nu sunt încheiate, ci sunt născute numai sub imperiul legii vechi, dar nu și-au epuizat efectele câtă vreme plata premiului anual nu a fost realizată în luna ianuarie 2011. Ca atare, plata premiului anual, ca efect viitor al unei situații reglementate prin legea veche va fi sub incidența legii noi. În virtutea prerogativelor constituționale, legiuitorul stabilit că sumele corespunzătoare premiului anual aferent anului 2010 nu se mai acordă sub această formă, ci sub forma majorărilor salariale care se acordă în anul 2011 personalului din sectorul bugetar. Ca atare, Legea nr. 285/2010 nu retroactivează, acestea neproducând niciun efect pentru perioada anterioară emiterii lor. Este în competența exclusivă a legiuitorului luarea în considerare a sporurilor, premiilor, adaosurilor salariale, a majorărilor și a altor drepturi salariale.

Prin Decizia nr. 115/2012, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din Legea nr. 285/2010, toate aspectele reținute de instanța de fond fiind în contradicție cu această decizie.

Examinând hotărârea recurată în raport de motivele de recurs invocate, *curtea de apel* constată următoarele:

Reclamanții, funcționari public în cadrul T.B., au investit tribunalul cu o cerere de obligare a autorităților cu care se află în raporturi de serviciu la plata unor drepturi salariale care fuseseră recunoscute în anul 2010 și a căror plată urma a fi făcută începând cu 1 ianuarie 2011.

Sub aspectul salarizării unitare a personalului plătit din fonduri publice, reclamanții au invocat dispozițiile art. 25 alin. 1 și 4 din Legea nr. 330/2009 – pe care le-au considerat aplicabile și în 2011 în virtutea principiului neretroactivității –, iar pârâții, în apărare, pe cele cuprinse în art. 8 din Legea nr. 285/2010; totodată, reclamanții au invocat art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Având în vedere invocarea, pe de o parte, a unor dispoziții de drept național, iar pe de altă parte, a unor dispoziții din dreptul convențional, examinarea hotărârii recurate se impune a fi făcută păstrând această structură.

Dispozițiile dreptului național și controlul de constituționalitate a acestora.

Legea nr. 330/2009, prin art. 25 alin. 1, a recunoscut personalului plătit din fonduri publice beneficiul unui „premiu anual egal cu media salariilor de bază sau a indemnizațiilor de încadrare, după caz, realizate în anul pentru care se face premiarea”, plata acestui premiu urmând a fi făcută, potrivit alin. 4 al aceluiași text, „începând cu luna ianuarie a anului următor perioadei pentru care se acordă premiul”.

Legea nr. 330/2010 a fost abrogată prin Legea nr. 284/2011 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice (art. 39 lit. w), în vigoare începând cu data de 1.01.2011. Odată cu Legea nr. 284/2010, dar cu aplicabilitate limitată pentru anul 2011, a intrat în vigoare Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice. Prin art. 8 din Legea nr. 285/2010 legiuitorul a stabilit ca premiul anual pe anul 2010 să nu se mai acorde; potrivit textului „sumele corespunzătoare premiului anual pentru anul 2010 nu se mai acordă începând cu luna ianuarie 2011, acestea fiind avute în vedere la stabilirea majorărilor salariale ce se acordă în anul 2011 personalului din sectorul bugetar, potrivit prevederilor prezentei legi”.

Încălcarea principiului retroactivității legii și a dreptului de proprietate în raport de dispozițiile convenționale – invocate de reclamanți prin cererea de chemare în judecată și reținute de tribunal ca argumente pentru admiterea acțiunii – au constituit motive în temeiul cărora alte persoane (din categoria celor care sunt salarizate din fonduri publice) au supus dispozițiile art. 8 din Legea nr. 285/2010 controlului *a posteriori* de constituționalitate. Prin mai multe decizii (115/9.02.2012, 257/20.03.2012, 395/26.04.2012, 549/25.05.2012,

670/26.06.2012, 686/28.06.2012, 782/25.09.2012, 745/20.09.2012, 808/2.10.2012, 1090/18.12./2012), Curtea Constituțională a respins excepțiile de neconstituționalitate invocate. În prima dintre aceste decizii (la care s-a făcut apoi trimitere și în deciziile următoare), Curtea Constituțională a reținut următoarele:

Mai întâi, făcând trimitere la jurisprudența sa anterioară (Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011), Curtea a constatat, cu privire la natura premiilor acordate în bani angajaților, „că sporurile, premiile și alte stimulente acordate demnitarilor și altor salariați prin acte normative reprezintă drepturi salariale suplimentare, iar nu drepturi fundamentale, consacrate și garantate de Constituție” și că „legiuitorul este în drept, totodată, să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula”.

În privința art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea Constituțională a reținut – cu referire la Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în cauza Kechko împotriva Ucrainei, invocată și de reclamantii din prezentul litigiu – că „obligația de plată a unor sume de bani reglementată prin lege se constituie într-un drept de creanță al angajatului asupra angajatorului”. Cu toate acestea a reținut în continuare că „beneficiul premiului anual pe 2010, care reprezintă o creanță certă, lichidă și exigibilă a angajatului asupra angajatorului său, este astfel recunoscut de acesta din urmă, modificată fiind, în concret, numai modalitatea de acordare, și anume eșalonat și succesiv, respectiv prin creșterea, în mod corespunzător, a cuantumului salariului/soldei/indemnizației de bază” și că „legiuitorul poate să reglementeze o modalitate de plată eșalonată care să satisfacă și să mențină un echilibru rezonabil, pe de o parte, între interesele angajaților în cauză, și, pe de altă parte, interesul public sub aspectul gestionării resurselor bugetare în contextul actualei crize economice”.

În concluzie, Curtea Constituțională a constatat că „nu se poate reține încălcarea prevederilor constituționale și convenționale referitoare la dreptul de proprietate privată” și că „nu se poate reține nici încălcarea principiului neretroactivității legii civile, consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție. Dispozițiile art. 8 din Legea nr. 285/2010, prin conținutul lor normativ, nu vizează efectele juridice stinse ale unui raport juridic născut sub imperiul legii vechi, pentru a fi posibilă constatarea încălcării principiului neretroactivității legii”.

Este de reținut, totodată, Decizia nr. 838 din 27 mai 2009 prin care Curtea Constituțională a constatat, în materie de sporuri acordate prin decizia nr. 36/2007 și decizia nr. 21/2008 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, existența unui conflict constituțional între autoritatea judecătorească, pe de o parte, și puterea legislativă și executivă, pe de altă parte. Prin această decizie, Curtea a constatat că Înalta Curte de Casație și Justiție are obligația, în temeiul Constituției, de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, cu respectarea principiului fundamental al separației și echilibrului puterilor. Înalta Curte de Casație și Justiție nu are competența constituțională să instituie, să modifice sau să abroge norme juridice cu putere de lege ori să efectueze controlul de constituționalitate al acestora.

Dispozițiile și jurisprudența convenționale.

Alin. 1 al art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale – dispoziții invocate de reclamantii și principalul temei de drept al hotărârii recurate, reținut de tribunal fără o analiză a celui de-al doilea alineat al aceluiași text - are următorul conținut:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional”.

Potrivit alin. 2 al acestui text „dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor

contribuții, sau a amenzilor.”

În cauza *Ketchko împotriva Ucrainei* (nr. 63134/00, pct. 23, 8 noiembrie 2005), Curtea a reținut că „un stat poate introduce, suspenda sau elimina plata anumitor remunerații, prin intermediul unor modificări legislative”, refuzul autorităților nefiind permis doar în cazul în care „o dispoziție legislativă prevede plata unei anumite remunerații și sunt îndeplinite condițiile prevăzute pentru primirea acesteia, atunci autoritățile nu pot refuza să se conformeze dispoziției legislative în cauză în perioada în care aceasta rămâne în vigoare”.

Așa cum a reținut și Curtea Constituțională prin decizia nr. 115/2012, art. 8 din Legea nr. 285/2010, nu a anulat beneficiul premiului anual pe 2010, ci s-a modificat numai modalitatea de acordare (eșalonat și succesiv), modalitate destinată „să mențină un echilibru rezonabil, pe de o parte, între interesele angajaților în cauză, și, pe de altă parte, interesul public sub aspectul gestionării resurselor bugetare în contextul actualei crize economice”. Tocmai acest echilibru trebuie avut în vedere atunci când se face analiza condițiilor prevăzute de art. 1 alin. 2 din art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

În cauza *Mihăieș și Senteș împotriva României* (cererile nr. 44232/11 și 44605/11) – în care încălcarea reclamată își avea originea în reducerea cu 25% a salariilor angajaților din sectorul public, stabilită de legiuitor prin Legea nr. 118/2010 – Curtea a reținut ca fiind inadmisibile cererile reclamanților, chiar în ipoteza în care ar fi admis că reclamanții ar fi titulari ai unui bun care poate fi protejat de art. 1 din Protocolul nr. 1 și că măsura reducerii salariilor constituie o ingerință în acest drept (par. 17). Curtea a constatat „că ingerința era prevăzută de lege, în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1, și că aceasta urmărea un scop de utilitate publică, și anume menținerea echilibrului bugetar între cheltuielile și veniturile publice ale statului care se confrunta cu o situație de criză economică” (par. 18).

Aplicând același raționament în cauza de față, este de constatat că neacordarea premiului anual pentru anul 2010 în modalitatea pretinsă de reclamanți este prevăzută de lege, respectiv de art. 8 din Legea nr. 285/2010. Scopul adoptării dispozițiilor în cauză este similar celui avut în vedere la adoptarea Legii nr. 118/2010 și anume, menținerea echilibrului bugetar între cheltuielile și veniturile publice ale statului care se confrunta cu o situație de criză economică, așa cum a reținut și instanța de control constituțional. Sub aspectul stabilirii a ceea ce este de utilitate publică, în aceeași hotărâre (cauza *Mihăieș și Senteș împotriva României*), Curtea a reținut că autoritățile naționale beneficiază de o anumită marjă de apreciere, iar în plus, noțiunea de „utilitate publică” este o noțiune amplă în sine. În special, decizia de a adopta legi care se referă la echilibrul între cheltuielile și veniturile bugetare ale statului implică, în mod normal, examinarea unor chestiuni politice, economice și sociale” (par. 19).

În sfârșit, examinând existența unui raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat de orice măsură prin care o persoană este privată de proprietatea sa, Curtea a recunoscut statului „o largă marjă de apreciere atât pentru a alege modalitățile de punere în aplicare, cât și pentru a hotărî dacă consecințele acestora sunt motivate, în interesul general, de preocuparea de a atinge obiectivul legii în cauză” (par. 20).

Concluzionând, Curtea a constatat că „măsurile criticate de reclamanți nu le-au cauzat un prejudiciu disproporționat și excesiv, incompatibil cu dreptul la respectarea bunurilor, garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1” și că România „nu a depășit marja sa de apreciere și și-a îndeplinit obligația de a păstra un echilibru just între diversele interese în cauză”.

În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a mai pronunțat în cauzele *Daniel Dumitru și alții împotriva României* (cererea nr. 57265/2008) și *Panfile împotriva României* (nr. 13902/11).

Astfel, în prima dintre cauze, Curtea a reamintit că „măsurile luate pentru menținerea echilibrului bugetar între cheltuielile și veniturile publice pot fi considerate ca urmărind un scop de utilitate publică” (par. 47) și, constatând că, începând cu anul 2009, România a început să se confrunte cu o gravă criză economică și financiară, a admis că „măsurile în litigiu urmăreau un scop de utilitate publică” – măsuri care se refereau la eșalonarea plăților sumelor de bani prevăzute în titluri executor – după ce a reținut, din nou, că „autoritățile

naționale se află, în principiu, într-o poziție mai bună decât instanța internațională pentru a stabili ce constituie «utilitate publică» (par. 48).

În cauza Panfile împotriva României – în care acesta s-a plâns de faptul că Legea nr. 329/2009 l-a pus în imposibilitate de a cumula pensia militară cu salariul – Curtea a ținut seama de raționamentul Curții Constituționale, similar cu cel din Decizia nr. 115/2012 incidentă în cauza de față; prin decizia Curții Constituționale din 2009 se reținuse legiuitorul român a impus norme noi în privința salariilor din sectorul public în vederea raționalizării cheltuielilor publice, așa cum impunea contextul excepțional al crizei financiare și economice globale. Curtea Europeană a Drepturilor Omului nu a găsit „niciun motiv să se abată de la constatarea Curții Constituționale, conform căreia măsurile contestate urmăreau un scop legitim de interes public” (par. 21)

Se constată, așadar, că dispozițiile naționale au încetat să mai prevadă premiul solicitat de reclamant în forma pretinsă de aceștia, iar condițiile alin. 2 al art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sunt îndeplinite, dat fiind faptul că, la adoptarea art. 8 din Legea nr. 285/2010, legiuitorul român s-a aflat în limitele marjei sale de apreciere în ceea ce privește existența unei probleme de interes general generată de criza economică și financiară globală, cu păstrarea justului echilibru între cerințele de interes general ale comunității și imperativele apărării drepturilor fundamentale ale individului.

În aceste condiții, pentru motivul prevăzut de art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă, având în vedere și dispozițiile 48 alin. 2 teza I din Codul de procedură civilă, hotărârea recurată se impune a fi modificată sub aspectul soluționării în fond a acțiunii îndreptate împotriva pârâților M.J., C.A.B. și T.B.